

C. F. GREGG

MISTERUL DE LA CLIFF HOUSE

EDITURA GARAMOND

CECIL FREEMAN GREGG

MISTERUL DE LA CLIFF HOUSE

Traducere S. CRISTIAN

EDITURA GARAMOND
EDITURA UNIVERSUL
Bucureşti, 1991

Ninei

CAPITOLUL I

ÎNTÂLNIRE NEPREVĂZUTĂ CU O VECHE CUNOŞTINŢĂ

Peronul de la care urma să plece expresul „Londra – Coasta de Sud” era aproape gol, se vedeau trecând mai mulţi feroviari decât călători. Sezonul estival abia se deschidea şi exodul orăşenilor către plaje şi reşedinţele de la ţară nu va începe decât mai târziu; astăzi nu era niciun fel de mulţime nerăbdătoare luând cu asalt compartimentele, niciun fel de busculade. Calm absolut.

Locomotiva era deja sub presiune; din supapele de siguranţă aburul ieşea cu un zgomot strident. Un ajutor de conductor de tren cu şapcă cu ceaprazuri aurite alerga de-a lungul vagoanelor lansând strigăte de neînţeles; destul de isteţ trebuia să fie cel care reuşea să distingă printre aceste sunete confuze formula rituală: „Urcaţi în vagoane! numai până la Seaport şi Cliff Hights”.

În spatele portiţei care închidea intrarea peronului se opri un călător. El întinse un bilet controlorului de serviciu, care i-l înapoie după ce-l compostase.

Călătorul înaintă pe peron. Era un bărbat impunător, lat în umeri, cu multă prestanţă; privirea dură, bărbia puternică arătau un caracter decis. Nu purta niciun fel de bagaj. Trecu în revistă vagoanele, aruncând o privire iscoditoare în fiecare compartiment de clasa întâi; s-ar fi zis că este în căutarea cuiva. Deodată se opri şi urcă repede într-un compartiment gol. Dorea să călătorească singur? După ce-şi scoase pardesiul, apăru îmbrăcat într-un costum sobru, cu o croială

elegantă, care îi accentua statura atletică. Era cu adevărat un bărbat frumos. Privirea i se oprea neliniştită când pe ceasul de la mână, când pe cadranul orologiului de pe peron. Încă cinci minute de aşteptare.

Călătorul chemă un vânzător de ziare şi alese un număr din „Punch”[1]; apoi se instală comod în colţul opus celui în care îşi atârnase pardesiul şi desfăcu ziarul.

După un moment, o umbră, obturând lumina, îl avertiză de sosirea cuiva; contrariat, înălţă capul: un trup masiv apăruse în cadrul ferestrei.

Nemulţumirea pasagerului se topi de îndată într-un zâmbet de circumstanţă care îi descoperi dinţii albi.

— Bună ziua, domnule inspector! spuse el.

— Bună ziua, Royal!

Urmă o tăcere în care cei doi bărbaţi se observară cu o neîncredere reciprocă, dar disimulată. Călătorul trecu la ofensivă:

— Ei bine, ce faci pe aici?

— Mm, serviciul. Vin din când în când să supraveghez trenurile care fac legătura cu vapoarele.

— Trenurile care fac legătura cu vapoarele? Dar acesta nu e aşa ceva.

— Într-adevăr, îmi dau acum seama – dar ar fi putut fi. Seaport şi Cliff Hights nu sunt prea departe de Dover[2].

Inspectorul Higgins schiţă un surâs care se dorea amabil şi strecură o întrebare:

— În vacanţă, Royal?

— Da, o scurtă odihnă, Higgy.

— Hm! odihnă? Pentru a te relaxa după ce oboseală?

— Munca mea mă surmenează.

— Farsorule! În toată viaţa ta nu ai câştigat un bănuţ prin muncă cinstită.

Călătorul luă un aer jignit:

— Mă mâhneşti, Higgy. Ai fost întotdeauna un tip suspicios. Sunt în vacanţă şi, ca să te convingi, priveşte asta.

Spunând aceasta, îşi scoase biletul, compostat regulamentar, şi-l arătă inspectorului. Higgins îi aruncă o scurtă privire. Era cu adevărat un bilet de clasa întâi pentru Seaport.

— Mulţumit? întrebă călătorul.

— Nu prea, Royal! eşti alunecos ca un ţipar. Poate ar trebui să atrag atenţia colegilor mei din Seaport că vor fi onoraţi de prezenţa ta.

— E-n regulă, dar recomandă-le să-mi dea un poliţist isteţ. Detest să fiu urmărit de un imbecil.

— Ultima dată te-am urmărit eu, spuse cu simplitate Higgins.

Trenul se pregătea de plecare, uşile se închideau cu zgomot.

Higgins suspecta sinceritatea lui Royal, dar lăsă impresia că-l crede.

— Şi pleci singur? îl întrebă el.

— Da, cel puţin dacă nu te hotărăşti dumneata să mă însoţeşti, spuse Royal cu un aer natural.

— Dar Fred unde este?

— Fred îşi pierde timpul făcând curte unei tipe.

— Ei nu?

— Ba da. Îi face curte unei văduve. Îl credeam totuşi cu mai mult bun simţ.

— Bine, bine, spuse Higgins coborând. În ceea ce te priveşte vei fi întotdeauna un tip singuratic.

— Ee, nu mă calomnia, Higgy.

— Pe curând, Royal.

— Pe curând. Higgy. Trimite-mi veşti, strigă călătorul în semn de adio.

În picioare, pe peron, inspectorul privea trenul îndepărtându-se.

„Mă întreb ce învârte fenomenul ăsta pe aici? murmură el. Că a minţit, este sigur; *î*n orice caz, minte bine şi cu o uşurinţă imperturbabilă”.

Şi o porni gânditor spre ieşire.

În acest timp, Henry Royal, spărgător renumit, atât de abil încât nu fusese niciodată prins în flagrant delict, îşi făcea mii de gânduri.

Deci era supravegheat de teribilul Higgins…

Situaţia nu era prea grozavă. În realitate, era chiar foarte rea.

Royal se mândrea că nu fusese niciodată filat fără să-şi fi dat imediat seama. Avertizat asupra pericolului, îşi „planta” urgent urmăritorul Era oare posibil ca, pentru prima dată, perspicacitatea sa să-l lase-n pană?

Era adevărat ce zicea Higgy?… Poate inspectorul a vrut să lase să se înţeleagă că-l urmărise până la gară? Da, da, asta era. Higgy a încercat să-şi mascheze adevăratele intenţii.

Royal îşi scutură capul şi reîncepu să citească ziarul.

După ce a recitit de trei ori la rând aceeaşi anecdotă fără să fi înţeles nimic, îşi dădu seama că era total detaşat de ceea ce citea şi că, în pofida lui, rememora cele mai mici detalii ale întâlnirii sale cu poliţistul.

Privirea lui Royal deveni dură. Nu trebuia, la vârsta lui, să-şi piardă controlul! La treizeci şi doi de ani, un bărbat ştie să reacţioneze împotriva acestei slăbiciuni în profesiunea sa, să devii nervos la treizeci şi doi de ani semnifica încetarea imediată a acestei profesiuni, voluntar sau involuntar, după noroc sau urmând cursul justiţiei.

În mod sigur, apariţia neaşteptată a lui Higgins era cauza neliniştii sale. Această întâlnire nu era decât rodul hazardului, aşa cum pretindea Higgins, sau făcea parte dintr-un plan? Dacă poliţistul îl urmărea de câteva zile şi dacă se interesa de călătoria sa în expresul de Seaport, atunci ceva nu mergea cum trebuie…

Higgins era pe cale de a deveni celebru, nimeni, mai bine decât el, nu ştia să găsească un indiciu, să distrugă un alibi, să furnizeze o dată, să dea la iveală un document; Scotland Yard-ul îl considera

prea valoros pentru a-l însărcina să verifice trenurile şi tripourile. În consecinţă, ar fi fost o mare prostie să considere acest incident lipsit de importanţă. A vrut oare Higgins, abordându-l pe Royal, să-i dea un avertisment? Ce însemna asta?

Hm! nu însemna nimic… Un singur om ştia adevărul şi acest om avea totul de câştigat tăcând, pentru că la solicitarea lui făcea Royal această călătorie. Dar dacă era o capcană? Cu maxilarele încordate, Royal privea defilarea peisajului, simţind cum îl cuprinde furia.

După câteva momente, trăsăturile i se destinseră însă. Rezultatul gândurilor sale îl făcea să tragă următoarea concluzie: să fie şi mai precaut decât de obicei, dacă era posibil aşa ceva.

Trenul încetinindu-şi viteza, el îşi privi ceasul. *Tempus fugit*! În curând va sosi la Cliff Hights.

Royal îşi băgă mâna în buzunar şi scoase biletul pe care-l arătase inspectorului Higgins: un bilet obişnuit de clasa întâi pentru Seaport. Din alt buzunar scoase un al doilea bilet, tot de clasa întâi, cu destinaţia Cliff Hights…

Era, fără îndoială, o manieră destul de costisitoare de a călători, dar, în situaţii delicate, acest al doilea bilet îi putea furniza un alibi excelent… După cercetări răbdătoare, poliţia ar descoperi, cu concursul funcţionarilor de la Compania căilor ferate, că un bilet pentru Cliff Hights nu a fost predat la ieşirea din această staţie. Aceasta însă presupunea multă pierdere de timp pentru copoii poliţiei…

Dar, în prezent, întâlnirea cu Higgins reducea această stratagemă la zero. Henry Royal suspină. Trebuia să utilizeze pentru el însuşi acest bilet.

Cu ajutorul unui briceag, şi luând ca model biletul pentru Seaport, se strădui să perforeze într-o manieră identică noul bilet. Mulţumită lui Dumnezeu, operaţiunea nu era complicată.

După ce termină, îşi puse un monoclu, apoi, suprapunând cele două bilete, controlă cu grijă

dacă ele corespundeau. Băgă în buzunar biletul pentru Seaport şi îl introduse pe celălalt în mănuşă.

Trenul intră în sfârşit în gara Cliff Hights. Royal coborî repede. Higgins, anunţându-i sosirea la Seaport, ar fi putut să-i semnaleze, de asemenea, trecerea pe la Cliff Hights. Aşa ceva era în stilul metodelor subtile ale inspectorului. În acest caz, bineînţeles, ar fi precizat şi numărul compartimentului lui Royal. Destul de rău…

O privire rapidă aruncată în jur îl convinse însă că nicio recepţie oficială nu-i fusese rezervată. Se amestecă în mulţimea de călători care se îndreptau spre ieşire şi observă că funcţionarul însărcinat cu recuperarea biletelor de călătorie nu-i dădu nicio atenţie. Acest detaliu îl determină să fie mai optimist.

Royal ieşi de pe peron, trecu în stradă şi luă un taxi. Avea auzul fin şi, când i-a dat şoferului adresa unui hotel, nu era o destinaţie fantezistă. Tocmai auzise această adresă dată de un pasager şoferului taxiului precedent.

Henry Royal pătrunse în holul de la Grand Hôtel cu dezinvoltura unui client care se reîntoarce în camera sa, absenţa bagajelor facilitându-i această atitudine.

În fumoarul hotelului găsi o hartă a regiunii. „Cliff House”, ţelul călătoriei sale, era situată la jumătatea drumului dintre Cliff Hights şi Seaport. Aceasta o ştia de mult, dar traseul pe care-l studiase era acela de la Seaport la Cliff House şi nu acela care pleca de la Cliff Hights. După cinci minute, topografia acestui drum îi era gravată în memorie. O jumătate de oră mai târziu părăsi hotelul. Se înserase.

Cliff House! Informaţiile care îi fuseseră furnizate erau de o precizie absolută. Dar erau şi de bună credinţă? Dacă era neîncrezător, de ce atunci nu se întorcea imediat la Londra? Răspunsul era clar. O reîntoarcere bruscă la Londra, fără să-şi fi îndeplinit misiunea, era o dovadă de nervozitate.

Trebuia să meargă înainte sau să se retragă din meserie.

Câţiva ani mai înainte, Cliff Hights şi Seaport fuseseră unite de un drum departamental şi de o potecă de vamă, tăiată în coasta falezei; dar faleza se prăbuşise pe o mare porţiune, surpând şi cărarea. Nu departe de prăpastia astfel creată se găsea Cliff House.

Seara de primăvară era liniştită. Henry Royal o porni pe drumul mărginit de un gard viu înalt şi des, care, în caz de alertă, oferea o bună ascunzătoare.

Dacă ar fi pornit de la Seaport, ar fi avut ca punct de reper un stâlp indicator plasat pe stânga. Făcând traseul în sens invers, găsi stâlpul pe partea dreaptă. Din acest punct el reluă filiera indicaţiilor care-i fuseseră date, cu toate că aceasta îl făcu să treacă de casă şi să piardă oarecare timp.

În sfârşit, întrezări stâlpul vag perceptibil în umbră. Urmând cu prudenţă drumul, auzi foarte aproape zgomotul valurilor spărgându-se de stânci. O sută cincizeci de metri mai departe, ajunse la o barieră care închidea drumul. O pancartă indica: PERICOL. Dedesubt urma explicaţia: ALUNECĂRI DE TEREN.

Până în prezent totul mergea bine. Royal trecu peste barieră, numără douăzeci de paşi şi se găsi în faţa unei spărturi în gardul viu; amplasamentul breşei îi fusese indicat cu grijă. Nu departe de acest loc se găsea un fir pe care nu trebuia să-l atingă. Firul acţiona o sonerie şi, la cea mai mică atingere, alarma era dată.

Cu toată atenţia absorbită de grija de a evita capcana, se ghemui, întrebându-se ce putea să simtă un om la contactul cu un curent de 20 000 de volţi. Un moment, o tresărire nervoasă îi blocă înaintarea. Din nou nervii îi jucau o festă. Afurisitul de Higgins!

Deodată se trezi faţă în faţă cu Cliff House. O construcţie masivă, veche de câteva secole,

prezentând mai curând aspectul unei fortăreţe decât al unei locuinţe în care să te odihneşti. O clădire formidabilă şi fără îndoială de nepătruns.

Henry Royal se simţi iar cuprins de nelinişte. În sfârşit, nu mai putea da înapoi. Dacă şansa era contra lui, cu atât mai rău; cel puţin era la înălţimea reputaţiei sale de a-şi fi plătit întotdeauna datoriile… Un surâs sardonic îi înflori pe buze.

Un minut mai târziu, mâna sa înmănuşată pipăia zidul de la Cliff House în căutarea unei intrări situate la douăzeci şi cinci de picioare[3] după primul contrafort. După ce o găsi, scoase din buzunarul hainei o cheie lucrată de el însuşi, după o amprentă în ceară; o introduse în broască şi o răsuci încet. Uşa se deschise.

Informaţiile care-i fuseseră date se opreau la această uşă. Era rândul lui acum să se descurce.

Îşi scoase lanterna şi privi în jurul său. O scară îngustă de piatră urca în grosimea unui zid de rezistenţă. Şaptesprezece trepte mai sus era o altă uşă, de asemenea închisă cu cheia. Royal era gata să-şi scoată şperaclul, când îşi dădu seama că era puţin probabil ca pentru două uşi secrete să se fi confecţionat chei diferite.

Raţionamentul său se dovedi corect. A doua uşă cedă fără dificultate. Royal fluieră încet, cu satisfacţie. Lanterna lumina un culoar destul de larg, împodobit cu picturi în ulei în rame grele, aurite. Podeaua, acoperită cu un covor gros, era ceva mai jos decât restul încăperii pe unde trecuse şi, întorcându-se, vizitatorul clandestin făcu o curioasă remarcă: uşa prin care pătrunsese era acoperită cu un tablou reprezentând un cavaler. Tabloul se încadra perfect în spaţiul uşii şi ascundea intrarea. Foarte ingenios, cu siguranţă!

Royal se întrebă dacă ar trebui să închidă uşa sau s-o lase deschisă. Lăsând-o deschisă, risca să se trădeze, închizând-o, îşi tăia calea de retragere. Dar casa era mare şi el ar fi găsit cu siguranţă un

loc în care să se ascundă. Hotărî deci să acţioneze după a doua variantă.

Din prudenţă, stinse lanterna şi rămase câteva minute într-o obscuritate completă, încercând să-şi regăsească simţul de orientare. Urcase şaptesprezece trepte; coborâse apoi cam două picioare; în consecinţă ajunsese la nivelul camerei în care se găsea casa de bani a proprietarului.

După câteva minute de tatonare, o uşă cedă sub apăsarea mâinii sale. În camera în care intrase, principalul obiect ce-i captă atenţia a fost casa de bani încastrată în zid.

Cu un mers rapid traversă încăperea, îndreptându-se către fereastra care dădea spre peluză. Prima lui grijă a fost s-o deschidă, excelentă precauţie în cazul în care ar fi trebuit să fugă. Apoi îşi concentră atenţia asupra casei de bani şi deodată îşi încruntă sprâncenele. Seiful avea o combinaţie cu cifru.

Răsuci cadranele cu o încetineală atentă, cu urechea lipită de peretele casei de bani, în speranţa de a auzi un declic, avertizându-l că s-a deschis un zăvor.

Deodată, camera fu inundată de o lumină orbitoare şi în liniştea deplină căzură aceste cuvinte:

— Sus mâinile, Royal, sau eşti mort!

CAPITOLUL II

ALERTA INSPECTORULUI HIGGINS

Henry Royal rămase în poziţia în care era, cu urechea lipită de peretele casei de bani, părând pietrificat.

„Trădat!”

Ca un fulger, acest gând îi trecu prin minte, dovezile de necontestat obligându-l să-l accepte.

Era întors cu spatele la uşă! Cel care intrase nu-i putuse vedea faţa şi totuşi acel om îl strigase pe nume.

Nimeni, era sigur, nu-l urmărise de când plecase de la Grand Hôtel. Intrase în Cliff House fără probleme. Totul mersese ca pe roate. Părea că o mână invizibilă îi ghidase paşii prin obscuritate şi linişte, până la scopul fixat. Şi totul pentru a ajunge aici, la această clipă devastatoare!… Dacă niciun indiciu revelator nu-i trădase prezenţa, cum fusese totuşi descoperit?

Aceste gânduri care se ciocneau în mintea sa erau rezumate de un singur cuvânt: „trădat”! Trebuia oare să facă o legătură între această trădare şi întâlnirea cu inspectorul Higgins?

Fără grabă, cu o încetineală calculată, Royal întoarse capul.

Deodată o lumină tăioasă îl orbi şi avu o tresărire involuntară.

— Nu-ţi fie teamă, Royal. Nu este decât efectul flashului cu magneziu. Îmi cer scuze că sunt obligat să te fotografiez în această poziţie mai curând compromiţătoare.

Royal respiră adânc şi privi spre adversar.

Era un personaj puternic şi greoi, cu picioarele încordate; fruntea proeminentă părea îngustă datorită părului grizonat crescut foarte jos;

trăsăturile îi erau vulgare. Royal îşi aminti că văzuse deja această figură, dar pe moment nu putea să o identifice.

Bărbatul era înarmat cu un pistolet şi ţinea în mâna stângă un fir. Royal urmări cu ochii direcţia firului şi observă, ascuns într-o vază plină cu flori, un microaparat de fotografiat.

Se blestemă pentru imprudenţa sa. De ce nu verificase camera înainte de a se apuca de lucru? Îi era ruşine de neglijenţa lui.

— E destul de umilitor, nu? spuse adversarul său, care părea că-i citeşte gândurile… Dar vino mai aproape.

Şi vocea, până atunci batjocoritoare, căpătă inflexiuni dure.

Royal se sprijini de casa de bani şi nu se mişcă.

— Am impresia că nu realizezi exact situaţia în care eşti… De ce nu-mi răspunzi?

Bărbatul se opri un moment, apoi adăugă:

— Pot să te omor. Dacă mâine vei fi găsit ucis lângă casa de bani, justiţia nu va putea să-mi facă nimic. Aş fi în legitimă apărare.

— Ei bine, trage odată şi fii blestemat! îi lansă Royal pe un ton provocator.

O flacără scurtă ţâşni imediat. Royal simţi o durere ascuţită la lobul urechii. Auzi glonţul lovindu-se de uşa seifului; apoi un zgomot de geam spart îl avertiză că proiectilul ricoşase spre fereastră.

Trăgătorul spuse pe un ton de autoreproş:

— Dumnezeule, l-am ratat! Asemenea neîndemânare nu mi se întâmplă prea des…

Royal rămase imobil, dar un frison îi străbătu tot corpul. Din nou nervii!

— Ai ochit destul de prost! spuse cu nonşalanţă.

Şi, atingându-şi urechea, o simţi umedă. Făcu gestul de a duce mâna spre un buzunar.

— Atenţie! îl preveni adversarul său, în a cărui privire lucea răutatea.

Royal avu un surâs dispreţuitor:

— Îmi caut batista, răspunse el, nu te teme – n-am armă. Nu port niciodată. Eşti câteodată tentat s-o foloseşti, şi atunci…

Bărbatul dădu din umeri

— Eu, persiflă el, n-am asemenea scrupule.

— Cu siguranţă, replică Royal care, recunoscând în cele din urmă în adversarul său pe Michael Randall, deputat de Seaport, nu se mai îndoia că era victima unei curse.

Se aşternu tăcerea, dar cei doi continuau să fie cu ochii la pândă. Royal aştepta ocazia când ar fi putut să fugă pe fereastră.

— Nu te mişca, spuse grăbit Randall, mergând cu spatele pentru a nu-l pierde din vedere – voi închide fereastra… S-a făcut… Este mai bine aşa. Tentaţia de a fugi era prea puternică, nu-i aşa, Royal?

Royal îşi încleştă pumnii. Tipul ăsta era iritant! Cu toate acestea, îi replică pe un ton liniştit:

— Deloc! Nu mă gândeam la aşa ceva, căci, dacă nu mă înşel, ai ceva să-mi propui… Te ascult, Michael Randall.

Acesta avu o tresărire.

— Eşti perspicace, apuse el; aşează-te, te rog.

Cu ţeava pistoletului îi arătă un scaun.

Royal se aşeză. Redevenise calm. Se aplecă înainte, cu un aer curios şi batjocoritor.

Michael Randall păru că ezită. În sfârşit, spuse:

— Vrei să lucrezi cu mine, Royal? Mi-ar plăcea să colaborez cu cineva ca tine.

— Eu nu lucrez pentru nimeni.

— Până acum, fără îndoială, dar vei fi obligat s-o faci de acum înainte.

— Nu conta pe mine.

— Trebuie să te împaci cu gândul ăsta.

Royal ridică privirea; pe buze îi juca un surâs ambiguu şi cu o ironie pe care Randall n-o sesiză imediat, îl întrebă:

— Îmi propui un pact?

— Da, să fim aliaţi.

— Aliaţi?… Bine. Dar dacă accept, nu te temi că s-ar putea să te contrez cu crima ocazie?

Michael Randall dădu din cap:

— Urmăreşte-mi raţionamentul, spuse el. Dacă aş avea în seif mărturisirea greşelii tale, scrisă şi semnată de tine, cred că aceasta te-ar face să te gândeşti bine, înainte de a încerca ceva, nu?

Royal păru interesat.

— Aşa deci, răspunse el, doreşti nici mai mult, nici mai puţin, decât să-ţi semnez o mărturisire! Dar nu aşa, ca simplu divertisment, cred. Ai unele exigenţe de formulat. Care sunt?

— Vom ajunge şi aici. Dar mai înainte trebuie să mă-nţelegi bine, Royal. Această declaraţie, ataşată unei anumite fotografii, mi-ar asigura un gaj serios asupra docilităţii tale

— Deşteaptă idee! şi astfel, până la sfârşitul zilelor mele, aş fi obligat să te servesc?

— Exact.

Randall deschise sertarul unui birou, luă un stilou şi câteva foi de hârtie pe care le puse în faţa lui Royal.

— Scrie: „Eu, subsemnatul Henry Royal, recunosc…”. Dar ce faci, nu scrii?… Nu vrei să scrii?… Oh, ai de ales: să te supui sau să mori.

Cu pistoletul îndreptat spre pieptul adversarului său, Randall începu să râdă.

Royal simţi din nou un frison dezagreabil, necunoscut până atunci, străbătându-i şira spinării. Cu toate acestea, îi replică cu răceală:

— Ia notă de acest avertisment, Randall. Cu prima ocazie te voi ucide.

Randall ridică din umeri:

— Ocaziile de a scăpa de mine vor fi extrem de rare dacă nu scrii imediat. Şi moartea mea, indiferent de ce se va întâmpla, îţi va produce mari necazuri. Îţi mărturisesc că voi avea grijă să întovărăşesc confesiunea ta cu o scurtă notă care te va trimite la spânzurătoare. Dacă voi muri în

circumstanţe stranii, se va şti că autorul morţii mele nu este altul decât Henry Royal. Te-ai prins?

Royal luă stiloul între degetele sale înmănuşate. Îşi acceptă destinul.

— Hai! spuse el pe un ton abătut.

— Este lucrul cel mai înţelept. Opreşte-mă, dacă dictez prea repede: „Eu, Henry Royal, recunosc că, în noaptea de 20 mai 19… (poţi să scrii anul în cifre), am încercat, fără succes, să forţez seiful de la Cliff House, în apropiere de Seaport, dar am fost surprins de domnul Michael Randall. Cum era prima mea greşeală… (vezi că sunt mărinimos, Royal) şi luând în considerare promisiunea mea de a avea pe viitor un comportament corect, domnul Randall m-a lăsat liber, cu toate că ştia foarte bine că devine complice la o infracţiune şi riscă astfel să-şi compromită cariera politică. Îi sunt foarte recunoscător…”. Asta-i tot. Poţi să semnezi.

Royal ridică privirea şi-l fixă pe deputat. Apoi îşi coborî privirea şi în tăcerea din cameră nu se mai auzi decât zgomotul stiloului pe hârtie. Întinse documentul lui Randall. Acesta îl examină cu atenţie.

— Faci greşeli de ortografie, dar nu are nicio importanţă… Acum dă-mi amprenta degetului mare de la mâna dreaptă.

Henry Royal avu un surâs forţat:

— Nu uiţi nimic. Perfect.

În acest moment cineva bătu la uşă. Cu un gest rapid, Randall ascunse foaia de hârtie în buzunarul interior al hainei.

— Cine este? întrebă el cu o voce enervată şi se întoarse instinctiv spre uşă.

Acest moment de neatenţie nu dură decât o secundă, dar Royal ştiu să profite. Pumnul său se destinse ca un resort şi-l atinse pe Randall în bărbie. Lovitura ar fi doborât un taur.

Servitorul care ciocănise la uşă o întredeschise. Nevăzând pe nimeni, îşi plimbă privirea de jur-împrejurul camerei. Imediat remarcă fereastra

deschisă şi zări un picior dispărând pe deasupra balustradei. Se aruncă în acea direcţie, dar curând scoase un strigăt înspăimântat, căci se împiedicase de corpul stăpânului său, întins pe duşumea şi fără cunoştinţă.

Ce să facă? Căută apă, dar nu găsi nimic. Văzând o tavă cu sticle de băutură, turnă whisky într-un pahar, apoi, îngenunchind, ridică uşor capul stăpânului său şi-i dădu să bea.

Un moment mai târziu, Michael Randall deschise ochii şi se ridică. Îşi duse mâna la faţă, apoi la buzunare… Un surâs de mulţumire îi apăru pe buze. Simţise sub degete preţiosul document. Nimic nu era pierdut.

— Cum vă simţiţi, domnule?

— Mai bine, mulţumesc, Winston.

— Să chem poliţia, domnule?

În loc de răspuns, Randall îl întrebă:

— L-ai văzut pe răufăcător, Winston?

— Nu, domnule, sunt dezolat, dar…

— Cu atât mai rău, este regretabil. Trebuie să fi fost ascuns undeva, în casă; am auzit zgomote.

— Şi eu, de aceea am venit.

— Ai dovedit mult curaj, Winston, coborând singur, nu voi uita aceasta. I-ai trezit şi pe ceilalţi servitori?

— Nu, domnule.

— Bun. Acum du-te în camera ta şi culcă-te.

— Prea bine, domnule. Şi poliţia?

— O voi chema mai târziu.

— E-n regulă. Bună seara, domnule.

— Du-te, Winston. Şi dacă mai auzi zgomote, nu te nelinişti. Mai am câte ceva de făcut aici. Trebuie să iau mâine cuvântul la Manchester şi e nevoie să-mi pun discursul la punct.

Michael Randall suspină uşurat după ce scăpă de prezenţa acestui servitor inoportun. Lăsă să se scurgă un minut sau două, apoi deschise uşa şi aruncă o privire afară. Winston, ajuns pe palierul

primului etaj, stinse lumina; brusc, pe coridor se făcu întuneric.

Deputatul reveni în încăpere. Închise fereastra şi se îndreptă spre casa de bani. Învârti cadranele şi trase de mâner. Uşa grea se răsuci pe balamale.

Randall scoase din buzunar mărturisirea semnată de Royal şi o reciti fără grabă; apoi, cu ajutorul unei chei speciale, deschise un sertar interior şi puse documentul acolo.

*
*   *

— Alo, alo! Postul de poliţie din Seaport? Da… aici este Winston, majordomul de la Cliff House. Domnul Randall a fost asasinat… Da, asasinat, sugrumat… Trimiteţi, vă rog, un doctor şi un poliţist. Este înfiorător!

*
*   *

— Alo! Scotland Yard? Îl caut pe inspectorul şef… Mulţumesc… Inspectorul Dryan?… Aici este sergentul Petter. Mi s-a telefonat acum câteva minute de la Cliff House. Domnul Randall a fost asasinat… Cliff House, la jumătatea drumului dintre Seaport şi Cliff Hights… Mulţumesc, la revedere, domnule.

*
*   *

— Alo! Tu eşti, Higgy?

— Da, şefule.

— Ocupat?

— Nu-mi văd capul de atâtea treburi.

— Cu atât mai rău. Am de lucru pentru tine. Un asasinat la Cliff House, în apropiere de Seaport… Cunoşti locul?

— N-am fost acolo niciodată, dar am auzit vorbindu-se.

— În regulă! cu atât mai bine. Du-te acolo imediat şi vânătoare bună.

Inspectorul Higgins închise telefonul, bombănind. Pic de linişte nu e posibilă în meseria asta! Ar fi fost aşa de plăcut să se mai odihnească vreo câteva ore în compania unei cărţi bune şi a unei pipe parfumate! Să fie deranjat aşa de dimineaţă pentru a merge la Seaport! Seaport?… Dar cu douăsprezece ore mai devreme Royal trecuse pe-acolo!…

Tulburătoare coincidenţă!

CAPITOLUL III

PRIMELE CONSTATĂRI

Inspectorul Higgins se aplecă asupra cadavrului lui Michael Randall şi, cu toate că asemenea spectacole îi erau într-un fel familiare, nu-şi putu reprima o mişcare de repulsie: faţa hidoasă şi umflată, ochii ieşiţi din orbite, beregata sfărâmată înfiorător, nu lăsau nicio îndoială asupra modului în care nefericitul îşi găsise sfârşitul.

Higgins se gândi la asasin: Randall avea un gât de taur şi părea foarte robust. Pentru a învinge un asemenea adversar, trebuia ca asasinul să fi avut mâini puternice şi să fie dotat cu o forţă ieşită din comun. Această certitudine îndepărta imediat ipoteza unei culpabilităţi feminine.

Această crimă, de o ferocitate sălbatică, părea să fie o răzbunare. Pentru a o înfăptui, asasinul nu se folosise nici de o frânghie, nici de un fular, ca şi cum ura sa nu putea fi astâmpărată decât cu mâinile goale.

— N-a fost nimic deranjat în această încăpere, sergent? întrebă Higgins întorcându-se către detectivul din poliţia locală.

Sergentul Petter, puţin gelos pe promptitudinea intervenţiei Scotland Yard-ului într-un caz în care ei ar fi dorit să joace un rol important, răspunse cu răceală:

— Nu, cu siguranţă, cel puţin din momentul în care am intrat eu.

— La ce oră ai sosit?

— Winston, majordomul, a telefonat la ora 8,05. Zece minute mai târziu eram la Cliff House.

— Ce concluzii trage raportul medical?

— Puţine lucruri. Medicul s-a mulţumit cu un examen superficial, apoi a declarat că, după toate

probabilităţile, domnul Randall era mort de şase sau opt ore.

— Altfel spus, crima a fost comisă între miezul nopţii şi ora două.

— Da, dacă ne luăm după declaraţiile medicului; dar majordomul afirmă că domnul Randall era încă în viaţă la ora două dimineaţa.

— Bun. Îl voi interoga mai târziu pe majordom. A fost fotografiat amplasamentul crimei?

— Cu siguranţă. Fotografii şi-au făcut datoria. Chiar i-am cerut unuia dintre ei să vă aştepte, pentru a lua în prezenţa dumneavoastră amprentele digitale.

— Foarte bine, este o idee excelentă. Înainte de-a merge mai departe, am să te rog, sergent, să-mi spui tot ce ştii despre victimă, domnul Randall.

Sergentul tuşi, făcând o scurtă pauză pentru a-şi clarifica ideile:

— Domnul Randall, începu el, era deputat de Seaport. În mod obişnuit locuia la Londra, dar cu toate că venea aici destul de rar, era totuşi cunoscut. Era foarte generos cu operele de caritate. A cumpărat Cliff House acum zece ani pentru a avea un domiciliu în circumscripţia sa. Nu cunosc nimic din viaţa lui înainte de această epocă. Avea un deosebit talent de orator, pe care l-am apreciat în timpul campaniei electorale. Dorea să obţină reforma închisorilor şi ameliorarea vieţii deţinuţilor, bazându-se pe teoria că criminalii sunt bolnavi şi trebuie trataţi ca atare… Eu însă n-am crezut niciodată în eficacitatea medicamentelor pentru a-i vindeca pe hoţi.

— Michael Randall se preocupa de uşurarea condiţiilor de trai ale deţinuţilor, repetă încet Higgins.

— Da, spuse sergentul Petter. El se ocupa mai ales de cei care, terminându-şi pedeapsa, trebuiau să se reintegreze în viaţa civilă. Le căuta de lucru. Folosea mai mulţi chiar pe proprietatea sa, Cliff House.

— Şi reuşea în această sarcină ingrată? Câţi rătăciţi a readus pe drumul cel bun?

Sergentul rânji:

— Protejaţii săi nu-i erau prea recunoscători pentru solicitudinea lui. Dintre cei pe care-i ţinea în serviciul său, doi sau trei au fugit. Astfel…

Şi Petter era gata să se lanseze într-o lungă explicaţie, dar inspectorul îl întrerupse.

— Să verificăm conţinutul buzunarelor victimei.

Pistoletul a fost primul obiect examinat de inspector. Arma era un model perfecţionat şi foarte nou.

Higgins fluieră încetişor şi remarcă:

— Cum dracu, tipul ăsta nu s-a apărat cu o asemenea jucărie în buzunar?

Examină încărcătorul, apoi trase chiulasa. Lipsea un cartuş. Fără să spună nimic, dădu arma sergentului.

— Dar, exclamă acesta, domnul Randall a tras!

— Da, şi este bizar. A tras, apoi şi-a pus pistoletul în buzunar pentru a se lăsa sugrumat… Vreau să-l interoghez pe acest Winston. Vezi unde se află acum şi vino să-mi spui.

— Nu vreţi să-l aduc în această cameră?

— Nu.

După ce sergentul părăsi încăperea, Higgins se simţi uşurat. Acest subordonat, care avea aerul că-l controlează, îl enerva.

Metodic, continuă să cerceteze buzunarele victimei: o batistă, o legătură de trei chei, o brichetă, un pachet de ţigări pe jumătate plin, un portofel plin cu bancnote, un paşaport şi un bloc-notes. Asta era tot.

Paşaportul nu era eliberat pe numele de Michael Randall şi fotografia înfăţişa un bărbat cu o mustaţă groasă care…

Inspectorul Higgins acoperi cu mâna partea de jos a fotografiei şi compară partea de sus cu faţa cadavrului întins pe duşumea.

Fotografia şi cadavrul se asemănau ca două picături de apă. Cadavrul nu avea mustaţă! dar o mustaţă… Ah! Randall se interesa de soarta deţinuţilor eliberaţi!… Şi avea în buzunar destulă monedă străină…

Higgins făcu un rapid calcul mental. Aceşti bani reprezentau în jur de 250 lire sterline. Dacă mobilul crimei ar fi fost furtul, asasinul n-ar fi făcut greşeala să nu-i ia. Dar… pe dracu! bancnotele acestea… da, da, aceste bancnote! aspectul lor era mai curând suspect!

Continuând să le pipăie, inspectorul se îndreptă spre fereastră şi trase perdeaua grea care împiedica parţial lumina să între în cameră. Rămase interzis. Partea de sus a geamului era o ferestruică formată din romburi încadrate în plumb. Lucru bizar, unul dintre aceste romburi, cel din dreapta, era sfărâmat şi majoritatea ochiurilor vecine erau crăpate…

Higgins, înainte de a se opri la acest detaliu, examină cu atenţie una din bancnotele găsite asupra mortului. Filigranul era perfect. Capul Britaniei era cea mai bună imitaţie pe care o văzuse vreodată. Deloc de mirare că Randall fusese păcălit… Dar fusese păcălit?…

Higgins puse bancnota falsă împreună cu celelalte şi privi geamul spart. Fără îndoială, pe acolo ieşise cartuşul lipsă din pistolet.

Măsură din ochi distanţa. Randall avea cam înălţimea de cinci picioare şi jumătate; gaura era aproximativ la nouă picioare de la planşeu. Între fereastră şi seif, era o masă; în consecinţă, era imposibil ca cineva să se fi găsit pe linia de tragere de cealaltă parte a mesei, cel puţin dacă nu stătea aproape de fereastră. Dacă ar fi stat între masă şi casa de bani, Randall n-ar fi putut să-l rateze. Aceasta, bineînţeles, dacă glonţul ar fi plecat din locul în care a fost găsit corpul neînsufleţit.

Higgins examina materialul din care era făcută perdeaua; nu prezenta nicio urmă. Perdeaua era deci trasă înspre perete când fusese tras glonţul,

după aceea fusese aranjată în aşa fel încât să ascundă spărtura din geam.

Higgins se felicită că nu-l avusese pe sergentul Petter ca martor la constatările sale. Lăsă să recadă stofa grea în poziţia iniţială şi începu să se gândească. Pistoletul aparţinea lui Randall? În ce moment arma funcţionase? Geamul fusese spart de glonţ?

Întoarcerea lui Petter îi reaminti că trebuie să-şi continue cercetările.

— Winston este aici, spuse sergentul. L-am condus în bibliotecă.

— Foarte bine, mulţumesc. Mă duc să-l văd:

Winston era pradă unei mari nelinişti, dar era oare de mirare în împrejurările de faţă?

— Aşază-te, domnule Winston, îi spuse sergentul cu bunăvoinţă, şi povesteşte-i şi domnului inspector tot ce mi-ai spus mie.

Winston începu fără să se lase rugat. Părea cuprins de o volubilitate nervoasă. Higgins îl asculta în tăcere şi cu atenţie. Apoi privi către Petter şi spuse majordomului:

— Chiar ai crezut, Winston, că vom înghiţi povestea asta?

— Ca să fiu cinstit, domnule inspector, n-am crezut asta – dar oricât de neverosimil ar părea, este purul adevăr.

— Domnul Randall, spui dumneata, n-a vrut să cheme poliţia în timpul nopţii. Cum îţi explici aceasta?

— Nu pot să găsesc o explicaţie. Când mi-a spus că pot să plec, mi-a lăsat impresia că s-a răzgândit şi că va chema imediat poliţia el însuşi.

— Nu încerca să complici situaţia cu nişte minciuni în plus. Din misteriosul individ de care vorbeşti, n-ai văzut decât un picior… Cum era acest picior?

— Păi, ca toate picioarele. N-am remarcat nimic special la el, de altfel a dispărut aşa de repede!

— Nu atât de repede totuşi ca să nu fi observat dacă era încălţat cu ghete sau cu pantofi?

— Mi se pare că erau ghete, domnule inspector.

— Şi pantalonii? erau din stofă sau din pânză? erau gri, maron sau albaştri? aveau o croială sportivă? sunt atâtea lucruri de observat dacă ştii să priveşti!

— Îmi pare rău, domnule inspector, dar abia am avut timp să-l văd… Singurul lucru care m-a frapat a fost lungimea lui, bărbatul trebuie să fie foarte înalt.

— Înalt, spui dumneata?… Şi la ce oră s-a întors domnul Randall ieri-seară?

— Cam pe la ora şapte, ca să cineze.

— Avea invitaţi?

— Nu, domnule inspector. Cina singur.

— La ce oră s-a dus să se culce?

— Nu ştiu, dar încă nu se culcase, căci, aşa după cum se poate observa, nu se dezbrăcase.

Higgins avu o grimasă de nerăbdare. Majordomul, în ciuda tulburării sale aparente, îşi păstra sângele rece.

— Care este servitorul însărcinat cu închiderea uşilor?

— Eu am această datorie. În toate serile, la ora zece, închid uşile şi ferestrele de la parter şi de la birou. Domnului Randall îi era teamă de hoţi.

— Ai făcut aceasta, ieri?

— Da.

— Şi n-ai remarcat nimic?

— Nu.

— Dar cine se ocupă cu întreţinerea uşilor şi ferestrelor?

— Tot ceea ce ţine de curăţenia lor interioară îmi aparţine; pentru exterior, este treaba grădinarului.

— Când te-ai achitat ultima oară de această sarcină?

— Ieri, chiar înainte de cină. Domnul Randall îşi petrecuse după-amiaza în birou. După aceea a

ieşit. Am profitat de aceasta ca să-mi îndeplinesc serviciul. N-aş fi îndrăznit să-l tulbur înainte.

— Nu era nimic spart? nicio broască demontată?

— Absolut nimic, domnule inspector.

— Eşti sigur?

— Grădinarul poate să confirme şi el. A spălat geamurile exterioare înainte de-a se face noapte complet.

— Caută-l, te rog, pe grădinar, sergent.

Sergentul Petter ieşi din cameră. Higgins îşi reluă interogatoriul:

— Ai fost trezit de un zgomot neobişnuit. Ce fel de zgomot?

— N-am putut să-mi dau seama. M-am trezit sărind din pat. Apoi am auzit deschizându-se şi închizându-se fereastra de la parter. Foarte intrigat, n-am ezitat să cobor.

— La ce oră exact?

— La ora două fără un sfert, cu câteva secunde aproximaţie.

— Stăpânul dumitale avea duşmani?

— Nenumăraţi.

— Din ce cauză?

— Era membru în Parlament.

Inspectorul Higgins îl măsură din priviri pe majordom, ca şi cum ar fi vrut să-i judece forţa musculară. Acest om putea să fie cel care-l sugrumase pe Randall?

Apoi spuse brusc, pe un ton de comandă:

— Arată-mi mâinile, Winston!

Majordomul îşi întinse mâinile. Avea degetele lungi, fine şi îngrijite.

— Întoarce-le.

Palmele apărură albe şi netede. Nu erau mâini de servitor ocupat cu treburi grele…

Acest detaliu a fost pentru Higgins revelator. El luă una din mâinile lui Winston cu aerul că vrea s-o studieze:

— Ia te uită, spuse pe un ton indiferent, linia vieţii este întreruptă în trei locuri…

Şi prinse delicata încheietură a majordomului ca într-o menghină de fier.

Winston ghici imediat ce gândea poliţistul.

— De ce mă acuzaţi, domnule inspector, întrebă el, în sfârşit.

— De falsificare de bani, răspunse liniştit Higgins.

CAPITOLUL IV

DEDUCŢII PLAUZIBILE

Inspectorul Higgins, cu mâinile în buzunare, îl privea de sus până jos pe placidul Winston, reprimându-şi cu greu dorinţa de a-i aplica o bună corecţie acestui prefăcut

Majordomul avea o atitudine enervantă. Nervozitatea sa simulată făcuse loc unui calm calculat cu grijă. Aceasta intra fără îndoială în planul său de apărare.

Evident, faptul că făcuse închisoare şi era în această casă unde se comisese o crimă îl punea într-o postură periculoasă. Cu toate acestea, trebuia admis că, deşi fusese condamnat ca falsificator, faptul nu dovedea că majordomul era capabil de crimă.

— Randall îţi cunoştea trecutul? întrebă Higgins după un timp de gândire.

— N-aş putea să afirm asta.

— Ceea ce vrea să însemne că el nu-ţi ştia condamnarea anterioară.

— Nu sunt sigur asupra acestui punct. Dar îl serveam cu zel şi nu avea nimic să-mi reproşeze. Comportamentul meu a fost corect. Sper să mă credeţi, dar dublul meu serviciu ca valet şi majordom îmi răpea orice posibilitate să-mi exercit talentele speciale pe care s-ar putea să le am. Dacă am comis o greşeală în tinereţe, am plătit-o, şi încă scump.

Aceste, ultime cuvinte fură rostite pe un ton plin de demnitate şi căinţă.

— Bine, bine, îl întrerupse inspectorul, enervat.

Winston îşi juca la perfecţie rolul; cu toate acestea, până la proba contrarie, putea fi considerat nevinovat.

Higgins deveni mai binevoitor:

— Bine, spuse el, povesteşte-mi câte ceva despre personalul casei.

— Personalul este în întregime masculin.

— Ce?! nici măcar o cameristă?

— Nu. Stăpânul nu accepta aceasta cu niciun preţ… Era un maniac. De altfel, ca un exemplu, n-ar fi consimţit niciodată să fie ras de unul dintre servitori, atât se temea să nu-i fie tăiată beregata.

— Ce chestie!… se miră Higgins.

— Domnul Randall era lipsit de distincţie şi, din păcate, îi judeca şi pe ceilalţi după măsura sa.

— Mi se pare că nu-ţi prea era la inimă!

— Perspicacitatea dumneavoastră este remarcabilă, domnule inspector.

Higgins se făcu că n-a sesizat ironia; nu ştia dacă trebuie să se amuze, sau să se supere. În felul lui, Winston era un om de caracter.

— Pentru că tot suntem aici, eşti amabil să-ţi completezi declaraţiile în legătură cu evenimentele din noaptea trecută? zise inspectorul.

— Nu pot să adaug nimic în plus, vă asigur. Am spus tot ce ştiam.

— Despre cel care a fugit, n-ai nimic altceva de declarat?

— Nu, din fericire.

— Din fericire… De ce?

— Pentru că n-aş fi spus nimic, chiar dacă l-aş fi recunoscut pe acest om.

— Aprobi deci crima?

— În general o dezaprob… dar în acest caz… Winston ridică din umeri. Ceea ce este sigur, reluă el, e că domnul Randall trăia când omul a sărit pe geam.

— După opinia dumitale, o tentativă de furt n-ar fi lipsită de fundament.

— N-am nicio părere.

— Este dovedit că ai fost ultima persoană care l-a văzut pe domnul Randall înainte de a fi asasinat. Îţi dai seama de toate consecinţele acestui fapt?

— Oh! îmi dau bine seama de situaţia în care mă aflu, domnule inspector. Dar nu voi încerca să fug, puteţi fi sigur.

— Nu-mi fac probleme. N-ai putea să ajungi prea departe fără să fii prins, spuse inspectorul făcându-i lui Winston semn că poate pleca.

De afară se auzeau zgomote de paşi şi voci în surdină. Ambulanţa sosise şi corpul era dus spre maşină.

După ce încetă tot zgomotul, inspectorul reveni în camera în care se comisese crima. Putea acum să lucreze în voie, fără să fie deranjat.

Pe covor, în faţa casei de bani, un contur făcut cu creta indica poziţia în care fusese găsit cadavrul.

Higgins făcu din cap o mişcare aprobatoare.

Toată atenţia sa se îndreptă spre casa de bani. Trebuia s-o deschidă într-un fel sau altul. Broasca funcţiona pe o combinaţie de cinci litere, formând un cuvânt care putea fi schimbat după dorinţă.

Când cineva nu are încredere în memoria sa, se gândi Higgins, maniera cea mai simplă este de a alege un cuvânt uşor de reamintit. În consecinţă, care putea să fie acest cuvânt din cinci litere? Cliff, poate… sau House…

Higgins făcu, fără mari speranţe, încercarea, dar în zadar.

Cum alegerea unei combinaţii se putea face dintr-un vocabular de patruzeci şi cinci de milioane de cuvinte, inspectorul nu consideră necesar să continue experienţa. Nu avea chef să-şi petreacă restul vieţii încercând toate combinaţiile, doar, doar, ar nimeri-o pe cea bună. Trebuia să între în legătură cu fabricantul seifului, dar fără cifru şi acesta s-ar fi găsit în aceeaşi situaţie ca şi el; în cel mai bun caz ar fi cerut o sumă mare de bani pentru a forţa închizătorile. Un singur om era capabil să deschidă seiful, cu condiţia să aibă timpul necesar: Henry Royal.

Higgins surâse. Royal era cu siguranţă la Seaport, dar…

Deodată, privind maşinal uşa casei de bani, inspectorul remarcă un detaliu care-i scăpase până atunci. Pe un spaţiu de câţiva centimetri, vopseaua era sărită ca şi cum o violentă lovitură de ciocan ar fi fost dată în acel loc.

Un ciocan!… era greu de crezut.

Higgins râcâi cu un briceag vopseaua din jurul loviturii şi o strânse pe o foaie de hârtie. Resturile erau amestecate cu granule extrem de fine dintr-un metal strălucitor, cu o compoziţie nedefinită, care meritau să fie trimise la analiză. Era vorba de oţel sau de nichel?… Oţelul unui ciocan, sau nichelul unui glonţ?

O subită intuiţie îi spuse că exista un raport între această zgârietură şi gaura din geam. Reveni la fereastră, privi pătratul de geam spart şi supoziţiile sale începură să prindă contur.

Dar nu cumva imaginaţia îl ducea la concluzii precipitate şi hazardate? Nimic nu dovedea că glonţul provenea din pistoletul lui Randall, focul ar fi putut fi tras şi din exterior.

Reîntorcându-se la seif, se aplecă în aşa fel încât îşi plasă capul la nivelul zgârieturii şi în această poziţie privi către locul unde era spărtura… Scoase un suspin de uşurare. Nu exista niciun dubiu, era o traiectorie directă între aceste două puncte. Inspectorul se ridică, triumfător.

Foarte bine! dar unde era glonţul? el nu era în cameră, deci fusese proiectat afară, nu prea departe însă, având în vedere că ricoşeul îi încetinise viteza iniţială de înaintare.

Higgins deschise fereastra ce dădea spre grădină; poliţiştii căutau urmele de paşi ale fugarului ale cărui semnalmente vagi fuseseră date de Winston.

Inspectorul chemă un agent.

Poliţistul, zăpăcit, nu avea aerul că înţelege ceva. Inspectorul vroia să râdă de el? Toată

dimineaţa se consumase cercetându-se acele locuri; cum de nu fusese găsit glonţul, dacă era cu adevărat acolo?

— Vezi tăvălugul acela din grădină? îi spuse el. Ei bine! glonţul pe care-l căutăm se găseşte undeva pe linia dreaptă care uneşte locul în care te afli cu acel tăvălug. Du-te şi caută-l repede.

Omul se îndepărtă şi, disciplinat, răscoli iarba de pe marginea aleilor.

Higgins urmărea această căutare cu un aer neliniştit. Deodată, poliţistul se opri şi reveni pe urmele sale. Figura îi exprima o asemenea mirare, încât inspectorul îşi reţinu un surâs şi întinse doar mâna. Poliţistul, cu o teamă superstiţioasă, îi puse în palmă un mic obiect strălucitor.

— Mulţumesc, spuse simplu Higgins şi închise fereastra.

Timp de câteva minute, poliţistul rămase nemişcat. Vrăjitorie curată!

În acest timp, Higgins examină glonţul complet deformat. La ce concluzie să se oprească? Această descoperire nu-l lămurea de unde fusese tras. Dar cel puţin dovedea că în momentul apăsării pe trăgaci uşa seifului era închisă. Şi nu era un lucru fără importanţă.

Higgins era acum convins că nu mergea pe o pista falsă. Ţinând astfel unul din capetele firului, putea spera că va ajunge la celălalt capăt, adică la asasin.

Pe duşumea, la două picioare de seif observă o pată care părea să fie de sânge închegat.

Deci domnul Randall nu-şi ratase complet ţinta şi asasinul – dacă exista cu adevărat un asasin – fusese rănit uşor.

Pentru a determina natura acestei pete, se impunea o analiză. Dar această analiză nu putea fi făcută imediat. Inspectorul luă o bucată de cretă, lăsată de cei de la serviciul tehnic al poliţiei, şi încercui cu grijă pata suspectă.

După ce termină, se ridică şi privi din nou foaia de hârtie pe care strânsese resturile de vopsea. Deodată remarcă pe fila albă imprimate nişte semne. Cu siguranţă, această foaie se găsea sub alta pe care cineva scrisese apăsând tare. Ce însemna asta? Extrem de curios, Higgins încercă să descifreze liniile incolore; dar avu o tresărire. Pe această hârtie, se ghicea un nume: „Henry Royal”…

Pentru a se convinge că nu se înşela, inspectorul aplică hârtia pe geamul ferestrei şi haşură urmele cu un creion. Acum se putea citi uşor: „Henr… Roy…”.

Rămase mult timp gânditor, cu ochii ţintă la aceste cuvinte incomplete.

Presupunând că Randall le scrisese el însuşi, aceasta trebuia să aibă o semnificaţie. Dar unde să procure, ca bază de comparaţie, un specimen din scrisul acestuia?… sigur că da!… Bloc-notesul!… Cum nu se gândise până atunci? Cine ştie, poate că bloc-notesul conţinea secretul combinaţiei care deschidea seiful!

Într-adevăr, carneţelul se dovedi un ajutor preţios. Având cunoştinţe de grafologie, inspectorul observă diferenţe notabile între scrisul lui Randall şi cel de pe foaia de hârtie.

Era destul de dificil să rezolve această enigmă. Cine, în afară de Randall, a putut să stea la acea masă şi să-i folosească hârtia?

La nevoie, se putea lua în considerare ipoteza că un vizitator venise la Cliff House în absenţa proprietarului şi lăsase o notă pentru a arăta motivul vizitei sale. Lucrul acesta era uşor de verificat. Dar ce amestec avea aici numele lui Royal?!

Higgins continuă examinarea carneţelului.

Foile erau acoperite de cifre, amestecate cu formule complet de neînţeles.

Întâlniri diverse erau trecute în dreptul fiecărei zile ale lunii în curs. Higgins citi:

„21 mai – Manchester – Discurs – 2 p.m.”

Astfel se confirmă depoziţia lui Winston; asupra acestui punct majordomul nu minţise.

Să vedem cum şi-a folosit Randall ziua de ieri, îşi spuse inspectorul.

Ia te uită! absolut nimic – o pagină intactă. Această întrerupere în suita întâlnirilor era cumva premeditată?

Poliţistul studie hârtia cu lupa – nu descoperi nimic suspect; nu, în mod sigur, Randall nu aştepta niciun vizitator pe data de 20 mai. Inspectorul încruntă sprâncenele, era aici o ciudăţenie pe care nu o putea explica.

Era cumva Randall în aşteptarea unui eveniment intim, şi astfel dorise să-şi păstreze acea zi complet liberă? Avea o întâlnire atât de delicată încât nu trebuia înscrisă în agendă?

Zărind un anuar parlamentar, Higgins avu ideea să consulte datele biografice ale deputatului.

Informaţia era insignifiantă în sine – dar inspectorul se lămuri imediat: „Randall, născut la 20 mai 18…”.

Iată deci! 20 mai, aniversarea sa, era o zi sacrosanctă pentru el. Explicaţia era foarte simplă.

În mod sigur, nefericitul nu prevestise că moartea, vizitatoare de temut, se înscrisese din oficiu pentru o ultimă întâlnire pe această atât de respectată pagină.

Inspectorul era gata să plece din încăpere, când un poliţist sosi grăbit.

— Un domn vrea să vorbească cu domnul Randall, domnule inspector. Ce să-i spun?

— Cine este?

— N-a vrut să-şi spună numele. A fost foarte surprins să ne găsească aici. Se pare că domnul Randall l-a convocat. I-am spus că facem parte din poliţia ataşată să asigure paza parlamentarilor. Nu ştiu dacă a crezut. N-am vrut să-i anunţ moartea domnului Randall fără să vă fi consultat.

— Ai făcut bine. Nu-l informa de nimic şi adu-l aici. Apoi, telefonează la cartierul general al poliţiei pentru a obţine numărul de telefon al lui Henry Royal. Aş vrea să-i vorbesc acestui om.

— Am înţeles, domnule inspector.

După un minut, poliţistul reveni, acompaniat de un bărbat înalt şi foarte elegant.

Higgins clipi din ochi.

Vizitatorul înaintă cu mâna întinsă, un surâs larg luminându-i faţa:

— Ei bine, dragă prietene, spuse el pe un ton jovial, eu te urmăresc pe dumneata sau dumneata pe mine?

Higgins se întoarse spre poliţistul care aştepta:

— Nu mai este nevoie să telefonezi la cartierul general.

Poliţistul se retrase. Inspectorul îl întrebă pe un ton sec pe vizitator:

— Ce cauţi aici, Royal?

CAPITOLUL V

HĂRŢUIELI

Inspectorul Higgins cu o uşoară reţinere, strânse mâna întinsă spre el.

Degetele lui Royal aveau o forţă deosebită şi inspectorul se trase uşor îndărăt.

Asemenea cleşti să se strângă în jurul unui grumaz!…

Henry Royal surâdea în continuare.

— Îmi pare rău, Higgins! Am strâns puţin prea tare. Scuză-mă. Dar, spune-mi, vei lua parte la conferinţă?

— Care conferinţă?

— Cea organizată de amicul nostru comun, Michael Randall, esquire[4], membru al Parlamentului etc:… etc…

— Randall te-a convocat?

— Bineînţeles.

— Şi dovada?

Royal păru mirat.

— Sunt aici. Ce dovadă mai vrei?

Higgins, fără să răspundă, îşi măsură lung interlocutorul; privirea îi coborî pe hainele bine croite, trecu peste încălţămintea de bună calitate.

Royal rămase tăcut, aşteptând să se termine acest examen. În sfârşit, îl întrebă, fără să-şi ascundă mirarea:

— Ia zi, Higgy, ce se petrece aici?

Poliţistul păru că-l străpunge cu privirea pe omul din faţa lui, apoi îi spuse:

— Michael Randall este mort. O moarte destul de neaşteptată, nu?

— Într-adevăr, încuviinţă Royal fără cea mai mică emoţie. S-a petrecut foarte rapid. Sărmanul, a vrut să mă vadă astăzi şi când sosesc este mort!

— Nu pari prea emoţionat, nu?

— De ce aş fi? întrebă Royal surâzând. Nici măcar nu-l cunosc.

— Atunci cum se face că a dorit să te vadă?

Tonul glacial şi expresia severă a inspectorului nu-l dezarmară pe interlocutorul său.

— Mă întreb şi eu, Higgy. Se pare că Randall se dedicase operelor de binefacere; era un fel de apostol… Cred că vroia să-şi extindă acest apostolat până la mine, adăugă Royal fără convingere… Şi ce rău fulgerător l-a secerat aşa repede?

— A fost ucis!

— Oh! Oh! făcu Royal cu o voce fără timbru, care nu lăsa să se ghicească nimic.

— Asasinat! completă Higgins.

— Asta este! păcat! Speram ca eu însumi să-l fac să-şi dea sufletul.

— Din ce motiv, dacă spui că nici nu-l cunoşti măcar?

— Aşa este. Nu-l cunosc, dar am auzit vorbindu-se de el.

— În ce termeni?

În acest interogatoriu strâns, Royal simţi o subtilă tragere de limbă şi replică fără să clipească.

— Dar despre acest subiect probabil că ştii mai multe decât mine, domnule inspector.

— Adică?

— Se spunea că era un ticălos şi un escroc.

Higgins îşi încruntă sprâncenele. Un gând confuz îi încolţea în minte.

— Nu ţine, Royal, spuse el; nu ţine deloc… Unde erai noaptea trecută?

— Iată o întrebare indiscretă la care nu voi răspunde decât dacă îmi vei explica cum o motivezi.

— Nu am nimic de explicat. Aştept un răspuns precis din partea ta.

Royal îi răspunse:

— Cred, domnule inspector, că a venit momentul să mă avertizezi că toate declaraţiile pe care le fac pot fi folosite împotriva mea.

— Nu ştiu încă. Dar dacă vrei, ia-o şi aşa.

— Foarte bine. În acest caz, mă voi transforma într-un surdo-mut.

Inspectorul ridică din umeri şi, după o scurtă tăcere, întrebă:

— Ce legătură era între tine şi Michael Randall?

— N-am afirmat acum câteva minute că nu-l cunosc?! răspunse Royal cu un ton de reproş.

Privirile lor se încrucişară; aceea a vizitatorului arăta un calm care-l derută pe inspector. Acesta se întreba de ce venise Royal la Cliff House. Nu cumva din cauza acelui irezistibil impuls care, foarte des, îl aduce pe asasin la locul crimei?…

— Aş vrea să-ţi arăt cadavrul, Royal. Vino până la morgă.

— Cu plăcere. Îmi plac distracţiile.

Inspectorului nu-i plăcu această remarcă cinică.

— Răspunsul nu-ţi face cinste, Royal. Tipul este mort, lasă-l în pace.

Royal râse scurt:

— Este primul lucru bun pe care-l aud despre el: că e mort!

Schimbând subiectul, inspectorul Higgins arătă cu un gest seiful şi întrebă fără ocolişuri:

— Crezi că poţi să-i deschizi?

— Iată o întrebare importantă, Higgy.

Royal traversă încăperea şi începu să examineze cu mult interes uşa casei de bani.

— Ar fi o bagatelă să-l deschizi, sugeră inspectorul, bineînţeles sub garanţie oficială.

— Sigur. Şi dacă-l deschid, n-ar fi singura bagatelă înregistrată la activul meu, adăugă Royal cu un aer misterios.

— Cred că te lauzi. Treaba asta îţi depăşeşte posibilităţile, spuse Higgins, gândindu-se că înţepătura îi va grăbi decizia.

Royal izbucni în râs.

— Ei hai, Higgy! sunt oare un şcolar pentru a accepta o asemenea provocare?

— Bine, dacă eşti capabil să deschizi seiful, fă-o imediat.

— Trebuie să mă mai gândesc.

— Nu, nu, acum!

Din nou, Royal privi uşa seifului ca şi cum unele particularităţi îi atrăgeau atenţia; părea că observă lucruri pe care numai el putea să le vadă. După un minut, declară:

— E-n regulă, dar cu condiţia să lucrez fără martori. Vreau să fiu complet singur. Metodele mele îmi aparţin, nu vreau să le divulg.

Inspectorul făcu un gest negativ din cap:

— Imposibil, Royal.

— Îţi este teamă de mine?

— M-ai condamna pentru aşa ceva? rânji Higgins.

Royal luă un aer ofensat:

— Categoric. În acest caz, nu conta pe sprijinul meu.

Făcu un pas pentru a se îndepărta de seif.

— Atenţie! urlă inspectorul.

Avertismentul ajunse prea târziu. Royal călcase deja peste pata de sânge încercuită cu cretă; sub talpa lui dispăruse toată urma.

— Îmi pare rău, Higgy, dar cum aş fi putut să ştiu? se scuză el, aplecându-se să-şi examineze încălţămintea.

Ironia, pe care vocea liniştită nu o ascundea, îl puse pe inspector în gardă. El se întrebă dacă stângăcia lui Royal nu fusese voluntară.

Deodată, de undeva din cameră, se auzi un fel de fluierat, urmat de un zumzăit surd care se amplifică, apoi se stinse.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire surprinsă, apoi căutară din ochi locul de unde venea acel sunet bizar.

Intuiţia îl ghidă pe Higgins către şemineu. Era un imens cămin după moda veche. Grilajul din fier

forjat era împodobit cu motive în spirală. Vătraiele de aramă se sprijineau pe nişte bare în formă de capete de câini cu gurile deschise şi ochi din sticlă.

Inspectorul se aplecă; interiorul căminului, de mari dimensiuni, în întregime cimentat şi cu trepte de metal pe toată înălţimea, se termina către cer. Acest spaţiu putea fi o veritabilă ascunzătoare în care doi oameni şi-ar fi găsit uşor loc.

Din nou soneria se declanşă, dar de data aceasta foarte aproape, iar Higgins avu o tresărire bruscă. Sunetul părea că vine de sub picioarele sale.

Observă barele în formă de capete de câini. Şi iată că atunci când sunetul se repetă, ochiul câinelui din dreapta începu să clipească uşor. Fără îndoială că era un semnal. Dar ce semnificaţie avea el?

— Interesantă combinaţie! murmură inspectorul.

— O casă bine organizată! adăugă Royal.

— Cu siguranţă, aprobă Higgins, iar ocupanţii ei nu-mi par prea inofensivi… De ce ai şters pata aceea de sânge? adăugă el brusc.

— Ce! era sânge? Sunt cu adevărat dezolat de stângăcia mea… Sunt cumva arestat?

— Nu. De ce-mi pui întrebarea aceasta?

— Pe legea mea, tonul dumitale mă face s-o cred… Atunci, cum nu mai am nimic de făcut aici, permite-mi să plec, domnule inspector.

— Nu încă, Royal. S-ar putea să mai am nevoie de tine.

Higgins se îndreptă spre uşă. Doi poliţişti în uniformă făceau de gardă în vestibul. Făcu semn unuia dintre ei.

— Condu-l pe domnul Royal în hol şi oferă-i ceva de băut. Îi vei ţine companie până vei fi schimbat. Poţi să bei şi dumneata. În ceea ce te priveşte pe dumneata, ordonă inspectorul celui de-al doilea poliţist, trebuie să-l chemi pe sergentul Petter. L-am trimis de o jumătate de oră să-l caute

pe grădinar. Aş vrea să nu fiu nevoit să trimit un al treilea poliţist după voi, e-n regulă?

— Da, domnule inspector.

Poliţistul plecă imediat, în timp ce colegul său îl luă pe Royal.

Higgins se uită gânditor în urma lor. Care era adevăratul motiv ce-l adusese pe Royal la Cliff House? Şi de ce această ură, mărturisită deschis, faţă de Michael Randall? Unde fusese noaptea trecută? Cu bună ştiinţă ştersese pata de sânge de pe covor? În acest caz ştia multe lucruri despre noaptea crimei, iar aceasta constituia o acuzaţie.

Cu toate acestea, Higgins nu remarcase nimic neobişnuit la el, în afară de un mic plasture la baza urechii, dar o mişcare neîndemânatică, făcută când se bărbierise, putea să explice acest detaliu neînsemnat. Ţinuta sa era impecabilă, îmbrăcămintea nu prezenta urme de luptă sau de violenţă. Este adevărat că şi-ar fi putut schimba hainele, dar plecase de la Londra fără bagaje. De aceasta Higgins era sigur.

În altă ordine de idei, proiectilul găsit era o excelentă dovadă, cu condiţia de a şti dacă acest glonţ provenea cu adevărat din pistoletul lui Randall. Experţii se vor pronunţa asupra acestui aspect; din păcate deformarea puternică a glonţului nu le uşura misiunea.

Pradă acestor gânduri, Higgins medita, stând pe loc în mijlocul camerei.

În acest moment, poliţistul trimis în căutarea lui Petter se reîntoarse, împingând înainte un individ încăpăţânat, şleampăt şi speriat.

— Nu l-am putut găsi pe sergentul Petter, domnule, dar vi-l aduc pe acest individ care spune că e grădinar aici.

— Mulţumesc.

— Ştiţi ce făcea când l-am agăţat? continuă agentul.

— Cum ai vrea să ştiu? Spune!

— Ei bine! tipul acesta, în genunchi, ştergea cu grijă urmele de paşi din mijlocul unui strat de flori.

— Ce ai de răspuns? spuse inspectorul către pseudo-grădinar.

Omul avea un aer prefăcut şi ostil.

— Mai întâi, cine sunteţi dumneavoastră? întrebă la rândul său.

Higgins fu surprins de vocea armonioasă, care nu se potrivea cu aspectul individului.

— Este inspectorul Higgins, trimis de Scotland Yard, declară poliţistul pe un ton plin de importanţă.

— Ah! şi ce face aici?

Inspectorul Higgins, cu un gest, îl făcu pe poliţist să tacă şi întrebă:

— N-ai auzit vorbindu-se nimic?

— Despre ce subiect, domnule?

— Despre domnul Randall.

— Nu. Ce i s-a întâmplat?

— Este mort.

— Mort? repetă omul neîncrezător.

— Da, asasinat.

— Oh!

Cuprins parcă de ameţeală, omul se clătină, apoi se prăbuşi.

Inspectorul Higgins îi sări în ajutor şi îl întinse pe duşumea. Fără culoare, cu ochii închişi, fără să se mişte, individul părea a fi un cadavru.

— Pe toţi sfinţii! murmură Higgins, ce casă de nebuni!

CAPITOLUL VI
INTEROGATORIUL GRĂDINARULUI

Cu toate că-şi revenise din leşin, omul rămânea ameţit; din gura întredeschisă i se scurgea un fir de salivă; părea cu adevărat bolnav.

O şuviţă de păr alb, lipită de frunte, făcând notă discordantă cu restul părului, îi dădea un aspect bizar. Sub îmbrăcămintea prost croită şi urâtă, corpul său avea totuşi o anumită eleganţă; mâinile murdare de noroi nu păreau cu toate acestea făcute pentru munci grele.

Higgins observă cu atenţie aceste detalii.

— Te simţi mai bine? se interesă el cu bunăvoinţă.

Omul scutură trist capul:

— Ce lovitură teribilă! spuse el cu o voce alterată de emoţie.

— Erai foarte ataşat de domnul Randall, nu?

Omul suspină fără să răspundă.

— Dacă este aşa, reluă Higgins, îmi pare rău că nu ţi-am anunţat vestea cu mai multe menajamente, dar credeam că la această oră toată lumea este la curent cu drama. Unde erai de n-ai aflat nimic?

— Acasă, domnule.

— Nu locuieşti aici?

— Nu.

— Atunci, cum ai intrat în dimineaţa aceasta? De la ora opt consemnul a fost dat şi nimeni nu putea să între pe domeniu fără autorizaţia poliţiei.

— Am fost aici înainte de ora opt. Casa mea este situată la marginea parcului.

— Înainte de ora opt! Şi ce-ai făcut de atunci?

— Cea mai mare parte a timpului am lucrat în seră; chiar mi-am încălzit prânzul pe plita care se

află acolo.

— În acest anotimp, nu prea văd ce îngrijiri poate necesita o seră.

— Vă înşelaţi, replică grădinarul. În indiferent care sezon, o seră trebuie să fie întreţinută cu grijă. Aceea a domnului Randall, în care predomină plantele tropicale, are nevoie de îngrijiri speciale.

Grădinarul, odată trecută tulburarea sa, era de un calm perfect. Răspunsurile sale erau ferme, se exprima în termeni aleşi care nu prea corespundeau cu înfăţişarea şi condiţia sa. Higgins întrevăzu imediat posibilitatea de a obţine informaţii interesante de la acest individ şi socoti că este cazul să treacă la atac.

— Toate-s bune şi frumoase, dar nu trebuie uitat că ai fost surprins în momentul în care ştergeai nişte urme din straturile de flori.

— Dar nu neg nimic, răspunse omul.

— Bine, atunci de ce făceai asta?

— Un servitor oarecare traversase probabil răzoarele de flori. Domnul Randall ar fi fost furios şi mă felicitam că remarcasem stricăciunile înaintea lui. În acel moment a venit poliţistul şi…

— Bun, ştiu restul.

Explicaţia era atât de plauzibilă încât inspectorul a fost tentat s-o accepte ca adevărată.

— Cum te numeşti?

— Numele meu este John Smith.

— Bine. Am arestat atâţia John Smith încât nu le mai ţin minte numărul. Ai un pseudonim?

— Nu, domnule, răspunse John Smith fără ezitare.

Inspectorul Higgins îşi încruntă sprâncenele. În mod cert acest om îl mira. Cuvântul „pseudonim” nu făcea parte din vocabularul curent al unui grădinar.

— Ce erai înainte de a deveni discipol al zeiţei Flora, domnule Smith?

— Nimic.

Răspunsul a fost dat pe un ton sec.

— Poate m-am exprimat greşit şi nu m-ai înţeles. Altfel spus, de cât timp eşti grădinar profesionist?

— De doi ani.

— Când ai intrat în serviciul domnului Randall?

— De exact doi ani.

— Pentru ce motiv ai fost condamnat? întrebă brusc Higgins.

Grădinarul, luat prin surprindere, păli:

— Ce vreţi să spuneţi? bolborosi el.

— Te întreb de ce ai fost închis.

Un pic de culoare reveni în obrajii omului.

— Nu am fost niciodată în închisoare… Cu toate acestea, trebuie să mărturisesc că am fost uneori tentat. Viaţa este grea. În vremurile noastre, omul cinstit moare de foame, în timp ce hoţul are cel puţin asigurate în puşcărie casa şi masa.

— Ai o concepţie destul de ciudată, domnule Smith.

— Este posibil, dar e adevărul curat.

— Dacă îmi dau bine seama, viaţa dumitale a fost plină de aventuri, nu? şi vremuri bune… jocuri, plăceri… apoi perioade mai grele?…

— E adevărat, domnule inspector.

— Cum ai găsit slujba asta de grădinar?

— Domnul Randall mi-a oferit-o. Grădinarul coborî ochii şi adăugă: Domnul Randall venea în ajutorul celor rătăciţi.

— Cum a auzit de problemele dumitale?

— N-am ştiut niciodată, dar aş fi dat mult ca s-o aflu.

— Pentru ce?

— Aş fi fost fericit să-l recompensez pe cel care l-a informat.

Nu atât aceste cuvinte, cât modul în care ele au fost pronunţate l-au făcut pe inspector să fie atent. Ochii grădinarului luceau, duri şi nemişcaţi.

Inspectorul Higgins schimbă tactica:

— Ai sarcina să speli geamurile, nu-i aşa?

Timp de o secundă, John Smith rămase blocat. Nu se aştepta la această întrebare, dar înţelese că, inspectorul fiind deja informat, era inutil să nege. Astfel că răspunsul său fu afirmativ.

— Când ai îndeplinit această sarcină ultima dată?

— Ieri seară, înainte de căderea nopţii. Eu mă ocupam numai de partea exterioară.

— Era ceva spart, un geam?

O nouă ezitare. Higgins o remarcă.

— Cred că era un gemuleţ spart, spuse omul aruncând o privire rapidă spre fereastră.

Higgins surâse în barbă, căci perdelele erau astfel trase încât Smith nu putea să vadă nimic.

— Eşti sigur? îl ironiză inspectorul.

Îşi aruncă din nou privirea spre fereastră. Geamurile de jos erau în mod sigur intacte. O expresie şireată apăru pe faţa grădinarului. După un moment afirmă cu aplomb:

— Absolut sigur. E vorba de un pătrat de sus.

— Ai dreptate. Cel din stânga a fost spart.

Grădinarul făcu o grimasă.

— Acela este. Aveam intenţia să-l informez pe domnul Randall în dimineaţa aceasta, dar m-am luat cu alte treburi şi am uitat. În mod cert este vorba de pătratul din stânga sus.

Inspectorul Higgins tuşi:

— Unde mi-a fost capul? spuse el. M-am înşelat. Ferestruica de sus, din dreapta, este spartă.

Grădinarul avu un moment de derută.

— Ei bine! reluă Higgins pe un ton indulgent, am făcut amândoi o greşeală, nu?

— Nu ştiu, răspunse grădinarul. V-am spus că mă ocupam de exteriorul ferestrelor. Din exterior, geamul spart se află în partea stângă.

Deodată inspectorul Higgins i se adresă poliţistului care rămăsese în cameră.

— Cum! se răsti el, n-ai luat încă notă de depoziţia acestui om? Eşti aici pe post de element decorativ? Ia-i repede amprentele.

— Imediat, domnule inspector.

— Şi interogatoriul regulamentar.

Cu docilitate, poliţistul începu interogatoriul.

Higgins, pe care acest lucru nu-l interesa, deschise brusc uşa. Majordomul Winston, care asculta cu urechea lipită de uşă, se dezechilibră şi căzu în genunchi în interiorul încăperii.

Higgins închise uşa:

— Te-a chemat cineva? întrebă el pe un ton calm.

Majordomul, prins la strâmtoare, se făcu din roşu, verde.

— „Falsificator”, parcă? Cel puţin aşa mi-ai spus. Ar fi trebuit să adaugi şi „spion”, comentă cu duritate Higgins. Ce învârţi pe aici?

— Doream să ştiu cum mai merge ancheta, răspunse cu îndrăzneală majordomul.

— E firesc, în circumstanţele de faţă. Este ceva oare ce n-ai auzit şi aş putea să-ţi explic eu?

Majordomul nu răspunse! Inspectorul înainta, îl apucă de-o ureche, deschise uşa şi-i făcu vânt pe culoar. Winston se rostogoli pe covor.

— Spală putina şi stai în banca ta, îl sfătui Higgins.

„În fond, se gândi el, este numai vina mea că acest hoţoman a ajuns până aici. Nu ar fi trebuit să le dau alte sarcini poliţiştilor care făceau de gardă”.

Winston se ridică cu greu şi se îndepărtă.

Inspectorul nu interogase încă tot personalul. Trebuia să se grăbească, dacă dorea să trimită la Scotland Yard, încă în seara aceea, un raport precis însoţit de amprentele luate.

Inferioritatea poliţiei locale se dovedea fără dubiu. Higgins nu putea conta decât pe el însuşi; niciun poliţist, din cei care-l ajutau, nu era suficient de pregătit şi inteligent.

Inspectorul îl văzu reîntorcându-se pe poliţistul care-i luase interogatoriul lui John Smith.

— Gata? întrebă el. Foarte bine. Poţi să te întorci la grădinăritul tău, John Smith. Dar nu te depărta. Este posibil să mai avem nevoie de dumneata. Şi nu mai nivela straturile de flori. Ai înţeles?

— Da, domnule inspector.

— E-n regulă. Poţi să pleci.

Inspectorul Higgins avea despre oameni o noţiune intuitivă. Când grădinarul părăsi încăperea, el se întoarse spre poliţist:

— Tipul acesta, este prea viclean, după părerea mea. Pare o persoană suspectă. Spune-i unui coleg de-al dumitale să nu-l piardă din ochi şi să-mi raporteze cele mai mici gesturi ale lui. Acum, hai să mergem să vedem urmele despre care mi-ai vorbit.

Zece minute mai târziu, inspectorul îl iniţia pe poliţist în delicata artă de a lua mulajul unei urme cu ajutorul ipsosului. Lucrul acesta era uşurat de faptul că paşii fuseseră foarte apăsaţi. Grădinarul, din fericire, a fost întrerupt înainte de a le face să dispară cu totul.

În acest timp, celălalt poliţist încerca să dezlege misterul soneriei invizibile. Pentru aceasta trebuia să descopere de unde pleca semnalul care era în legătură cu barele din cămin.

Sarcină mai curând dificilă.

CAPITOLUL VII
ARESTAREA

— Ce număr porţi la pantofi? îl întrebă Higgins pe poliţist.

La această întrebare jenantă, asistentul inspectorului deveni scorţos. Picioarele sale puteau fi mari, dar aceasta nu era treaba nimănui.

— Patruzeci şi doi, domnule inspector, răspunse el pe un ton sec.

— Eu port treizeci şi nouă, spuse Higgins cu umor, punându-şi piciorul într-una din urmele de pe pământ. Piciorul său era mai mic şi mai îngust.

Poliţistul, invitat să repete experienţa, rămase deconcertat constatând că piciorul său se potrivea exact în adâncitură.

Higgins începu să râdă.

— După cum vezi, este concludent: omul nostru poartă patruzeci şi doi şi este încălţat cu pantofi de bună calitate. Nu văd nicio urmă de ţinte pe talpă.

— Cine este individul care, acum câtva timp, dorea să-l vadă pe domnul Randall? După talia sa, s-ar putea…

— Foarte bună observaţie, îl întrerupse Higgins. Dar să ne continuăm cercetările.

Inspectorul o porni spre fereastra camerei în care se petrecuse crima, urmărind linia trasată de urmele de paşi.

Abia înaintase cam cincisprezece metri că remarcă, în mijlocul altui răzor de flori, un buchet de plante ale căror frunze fuseseră călcate. Între acest răzor şi casă se întindea o peluză largă.

Higgins se opri şi începu un minuţios examen. Cineva traversase acest teren. Evident, nu putea fi decât fugarul semnalat de Winston. Numai un

bărbat de statură înaltă ar fi putut face asemenea salturi.

Aceasta confirma declaraţiile majordomului. Dar ce legătură putea fi între asasinul lui Randall şi acest fugar dacă, admiţând versiunea oferită de Winston, domnul Randall mai trăia încă după fuga acestui intrus? Oare a revenit acesta mai târziu? Ipoteză puţin probabilă. Medicul situase asasinatul între orele două şi un sfert şi două şi douăzeci. În timp de cinci minute, fugarul n-ar fi putut să facă asemenea tur de forţă. De altfel, Winston dădea asigurări că fereastra era închisă atunci când descoperise crima.

Inspectorul Higgins, cu fruntea îngândurată, reveni către casă. Deodată se opri. Ochii săi de linx zăriseră, abia vizibilă în iarba peluzei, o bucată de carton murdară şi foarte mototolită. O ridică şi cu unghia curăţă cu precauţie noroiul care o acoperea.

Era un bilet de tren, un bilet de clasa întâi pentru traseul Londra – Seaport, corect compostat la plecare.

O amintire clară, precisă, îi apăru în memorie. Se revăzu pe peronul gării Căilor ferate din sud, sprijinit de uşa unui compartiment de clasa întâi, atent să cerceteze un bilet alb pe care-l prezenta o mână puternică, înmănuşată. Biletul era numerotat. Revăzu un şir de cifre: 2–4–6.

Biletul pe care-l examina acum purta numărul 369. Nu, nu era acelaşi bilet… Şi totuşi data!… 20 mai 19… data de ieri!

„Să ne gândim, îşi spuse Higgins, pornind de la un fapt presupus sigur: Royal este atacantul lui Randall. Sare pe fereastră… în acel moment biletul îi alunecă din buzunar. Nu-şi dă seama şi fuge de rupe pământul… Foarte bine.

Dar atunci, cum se explică faptul că a călcat în picioare acest bilet, care nu plutea în aer ca o foiţă de hârtie şi nici nu cădea ca un bolovan?”

Pentru a se convinge că nu este vorba de pură fantezie, Higgins procedă la o demonstraţie, lăsând să cadă biletul. Coborârea a fost relativ lentă. Micul cartonaş se răsuci de două ori înainte de a atinge solul. În timpul acestor câtorva secunde, inspectorul avu posibilitatea să parcurgă cam cinci metri.

Astfel – cel puţin dacă Royal nu s-a întors pe propriile lui urme – altcineva călcase peste bilet, fără îndoială asasinul… Dar nu putea fi vorba de poliţistul care răscolise grădina în căutarea glonţului pierdut?

Higgins îşi înăbuşi o înjurătură.

— Vino, îi ordonă el scurt poliţistului.

Acesta se supuse fără entuziasm. Metodele inspectorului i se păreau bizare şi în sinea lui îl critica cu ardoare pe trimisul Scotland Yard-ului.

Cu gândul aiurea, Higgins evoca detaliile întâlnirii sale cu Royal pe peronul expresului Londra – Seaport. La plecarea sa din Londra, Royal nu avea valize, în consecinţă hainele pe care le purta astăzi erau aceleaşi de ieri; cu toate acestea Higgins nu avea nicio certitudine. Revăzu colţul compartimentului lui Royal în care acesta îşi agăţase pardesiul. Dar, în fond, ce se întâmplase cu acest pardesiu?

Ah! jupânul Royal va avea de dat destule explicaţii asupra multor puncte neclare. Astfel, decis să-l interogheze tare, inspectorul se grăbi spre casă. Poliţistul îl urma, purtând mulajele de ipsos.

Intrat în hol, inspectorul se opri brusc.

— Hop! mormăi el, apostrofându-l pe poliţistul de gardă. Unde este colegul dumitale? ce-a făcut cu Royal?

— Sunt amândoi în bibliotecă, domnule inspector, acolo se află barul.

— Ah! deci ştii asta? Foarte bine. Să mergem.

În bibliotecă îi aştepta un spectacol bizar. Poliţistul însărcinat cu supravegherea lui Royal,

răsturnat într-un fotoliu, cu părul în dezordine, cu faţa înroşită, moţăia. În apropierea ferestrei, calm şi surâzător, stătea Henry Royal. Fredona o melodie la modă şi la intrarea poliţiştilor nu se opri. Indiferenţa sa era prea exagerată pentru a fi sinceră.

Dar sosirea inspectorului produse un cu totul alt efect asupra poliţistului. Luat prin surprindere, nefericitul încearcă să se scoale, dar picioarele refuzară să-l asculte.

Higgins, observând sticla de whisky pe jumătate goală, îl fixă pe poliţist cu o privire severă.

— Ei bine? întrebă el scurt.

Un bolborosit nearticulat a fost tot ce auzi ca răspuns.

Întorcându-se către Royal, inspectorul îl întrebă şi pe el:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, Higgy. Am băut aşa cum ne-ai permis chiar dumneata şi Horace a adormit. Sărmanul băiat! Mi-ar fi fost uşor să profit şi să fug. Dar, după cum vezi, nu am vrut să plec fără să-ţi spun la revedere.

În timpul acestui mic discurs, numitul Horace încerca în van să se ridice; săltat cu greu, se prăbuşi din nou.

Pe masă se aflau două pahare. Higgins le mirosi, pe rând şi ridică privirea.

— Am avut aceeaşi idee ca şi dumneata, mărturisi Royal… dar acest brav Horace n-a adormit sub efectul unui somnifer.

— Ah! crezi asta? eu nu sunt atât de sigur, replică Higgins bănuitor. Te-am întrebat ce s-a întâmplat.

— Şi eu nu ţi-am răspuns nimic! zise Royal, a cărui atitudine deveni mai puţin detaşată.

— Atunci, în numele legii eşti arestat.

— Pentru ce motiv?

— Îl vei afla la momentul potrivit.

— Îl voi afla!… vom vedea noi!…

Royal, luându-şi avânt, se aruncă spre fereastră. O escaladase pe jumătate în momentul în care inspectorul ţâşni şi-l apucă pe picioare. Royal îşi pierdu echilibrul şi alunecă în interiorul încăperii, antrenându-l în cădere şi pe Higgins. Cei doi bărbaţi, înlănţuiţi, se rostogoliră pe duşumea.

O luptă teribilă începu. Într-o dezordine de nedescris totul se sfărâma în calea lor. Higgins îşi dădu seama că nu poate învinge. Din fericire cei doi poliţişti care erau de faţă îl ajutară. Câteva minute mai târziu, Royal era sub control.

— Pune-i cătuşele, ordonă inspectorul unui poliţist, în timp ce se ridica cu greu.

Agentul păli. Lăsase cătuşele la comisariatul din Seaport. Royal salvă situaţia.

— Este cu totul inutil, Higgy. Ai încredere în cuvântul meu.

Atâta dezinvoltură îl deconcertă pe inspector. Dar îi persista bănuiala că Royal pregătise această comedie pentru a evita un examen atent al persoanei sale. Exact în acest moment, cu un gest ostentativ, el îşi tampona sângele care-i picura din lobul urechii, ca şi cum s-ar fi rănit în această luptă corp la corp. „Ce om diabolic!” se gândi Higgins, care, decizându-se brusc, ordonă:

— Agent! ia-i amprentele, dar stai… mi-a venit o idee…

Apoi, adresându-se lui Royal:

— Descalţă-te la dreptul.

Henry Royal se supuse cu docilitate.

Pantoful plasat în mulaj se potrivea exact.

Higgins suspină uşurat. Găsise un important punct de sprijin pentru ancheta sa.

CAPITOLUL VIII

NEDUMERIRILE INSPECTORULUI HIGGINS

Henry Royal, nearătând în vreun fel că este emoţionat de această dovadă acuzatoare, părea interesat numai de faptul că ciorapul i se găurise la călcâi. Detaliu enervant pentru un om atât de grijuliu cu ţinuta sa.

— Această gaură nu era ieri dimineaţă, mormăi el supărat.

— Dar azi-dimineaţă exista? îl întrebă Higgins pe un ton ironic.

Royal îl privi. O uşoară crispare a feţei arăta cât de bine nimerise remarca inspectorului.

— Vorbesc prea mult, spuse el.

— Aşa deci, reluă Higgins în batjocură, am fost treji toată noaptea, nu? Ai greşit când ai vrut să faci pe isteţul, crede-mă. Cum explici că s-au găsit în grădină urmele tale?

— Foarte simplu. N-am traversat grădina pentru a intra aici?

— Şi mergeai peste straturile de flori?

— Eram grăbit, am luat-o pe scurtătură.

— Perfect. Erai atât de grăbit că mergeai în direcţie opusă faţă de casă… În fond, să mergi îndărăt când vrei să înaintezi este fără îndoială una din originalităţile tale, hm?

Royal începu să râdă încet.

— Poţi să râzi cât vrei, spuse Higgins a cărui enervare creştea. Ia-l, ordonă el poliţistului.

— Trebuie să-l reţin pentru crimă?

— Nu, nu! făcu inspectorul arătându-se încurcat.

Şi cum privirea poliţistului era întrebătoare, adăugă:

— Acest om este arestat pentru rezistenţă şi ultragiu faţă de reprezentanţii legii.

Royal surâse.

— Încearcă să-mi găseşti urgent un avocat bun, Higgy. Nu-mi place să petrec noaptea în celulă. Şi, ţine-te bine, mă voi apăra cu înverşunare împotriva presupuselor acuzaţii ale dumitale.

Apoi, privind de jur-împrejurul său, Royal adăugă:

— Pariez o sută contra unu că înainte de căderea serii voi fi liber. Cine ţine pariul?

Poliţistul îl escortă pe arestat cu un anumit respect. Higgins, pradă unor sentimente complexe, îi privi depărtându-se fără să spună un cuvânt.

După câteva momente de meditaţie profundă, îl interpelă pe poliţistul care adormise în loc să-l păzească pe Royal.

— Hai, spuse el pe un ton blând, încearcă să-ţi aminteşti. Cât whisky ai băut?

— Două sau trei pahare, domnule inspector, se bâlbâi nefericitul poliţist.

— Băutura avea cumva un gust deosebit?

— Nu, domnule inspector.

— Royal a băut şi el?

— Cred că da.

— A ieşit din această încăpere?

— Nu, domnule inspector.

— Cum poţi să afirmi aşa ceva, câtă vreme ai adormit?

Vinovatul lăsă capul în jos, cuprins de remuşcări.

— Ai comis o mare greşeală, băiete. N-ai respectat ordinul primit.

— Recunosc, spuse poliţistul cu umilinţă.

— Royal ţi-a turnat în pahar?

— Nu, el a pus numai sifonul.

— Bine.

Higgins examină cioburile care zăceau pe jos. Fără nicio îndoială poliţistul fusese drogat, dar era oare util să trimită aceste fragmente la laborator?

Royal era prea isteţ pentru a nu fi făcut să dispară orice urmă revelatoare. Somnul greu al poliţistului era singurul indiciu demn de reţinut.

Royal nu făcea nimic fără să se gândească bine. Cu ce scop îl adormise pe paznicul său şi ce şmecherie făcuse în acest timp? Higgins îşi dădea seama foarte bine că se întâmplase ceva, dar nu ghicea ce anume.

Îşi dădea totuşi seama că Royal venise la Cliff House pentru a căuta ceva pe care avea interes să-l recupereze… Eliberat de o supraveghere care-l deranja, el a putut să acţioneze cu uşurinţă. Dacă scormonelile sale ajunseseră la un rezultat, şiretul Royal îşi ascunsese prada undeva prin jur, n-ar fi făcut imprudenţa s-o păstreze asupra lui, ştiind că în orice moment risca să fie percheziţionat.

Ridicându-şi privirea, inspectorul observă la aproximativ doi metri şi jumătate înălţime o galerie circulară cu o balustradă din fier forjat. În interiorul galeriei, pereţii erau acoperiţi cu rafturi pe care se aliniau mii de cărţi legate în piele.

Dar, lucru bizar, nu exista nicăieri în cameră o scară pe care să se ajungă la această galerie. Ce putea însemna asta? Higgins dorea să găsească o explicaţie.

În van scormoni cu privirea toate colţurile încăperii, sperând să găsească ceva pe care să se urce, măcar un taburet; fără discuţie trebuia să fii acrobat pentru a te căţăra la acea înălţime. Se resemnă şi punând două scaune unul peste celălalt reuşi să escaladeze balustrada.

Dar ajuns aici, altă surpriză. Volumele aranjate pe etajere erau în realitate butaforie, cotoare de volume îmbrăcate în piele.

Galeria era aproape în ruină, podeaua dispărând sub un strat gros de praf, în care urme de paşi se amestecau în toate direcţiile; inspectorul îşi aprinse lanterna.

Apoi, lipit de balustradă, examină podeaua centimetru cu centimetru. Royal, în mod sigur,

trecuse pe aici. Higgins îşi notă cu grijă fiecare loc unde urmele apăreau mai clare, pentru a le putea confrunta cu mulajele făcute în grădină.

Paşii se îndreptau toţi în direcţia pereţilor: Royal se pare că examinase cu atenţie falsele volume. Higgins se decise să facă la fel.

Nemulţumit de acest examen vizual, el încercă, fără rezultat, să scoată câteva din aceste aşa-zise cărţi. Din păcate toate păreau fixate în zid.

În timp ce căuta să rezolve acest mister, Higgins observă că Royal, înaintea lui, făcuse aceleaşi tentative. Amprentele degetelor sale erau imprimate pe muchiile prăfuite.

Extrem de interesat, inspectorul îşi înzeci eforturile. Fusese o dată în cursul acestei zile păcălit, nu dorea ca aşa ceva să se mai repete.

Asalturile sale repetate sfârşiră prin a urni unul dintre volume şi, deodată, cartea cedă. Higgins o trase de pe etajeră. Altă surpriză! Avea în mâini o cutie închisă ermetic. Ascunzătoarea lui Royal!

Inspectorul redeveni optimist. Această ascunzătoare ar putea să-i dezvăluie secretul omului care, de dimineaţă, îşi bătea joc pe faţă de el. Săltă capacul: cutia era goală.

În timp ce reflecta, cu fruntea îngândurată, îi veni o idee: Royal nu pusese nimic în această cutie; din contră el luase de acolo obiectul căutat. Ascunzătoarea îi era deci cunoscută.

Inspectorul plimbă lumina lanternei în lungul rafturilor. La o oarecare distanţă se opri, observând o carte care era uşor ieşită în afară comparativ cu celelalte. Întinsese deja mâna pentru a o apuca, când un zgomot uşor îl făcu să se oprească.

Higgins, cu toate simţurile la pândă, stinse lanterna. Zgomotul imperceptibil venea din direcţia uşii. Cineva încerca să între. După câteva secunde de aşteptare, uşa fu împinsă cu multă precauţie şi în cadrul ei se profila o siluetă. Era Winston, majordomul.

Winston se îndreptă spre un colţ al încăperii, deschise un dulap şi scoase un telefon.

Higgins, foarte intrigat, nu pierdea din ochi niciun gest al său. Nu era un aparat automat. Winston solicită centralistei un număr pe care inspectorul, cu toată atenţia sa, nu-l auzi.

Aşteptând să i se dea legătura, majordomul îşi aruncă privirea la întâmplare prin cameră şi deodată îl zări pe inspector.

Winston, cu spaima întipărită pe faţa, puse jos telefonul. Apoi, înaintă în mijlocul camerei, fascinat de privirea detectivului.

În două salturi, inspectorul coborî din locul în care se cocoţase. Se aruncă spre telefon şi puse mâna pe receptor.

O voce feminină, la celălalt capăt al firului, cerea să i se repete numărul.

— Am fost întrerupt, răspunse Higgins.

— Tot 13–23 solicitaţi?

— Sigur, spuse repede inspectorul.

— Vă fac legătura.

Inspectorul aşteptă câteva secunde, apoi închise; prezenţa lui Winston îl deranja.

— Băiete, făcu el, du-te şi caută-l pe poliţistul însărcinat cu interogarea personalului casei. Spune-i că soseşti din partea mea. Va şti ce înseamnă aceasta.

Spaima se citea în continuare pe faţa lui Winston. Se retrase grăbit şi inspectorul nu-şi făcu probleme că n-ar asculta, atât de derutat era tipul.

Higgins închise cu grijă uşa. Puţin mai târziu, un fel de gâlgâit se auzi în încăpere. Era soneria telefonului, dar o sonerie foarte atenuată.

Inspectorul se îndreptă spre dulap şi luă receptorul.

— Ai încercat să ne telefonezi? se interesă o voce cu timbru înăbuşit. Am fost sunaţi de două ori, dar nu era nimeni la capătul firului. Ai fost deranjat de cineva? Este ceva nou?

— Nu.

— Atunci…

Vocea se stinse. Higgins înţelese că exista un cod între cele două posturi telefonice; cum nu-l folosise, omul de la celălalt aparat se temuse şi, pentru mai multă siguranţă, închisese telefonul. Supărat, chemă comisariatul din Seaport. Îi răspunse căpitanul Sanderstead, care-l căuta şi el:

— Parcă îl aveaţi ca ajutor pe sergentul Petter?

Într-adevăr, sergentul fusese trimis în căutarea grădinarului.

— Exact, confirmă inspectorul.

— Ei bine! tocmai i s-a descoperit cadavrul pe plajă. Cred că aţi face bine să veniţi aici.

— Da, cred şi cu asta, mormăi Higgins.

CAPITOLUL IX

O DESCOPERIRE SURPRINZĂTOARE

Inspectorul Higgins ezita asupra hotărârii pe care trebuia s-o ia; să plece de la Cliff House sau să rămână la acest post de observaţie?

Din cei şapte poliţişti trimişi de la comisariatul din Seaport, nu mai erau decât şase, acum când Petter era mort, şi probabil niciunul dintre ei nu era înarmat. Această echipă era suficientă pentru a asigura paza domeniului?

Cu toate acestea era necesar să meargă la locul faptei pentru a constata cum pierise sergentul Petter. Acest telefon îi arăta că trebuie să se grăbească.

De la bun început, ideea sinuciderii trebuia îndepărtată. Mai existau două ipoteze: crima sau un banal accident…

Higgins era adâncit în meditaţiile sale când a fost anunţat de sosirea maşinii trimise de la comisariat.

Biruindu-şi nehotărârea, inspectorul se urcă în automobil. În momentul în care erau gata să treacă dincolo de poarta domeniului, îi făcu semn şoferului să oprească şi-l întrebă pe poliţistul de gardă:

— Eşti de mult timp aici?

— Sunt de gardă de dimineaţă, domnule inspector.

— A ieşit cineva?

— Nimeni.

— Cu excepţia sergentului. Petter, presupun. La ce oră l-ai văzut trecând?

— Sergentul n-a trecut pe aici, îl asigură poliţistul.

— Bine, mulţumesc. Să fii cu ochii în patru. Dă-i drumul, şofer.

Deci, sergentul Petter, găsit mort pe plajă, nu ieşise de pe domeniu folosind poarta principală.

Cinci minute mai târziu, maşina sosea în vârful falezei. Şoferul opri.

— Trebuie să coborâţi aici, domnule, spuse el. Este un drum, dar pe partea opusă. Putem, dacă doriţi, să mergem până la Cliff Hights şi apoi să ne întoarcem mergând pe plajă.

— Nu, nu. Vreau să mă opresc aici.

— Foarte bine. Atunci folosiţi treptele. Au fost săpate în stâncă pentru a permite celor surprinşi de maree să urce mai repede.

Cu paşi grijulii inspectorul începu periculoasa coborâre. Respiră uşurat, când ajunse în sfârşit pe plajă.

Ţărmul nu era decât o îngrămădire de stânci, un fel de dărâmături haotice de care valurile, în zilele de furtună, se spărgeau cu furie. Acum, pe timp calm, valurile se prelingeau printre stâncile pe care le cerceta cu atenţie inspectorul în căutarea unei plaje.

Cu mari dificultăţi, Higgins înaintă o sută de metri.. În spatele unui promontoriu foarte înalt, intrând în valuri ca un pinten gigantic, se trezi deodată pe o plajă pietroasă, dincolo de care se deschidea un golf liniştit.

Inspectorul aruncă în jurul său o privire neliniştită, nu vedea nicăieri un cât de mic semn indicând locul unde se găsea corpul sergentului Petter. Îşi continuă cercetările, dar fără rezultat, şi începuse să fie descurajat când zări un poliţist, care, de departe, îi făcea semne.

Higgins se îndreptă în partea aceea şi, câteva momente mai târziu, se apleca în faţa cadavrului înconjurat de poliţişti.

Corpul aproape că nu se mai vedea, acoperit de bolovani; i se zărea numai capul, desfigurat

înspăimântător. Higgins speră ca agonia nefericitului să fi fost scurtă.

Întorcându-se spre căpitanul Sanderstead, şeful comisariatului din Seaport, inspectorul întrebă:

— Cine l-a descoperit?

Şeful făcu un gest indicând un pescar cu faţa arsă de vânturile mării, cu ochii vii, îmbrăcat într-un pulover albastru şi încălţat cu cizme înalte.

— Gubbins, răspunse el. Pescuia creveţi şi l-a văzut căzând.

— Căzând?

Higgins nu mai adăugă nimic şi deveni gânditor.

— În ce direcţie se găseşte Cliff House? întrebă el după un timp.

— Acolo sus, domnule inspector, dar clădirea, plasată mai în interior, este depărtată de creasta falezei.

— Bun. Apropie-te, Gubbins. Deci, l-ai văzut căzând pe sergent.

— Da, domnule. Am crezut mai întâi că este o bucată de stâncă ce se prăbuşea şi mi s-a făcut şi mie frică, înainte de a merge la Seaport să informez paza de coastă, am vrut să constat importanţa dărâmăturii. După ce am dat colţul promontoriului, am văzut că ceea ce luasem drept o stâncă era corpul unui om.

— Dar nu puteai să vezi nimic din locul unde pescuiai!

— Îmi pare rău, domnule. Vârful falezei este vizibil dinspre Seaport, adică de acolo de unde mă aflam.

Inspectorul încuviinţă fără convingere. Începuse să bănuiască pe toată lumea.

— Ce-ai făcut apoi?

— Am luat-o peste stânci, ca să văd dacă nu pot să-l ajut cumva pe nefericitul care căzuse; dar nu mai era nimic de făcut. Puteţi să constataţi acest lucru şi dumneavoastră.

Higgins aruncă o privire spre cadavru şi fu scuturat de un frison involuntar. Da, Gubbins avea

dreptate, sărmanul Petter nu mai avea nevoie de niciun ajutor omenesc. Se întoarse din nou către pescar:

— Continuă, spuse el.

— Atunci, zise Gubbins, am alergat până la cabina telefonică situată la capătul promenadei de la Seaport şi am anunţat comisariatul de poliţie. M-am descurcat mai greu, pentru că nu sunt prea obişnuit cu maşinăriile astea. Apoi m-am întors la locul accidentului, unde am aşteptat sosirea poliţiei.

— Mulţumesc.

Higgins contempla creasta falezei, întrebându-se ce tragedie se desfăşurase pe acest vârf. Puţin după aceea, el putu să constate cu propriii săi ochi că pescarul spusese adevărul asigurându-l că faleza era vizibilă dinspre Seaport.

În acest timp, sosi o targă purtată de doi oameni dotaţi cu lopeţi şi târnăcoape pentru a degaja cadavrul.

— Urc, spuse Higgins, arătând vârful falezei. Cheia acestui nou mister, dacă este vreuna, trebuie să fie acolo sus. Mergi cu mine, domnule căpitan?

— Da, zise Sanderstead. Apoi, după o scurtă tăcere, adăugă cu o voce surdă: Petter era un tip cumsecade.

Durerea căpitanului, de o sinceritate atât de evidentă, îl făcu pe Higgins să încerce un sentiment de milă.

— Să mergem, spuse el, este mai bine aşa…

Refăcură, în sens invers, drumul parcurs înainte de inspector. La capătul scării, maşina comisariatului îi aştepta. După ce-au luat loc, căpitanul dădu un ordin scurt şoferului. Maşina porni în direcţia Seaport şi se opri la un sfert de milă de porţile de la Cliff House. Poliţiştii coborâră şi o porniră pe jos.

Terenul în paragină urca dinspre drum până la faleză, peste un amestec de tufe de măcieş şi buruieni. Urcuşul nu era prea accentuat la început,

dar devenea pe parcurs din ce în ce mai greu. Nu exista niciun drum; trebuiau să-şi deschidă o cale cum puteau.

După ce au ieşit din tufişurile spinoase, poliţiştii au găsit o potecă strâmtă ocolind înălţimea. Avansând câţiva metri, se găsiră în faţa unei bariere pe care se afla o pancartă purtând inscripţia „Pericol”.

Această avertizare nu avu niciun efect; săriră peste barieră.

Cam la douăzeci de metri mai departe, drumul se termina. Dar Sanderstead cunoştea perfect locurile.

— S-o luăm la stânga acum, spuse el, dar rămânând la aceeaşi distanţă de deal. Priviţi, acolo jos e Cliff House.

Higgins privi în direcţia indicată.

Cliff House se găsea probabil într-o adâncitură a terenului, căci abia i se zăreau coşurile. Sergentul Petter fie că alunecase accidental, fie că fusese victima unei crime, se aventurase foarte departe de clădire.

Poliţiştii cercetau cu multă atenţie terenul, căutând vreun indiciu revelator despre o eventuală luptă sau alunecare.

Făcură încă vreo câţiva paşi până la locul care era exact deasupra zonei în care fusese găsit corpul sergentului. Prăpastia care se deschidea la picioarele lor era înspăimântătoare. Dacă se ţinea seama de poziţia cadavrului, Petter nu putuse să cadă în gol nicăieri în altă parte decât aici. Era clar ca lumina zilei.

Higgins se întinse pe burtă pe marginea prăpastiei. Nu remarcă nimic anormal; iarba care creştea printre pietre nu era nici strivită, nici măcar culcată. Se ridică având fruntea plină de transpiraţie.

— Care este părerea dumneavoastră? îl întrebă el pe însoţitorul său.

— După opinia mea, răspunse grav Sanderstead sergentul Petter n-a căzut de pe creasta falezei, sau cel puţin n-a căzut din acest loc, cu toate că nu-mi explic acest fapt:

— Totuşi există o explicaţie plauzibilă, remarcă Higgins.

— Care?

— Gubbins minte când afirmă că a fost martor la cădere.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Să mergem, domnule căpitan, spuse scurt inspectorul.

Se grăbiră să se întoarcă la maşină.

— Condu-ne la Cliff House, ordonă Higgins. Şi apoi adăugă: putem telefona de acolo.

Astfel că, zece minute mai târziu, inspectorul Higgins era la telefon, în biblioteca din Cliff House. Legătura telefonică fiind stabilită, căpitanul îl auzi izbucnind într-o ploaie de înjurături.

— Pe dracu! L-ai lăsat să plece! Unde s-a dus?

— Nu ştiu, domnule, i se răspunse evaziv. Ne-am gândit că va merge după ambulanţă.

— Ne-am gândit… ah! ce să-ţi spun! trimiteţi repede peste tot semnalmentele lui. Trebuie arestat imediat.

— Bine, domnule.

Cu un gest plin de mânie, Higgins trânti receptorul în furcă.

— Pescarul a dispărut, îi explică el căpitanului. Când te gândeşti că l-am avut în mână şi…

Se întrerupse, sufocat de enervare.

Trebuia să aştepte la Cliff House desfăşurarea evenimentelor sau să plece imediat la Seaport pentru a conduce urmărirea pescarului? Acest al doilea plan i se părea cel mai rezonabil, dar Sanderstead nu era de acord. Discuţia lor a fost întreruptă de soneria telefonului.

— Alo! Alo! inspectorul Higgins?

— Da! Ei bine! ceva nou? L-aţi prins?

— Nu, domnule, dar am uitat să vă informăm că am găsit o hârtie foarte interesantă sub corpul sergentului Petter.

— Aţi uitat! repetă Higgins cu acea ironie seacă al cărei secret îl poseda – trebuie să-ţi îngrijeşti memoria, băiete. Şi ce-ai făcut cu această hârtie? Sper că n-ai rupt-o sau ars-o?

— Oh! domnule, sigur că nu! Să v-o trimit prin cineva?

— Ce, eşti nebun! tună Higgins. Ţine hârtia strâns în mână şi ai grijă să nu-şi ia zborul. Sosesc.

Şi, pentru a doua oară, închizând aparatul, Higgins aproape că-l sfărâmă.

— Veniţi! îi strigă el căpitanului. Un om de-al dumneavoastră a găsit o hârtie pe care-o crede importantă. Sper că va avea grijă de ea.

Chiar dacă şeful poliţiei locale simţi ironia din cuvintele delegatului Scotland Yard-ului, se făcu că nu pricepe.

— E-n regulă, spuse el. Să mergem.

Niciun cuvânt nu fu schimbat între cei doi în timpul scurtei călătorii de la Cliff House la Seaport.

Ajunseră în sfârşit la comisariat.

— Îl cunoaşteţi pe acest Gubbins? întrebă inspectorul înainte de a coborî din maşină.

— Nu, şi nimeni de-aici nu l-a văzut. Când l-am întrebat cum îl cheamă, mi-a răspuns: Gubbins. Este tot ce ştiu despre el.

— Bine, mulţumesc.

Intrară împreună în biroul şefului poliţiei. Un poliţist tânăr, complet speriat, măsura cu pasul încăperea, ţinând în mână preţioasa hârtie pe care o întinse uşurat inspectorului de la Scotland Yard. Era o foaie murdară şi mototolită. După ce o despături cu grijă, Higgins o întinse pe biroul căpitanului.

Apoi parcurse aceste rânduri, întrebându-se dacă nu este victima unei halucinaţii:

EU, HENRY ROYAL, RECUNOSC CĂ, ÎN NOAPTEA DE 20 MAI 19…, AM ÎNCERCAT, FĂRĂ SUCCES, SĂ FORŢEZ SEIFUL DE LA CLIFF HOUSE, ÎN APROPIERE DE SEAPORT, DAR AM FOST SURPRINS DE DOMNUL MICHAEL RANDALL. CUM ERA PRIMA MEA GREŞEALĂ ŞI LUÂND ÎN CONSIDERARE PROMISIUNEA MEA DE A AVEA PE VIITOR UN COMPORTAMENT CORECT, DOMNUL RANDALL M-A LĂSAT LIBER, CU TOATE CĂ ŞTIA FOARTE BINE CĂ DEVINE COMPLICE LA O INFRACŢIUNE ŞI RISCĂ ASTFEL SĂ-ŞI COMPROMITĂ CARIERA POLITICĂ. ÎI SUNT FOARTE RECUNOSCĂTOR.

HENRY ROYAL

Higgins, uluit, se uita la hârtie fără să-şi creadă ochilor.

CAPITOLUL X

HENRY ROYAL MARCHEAZĂ UN PUNCT

Inspectorul Higgins se întoarse brusc:

— Royal este sub mandat de arestare? întrebă el.

— Nu încă, domnule. Este numai reţinut şi aşteaptă să fie interogat.

— Bun. Dar, mai înainte, vreau să-l văd.

— În această cameră, domnule?

— Da. Adu-l aici fără să-i dai vreo explicaţie.

Higgins luă hârtia mototolită şi o privi în zare, aşa cum se face cu o bancnotă care pare falsă. Revedea în gând cuvintele „Henr… Roy…”, pe care le descifrase de dimineaţă pe o altă hârtie în biblioteca de la Cliff House. Semnătura pe care o avea sub privire era identică cu cealaltă, neterminată. Formatul hârtiei era acelaşi pentru amândouă foile şi „noaptea de 20 mai” era mai mult decât semnificativă; pentru Royal era o acuzaţie.

Inspectorul puse în buzunar preţiosul document.

Cineva bătu la uşă şi simpaticul Royal îşi făcu apariţia. Era foarte bine dispus.

Higgins îi arătă un scaun:

— Aşază-te.

— Cu faţa la lumină? întrebă Royal.

— N-am chef de glume.

— A, ştiu asta foarte bine, Higgy, şi cu atât mai rău pentru dumneata. Sunt într-o scurtă prevenţie, cred că-ţi dai seama. Când mă gândesc cum vor vui ziarele mâine dimineaţă după eliberarea mea, zău că-mi pare rău pentru postura în care te vei afla. Nu vei putea să-mi reproşezi însă că nu te-am prevenit…

Henry Royal surâse cu politeţe. Higgins ridică din umeri.

— Încetează cu bancurile, spuse el. Vreau să-ţi pun una sau două întrebări la care ar fi bine să-mi răspunzi dacă nu vrei să-ţi agravezi situaţia.

— Te ascult. Dar cine va fi avocatul?

— Eu..

— Nu, nu, protestă Royal. Am cerut comisarului să-mi trimită un avocat bun. Acest drept legitim nu mi-a fost acordat. În acest caz, nu voi declara nimic. Dar ar fi plăcut totuşi să fumez o ţigară. Poliţistul mi-a scotocit buzunarele şi mi-a luat totul, inclusiv pachetul de ţigări, în care mai erau zece bucăţi. Mâine dimineaţă, când veţi fi nevoiţi să-mi daţi drumul, sper să fie tot zece, altfel o să iasă cu scandal.

Higgins ceru să-i fie adus tot ce fusese găsit în buzunarele arestatului. Erau, într-adevăr, zece ţigări în pachet. Inspectorul le cântări una după alta în palmă. Ridicând ochii, văzu privirea lui Royal fixată asupra lui.

— Mă crezi prea naiv, Higgy. Ţigările n-au nimic anormal.

Inspectorul îi întinse pachetul şi merse până acolo cu amabilitatea, încât îi oferi şi foc.

— Ei bine! voi avea avocat? spuse Royal.

— Cred că da, dar mi se pare că greşeşti adoptând această atitudine. Dacă nu ai nimic de ascuns, de ce refuzi să răspunzi?

Higgins se uită la Royal cu o privire mult mai întrebătoare decât fusese însăşi fraza sa.

— Ideea dumitale este destul de rezonabilă, dar ai gândi altfel dacă ai fi în locul meu. Mă tratezi ca pe un criminal, pui să fiu păzit de poliţişti grosolani şi ai vrea să-ţi mulţumesc? Îmi îngreunez situaţia, spui, comportându-mă astfel. Eu susţin însă că, refuzându-mi asistenţă legală, prejudiciezi atât poziţia mea, cât şi pe a dumitale. Gândeşte-te bine.

— Bun, spuse inspectorul. Poţi să scrii unui avocat, oricare ar fi el, poţi chiar să-l informezi că te-am împiedicat să-i soliciţi asistenţă juridică mai devreme. Îţi promit că va primi scrisoarea. Bineînţeles, va trebui ca mai înainte s-o citesc. Nu cred că mă vei refuza.

— Nu, sigur; este corect. Dă-mi, te rog, ceva de scris.

Au fost aduse, imediat, hârtie şi un stilou. Royal începu să scrie şi, când termină, întinse inspectorului, cu un gest elegant, scrisoarea. Acesta examină lung hârtia şi rămase uluit.

Scrisul era complet diferit de cel de pe confesiunea pe care o avea în buzunar; Higgins urmărise cu atenţie elaborarea scrisorii. Nu constatase nicio oprire sau ezitare şi rapiditatea cu care Royal mânuise stiloul îndepărta orice idee de înşelătorie. Scrisul era uniform, frumos şi nu părea deloc prefăcut.

Cu toate acestea, Higgins nu se dădu bătut.

— Hai, Royal, spuse el privindu-l cu insistenţă, eşti amabil să scrii ceva pentru mine?

Royal ridică din sprâncene:

— Şi cam ce ai vrea să scriu? spuse luând iar stiloul în mână.

Higgins începu;

— Eu, Henry Royal, prin aceasta mărturisesc…

Un hohot de râs umplu sala, în timp ce Royal aruncă stiloul pe birou.

— Higgy, Higgy, râzi de mine! Iată o excelenţă idee! Vrei să mă condamn eu însumi! Mă crezi chiar tâmpit? Ah! nu, bătrâne, schimbă-ţi tactica.

Inspectorul, în sinea sa, considera acest refuz foarte normal; omul ar fi trebuit să fie un imbecil ca să scrie aşa ceva.

Higgins nu se mai îndoia de nevinovăţia lui Royal. Avea un excelent eşantion din caligrafia şi ortografia sa; proba fusese în favoarea arestatului. Faimoasa confesiune era un fals. Bănuielile inspectorului se îndreptară acum către Winston.

Acesta, după propria sa mărturisire, era un falsificator; prin această invenţie machiavelică, majordomul sperase să deruteze cercetările poliţiei şi să îndepărteze bănuielile care planau asupra sa.

Inspectorul se întrebă dacă era cazul să-i arate lui Royal această pretinsă confesiune. În fond, de ce nu? Comentariile lui Royal poate reuşeau să lumineze puţin acest caz încurcat.

Inspectorul îi arătă deci hârtia, dar Royal, brusc, îşi înfundă mâinile în buzunare.

— Ce este? mormăi Higgins, doar nu te muşcă.

— Cine ştie? cam muşcă amprentele astea digitale…

— Ei, nu! chiar crezi că este vorba de o capcană?

— După tentativa dumitale de a-mi stoarce o confesiune, nu mai ştiu ce să mai cred… De fapt, ce-i asta?

Higgins despături foaia de hârtie şi, ţinând-o între degete, i-o arătă lui Royal. Acesta citi fără grabă scrisoarea, apoi îl privi pe inspector cu un aer sceptic.

— Formidabil! murmură el. Pare că mai există un Henry Royal şi încă unul care face greşeli de ortografie. Dacă ai pus la cale totul ca să-mi obţii mărturisirea, Higgy, îmi insulţi educaţia şi inteligenţa. Ar trebui să fii idiot sau nebun să laşi în urmă asemenea dovezi acuzatoare.

— Totuşi, dacă ai fi fost obligat să scrii această mărturisire?

— Care tribunal ar lua în considerare o mărturisire smulsă sub ameninţare?

Inspectorul începu să râdă.

— Şi mai spui că ai nevoie de un avocat.

— Am nevoie pentru a ieşi de aici. Sper că vei avea grijă ca scrisoarea mea să ajungă la destinaţie.

— În mod sigur, şi chiar o voi trimite expres pentru a recupera timpul pierdut. Eşti mulţumit?

— Da, eşti amabil, Higgy.

Henry Royal abia părăsise încăperea, că un tip gras, cu un aer linguşitor, îşi făcu apariţia.

— Domnul aşteaptă de câtva timp, explică poliţistul, introducându-l pe vizitator. Doreşte să vă vorbească, domnule inspector.

— Sunt executorul testamentar al lui Michael Randall, preciză noul venit cu o voce mieroasă.

— Ah! bine!

— Tocmai am citit vestea morţii sale subite în ziar şi…

— E-n regulă, domnule… domnule?…

— Baysworthy. Rudolph Baysworthy. Iată cartea mea de vizită.

Higgins luă cartea de vizită, care, aşa cum i se părea, fusese proaspăt tipărită, şi citi: „Rudolph Baysworthy – Seaport”.

— Îmi pare rău că ne întâlnim în împrejurări atât de neplăcute, domnule Baysworthy, dar aş fi bucuros să vă ajut în măsura posibilului, spuse el întinzându-i mâna.

Degetele moi şi grăsuţe ale domnului Baysworthy erau umede şi neplăcute la atins.

— Michael Randall, începu vizitatorul, avea presentimentul că va muri subit şi hm… m-a rugat, hm, dacă acest trist eveniment s-ar realiza, să merg la Cliff House şi hm… să mă ocup de continuarea afacerilor sale. Eu… m-am gândit că ar fi preferabil să-mi prezint referinţele mai întâi la poliţie… şi apoi…

— Da, văd, şi? spuse Higgins.

— Şi… ce anume? Nu vă înţeleg!… Ce doriţi? zise Baysworthy cu un aer mirat.

— Referinţele dumneavoastră, sugeră Higgins.

— Oh!… dar… n-am nicio referinţă scrisă, spuse Baysworthy râzând cu modestie. Sper că cuvântul meu vă ajunge. Michael îmi spusese… ăă… şi apoi…

Vocea i se stinse într-un bolborosit.

Higgins se pregătea să-i răspundă, dar, înainte de a deschide gura, un domn, corect îmbrăcat în

negru şi cu o alură impozantă, apăru în cameră, şi o dată cu intrarea sa, îl salută pe Baysworthy cu o cordialitate teatrală.

Solemnul personaj era directorul băncii locale. El de asemenea aflase despre moartea lui Michael Randall şi sosise pentru a se achita de o misiune importantă.

Domnul Randall depusese la bancă o scrisoare însoţită de instrucţiuni formale. Aceste instrucţiuni erau destul de bizare: dacă domnul Randall murea de moarte naturală, scrisoarea trebuia dată domnului Baysworthy; în caz de moarte violentă, aceeaşi scrisoare trebuia predată poliţiei. Foarte ciudate instrucţiuni, într-adevăr… dar domnul Randall era bizareria în persoană. De aceea, mesagerul se arătă încântat de întâlnirea cu domnul Baysworthy în contact deja cu poliţia, aceasta scutindu-l de eventuale complicaţii. Acum, cui trebuia să-i predea preţioasa scrisoare?

Răspunsul veni prompt, căci Higgins, cu o mişcare rapidă, puse mâna pe document. Apoi îi mulţumi directorului pentru că-l pusese la dispoziţia poliţiei.

Acesta se pregătea să plece. Higgins îl conduse până la uşă.

— Vă voi vizita puţin mai târziu, domnule, spuse el, luându-şi la revedere.

— Sunt oricând la dispoziţia dumneavoastră, răspunse directorul. Bună seara.

Higgins examină plicul. Nu purta nicio adresă, nimic scris, în afară de un număr şi ştampila băncii din Seaport. Evident, era un mod de înregistrare special al acestei bănci.

Inspectorul desfăcu plicul cu ajutorul briceagului. În interior nu era decât o singură foaie de hârtie. Higgins simţi în ceafă răsuflarea speriată a lui Baysworthy. Se întoarse, încruntând din sprâncene:

— Aşezaţi-vă, domnule Baysworthy.

— Bine, dar, ăăă…

— Aşezaţi-vă!

Ordinul fu repetat fără bunăvoinţă.

Baysworthy se aşeză cu precauţie pe marginea unui scaun. Părea că stă pe cărbuni încinşi. Higgins scoase foaia din plic.

Hârtia nu conţinea decât aceste cuvinte:

„Combinaţia seifului: primele cinci litere ale zilei în curs”.

Inspectorul avu un gest de uşurare.

— Ei bine! da, mulţumesc. Ne scutiţi de multe căutări! exclamă el ca pentru a-şi exprima recunoştinţa faţă de defunct.

CAPITOLUL XI

DESCHIDEREA SEIFULUI

Se întunecase deja când inspectorul şi căpitanul Sanderstead sosiră la Cliff House. Domnul Baysworthy solicitase favoarea de a merge cu ei, iar inspectorul fusese de acord. Era corect şi convenabil ca el să fie prezent. Directorul băncii practic se constituise garant pentru el şi un martor reprezentând pe moştenitorii decedatului era necesar pentru deschiderea seifului, cel puţin pentru a stăvili eventualele insinuări perfide ale părţii civile, dacă cumva procedura ar fi ajuns vreodată în faţa tribunalului.

Cei trei bărbaţi erau acum în faţa casei de bani. Higgins formă pe cadran combinaţia: M.I.E.R.C. Şi, sigur de succes, trase de mâner. Uşa nu se mişcă.

Inspectorul îşi încruntă sprâncenele… „Totuşi astăzi este miercuri”. Privi de aproape cuvintele combinaţiei, cu speranţa că a făcut o greşeală când le-a format. Totul era însă corect. Nerăbdarea îl făcu nervos. Deodată i se lumină faţa. Michael Randall murise în timpul nopţii, combinaţia cifrului trebuia deci să fie cea din ziua precedentă. Reîncepu operaţia: M.A.R.T.I. Mânerul se răsuci fără dificultate. Se auzi un zgomot uşor şi uşa se deschise încet.

Cei trei bărbaţi rămaseră muţi de surpriză. Seiful era gol.

Inspectorul, cu toată uimirea sa, îl observa cu coada ochiului pe domnul Baysworthy.

Acesta era livid. Înaintând un pas, el cercetă cu mâini tremurânde interiorul seifului. Îi tremurau şi buzele.

Higgins urmări pe faţa sa cum apare frica, o frică teribilă, paralizantă!

Baysworthy întinse mâna către un sertar închis. Higgins îl opri. Acesta dădu înapoi, cu ochii fixaţi ca în transă pe seiful gol.

Inspectorul luă cheile pe care le găsise în buzunarul mortului; introduse una dintre ele în broască şi trase încet. Sertarul se deschise. Nu conţinea nimic.

Domnul Baysworthy se clătină, se târî către un scaun pe care se prăbuşi parcă sub o povară insuportabilă.

Higgins se întoarse spre şeful poliţiei locale.

— Cam asta este totul, spuse el flegmatic. Nu ne mai rămâne decât să luăm amprentele digitale din interiorul seifului, dar mi se pare că este pierdere de timp.

— Şi eu cred la fel, domnule inspector, răspunse Sanderstead pe un ton plictisit. Un seif gol n-are niciun fel de utilitate pentru ancheta noastră.

— Nu sunt întru totul de acord cu părerea dumneavoastră, continuă Higgins, uşor ironic.

Calm, inspectorul îşi umplu pipa cu tutun. După ce termină, se întoarse spre Baysworthy.

— Şi acum, domnule executor testamentar, poate aţi fi în măsură să ne spuneţi şi nouă ce speraţi să găsiţi în seif?

— Păi… nimic…

— Aşa este, asta am şi găsit, dar totuşi nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— Eu… eu… credeam că Michael ar avea aici… bani, sau… titluri de proprietate… sau…

Higgins suflă un nor de fum şi brusc schimbă tonul:

— Unde eraţi ieri seară? mârâi el înaintând către omul în continuare ameţit.

— Eu… în pat.

— Unde locuiţi?

— La… la Seaport.

— La ce adresă?

— Dar v-am dat… cartea mea de vizită.

— Da. A fost probabil imprimată astăzi, cu menţiunea „Seaport”, dar ce poate ea dovedi? Unde aţi dormit ieri? Şi fără minciuni. Sunt sătul!

— Eu… am rămas la Cliff Hights.

— În ce loc? făcu Higgins cu iritare, scuturându-şi pipa.

— La Grand Hôtel.

— Bun, aşa este mai bine. De ce nu aţi spus asta imediat? Aţi stat acolo toată noaptea?

— Da.

— Bine, mai rămâne s-o dovediţi. Vă voi trimite la Grand Hôtel însoţit de doi poliţişti, care se vor reîntoarce cu dumneavoastră şi dacă aţi minţit…

*

* *

A doua zi dimineaţa, inspectorul Higgins, retras în biblioteca de la Cliff House, era scufundat în gânduri. Trecuseră douăzeci şi patru de ore şi acea nenorocită anchetă nu avansase cu nimic. Poliţiştii de la comisariat interogaseră cu conştiinciozitate tot personalul casei. Toţi aceştia, la ora la care Michael Randall fusese asasinat, dormeau şi nu auziseră nimic; ar fi fost inutil să-i mai sâcâie. Winston afirma că s-a culcat imediat după ultima sa întâlnire cu victima. Iar John Smith, grădinarul prea bine educat, nu locuia la Cliff House.

Poliţia locală dădea întreaga măsură a incompetenţei ei, iar aceasta se va răsfrânge şi asupra Scotland Yard-ului.

Inspectorul se arătă foarte sever cu el însuşi. Însărcinat cu această anchetă, orbecăise ca un debutant, în pofida tuturor datelor de care dispunea!

Amprentele digitale! O serie de operaţii negative. Nici măcar pe cele ale lui Winston nu le găsiseră. Totuşi, ce interes avusese acesta să se declare falsificator, dacă nu era adevărat? În

interiorul, seifului erau numai amprentele lui Randall.

Domnul Baysworthy putuse să facă dovada că locuia de trei săptămâni la Grand Hôtel în Cliff Hights, iar poliţiştii care-l escortau au trebuit să-i lase să plece.

Gubbins, pescarul fantomatic, după ce descoperise corpul sergentului Petter, dispăruse ca un fum.

Firul care acţiona soneria din cămin mergea până la gardul parcului. La cel mai mic şoc, firul conecta soneria şi se dădea alarma. Higgins îşi spuse că, probabil, un poliţist se împiedicase de sârmă şi de aici declanşarea alarmei care-l intrigase atât în timpul interogării lui Royal.

Royal!… Higgins se enerva numai când se gândea la acest om. Cum să-l ţii arestat mai mult timp, fără o acuzaţie valabilă? Şi cum să reuşeşti să-l amesteci, în toată afacerea asta? Era atât de şiret, încât putea să-i păcălească pe cei mai iscusiţi detectivi.

Orizontul inspectorului părea că este întunecat de umbra elegantului Royal, o dată cu acea seară memorabilă în care-l văzuse plecând cu expresul de Seaport.

Revăzu în minte acel bilet de clasa întâi cu destinaţia Seaport, – bilet care nu fusese predat la controlul de la ieşire, aşa cum era normal. Era foarte ciudat. Căci ordonase o cercetare amănunţită a biletelor şi controlorul era sigur că niciun călător nu trecuse fără să-i predea biletul. Royal coborâse din tren înainte de a ajunge la Seaport, adică la Cliff Hights? Dar nici, de asemenea, nu se descoperise vreo urmă a trecerii sale. Şi aici controlorul de serviciu depunea mărturie asupra acestui subiect. Royal avusese un pardesiu la plecarea din Londra. Ce făcuse cu el? Higgins avea în memorie şi aproape că vedea culoarea precisă a acestei îmbrăcăminţi.

Câteodată detectivul se întreba dacă întreg episodul din gara londoneză nu fusese o halucinaţie..

Mai rămânea o pistă de urmărit, aceea a numărului de telefon pe care-l auzise din întâmplare, în bibliotecă: 13–23, în momentul în care Winston îşi trimitea misteriosul mesaj. Aflase, prin intermediul Scotland Yard-ului, că acesta era telefonul de la „Societatea de reformă şi reabilitare”. Din păcate nu era nimeni acolo…

Deodată, inspectorul se ridică; o roşeaţă puternică îi coloră obrajii şi se lovi peste frunte. Dumnezeule! unde-i fusese capul?

Şi cărţile din galerie? acele cărţi false, care mai puteau ascunde multe secrete! Aflarea morţii lui Petter şi toate întâmplările care au urmat îl făcuseră să le uite.

Două scaune puse unul peste celălalt, aşa cum făcuse ieri, îi permiseră să se înalţe până la balustradă. De cum puse piciorul în galerie, aprinse lanterna şi regăsi fără dificultate cartea a cărei poziţie îi păruse suspectă. Îşi plimbă degetele peste volumele învecinate, le lovi uşor rând pe rând, până când descoperi un loc care suna a gol. Împinse cu putere şi patru false coperţi de carte îi rămaseră în mâini, descoperind o uşiţă închisă cu cheia.

Cheia era înţepenită în broască, Higgins neputând să o scoată. Broasca probabil că avea un mecanism complicat, iar cheia, un model special. Cu toate că se pare că ştiuse de ascunzătoare, Royal nu cunoştea această particularitate, ceea ce-l făcuse să eşueze în tentativa sa.

Higgins se gândea să cheme un meseriaş. Era important să ştie cât mai repede ce era în spatele acestei uşiţe.

Inspectorul ar fi trebuit să fie un naiv sau un imbecil dacă n-ar fi înţeles că decedatul domn Randall ducea o viaţă dublă şi că în realitate nu făcea prea multe parale.

Viziunea unui adevărat depozit de obiecte furate îngrămădite în această ascunzătoare, defilă prin faţa ochilor detectivului. Cu braţele întinse în căutarea altor ascunzători pe care le puteau conţine rafturile, se înverşuna, făcând eforturi inutile.

În sfârşit, devorat de nerăbdare, se aplecă peste balustradă pentru a chema un poliţist. Şi, brusc, balustrada se prăbuşi.

Poliţistul care era de gardă în hol, în apropierea scării monumentale, dădu buzna la timp ca să-şi vadă superiorul zbătându-se pe duşumea în mijlocul unui maldăr de fiare şi tencuială.

Cu un efort, Higgins reuşi să se ridice, îşi frecă genunchii loviţi şi, fără să-i pese de exclamaţiile poliţistului, îi ceru imediat un cleşte, un ciocan şi o scară.

O oră mai târziu, după o muncă de ocnaş, uşiţa fu în sfârşit deschisă. În spatele ei era un mic dulap.

Inspectorului îi scăpă o înjură tură.

Dulăpiorul era gol!

CAPITOLUL XII

HENRY ROYAL SCOS DIN CAUZĂ

În jurul orei prânzului, Henry Royal a fost eliberat cu mii de scuze de circumstanţă. Royal luă atitudinea unui martir, victimă a injustiţiei omeneşti, şi atunci când îl salută pe poliţistul de serviciu la uşa comisariatului, surâsul său nu era decât un palid reflex al bonomiei lui obişnuite.

Ascultase cu răbdare sfaturile părinteşti ale inspectorului. Acesta îi arătase avantajele unei vieţi oneste şi încercase să-l convingă să ducă de acum înainte o existenţă conformă cu legile în vigoare. Higgins insistase pe propria lui generozitate; din prea multă bunătate el uitase comportamentul violent al lui Royal faţă de un reprezentant al legii. Apoi îl lăsă să plece, promiţându-i (cu toate că dăduse ordin să fie urmărit) că poliţia nu-l va mai deranja.

În picioare în faţa comisariatului de poliţie, Higgins îl privea gânditor pe Royal cum se îndepărta, cu regretul că nu putea să-l urmărească el însuşi. Dar trebuia să rămână la locul crimei, unde prezenţa sa era mai mult decât necesară.

Omul însărcinat cu filarea lui Royal era cel mai bun agent al brigăzii locale, cu toate acestea nu însemna că ar fi fost un copoi de elită, dar în lipsă de altceva mai bun, trebuia să se bazeze pe iscusinţa lui

Peste câtva timp, Higgins tocmai se pregătea să meargă la bancă, unde dorea să obţină de la director anumite informaţii despre situaţia financiară a lui Randall.

Soneria telefonului îl opri:

— Alo! Cine este la aparat?

— Higgins.

— Aici este Henry Royal. Higgy, nu-mi place. Ai pus să fiu urmărit, nu?

— Deloc! răspunse inspectorul simulând că este indignat de bănuială.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur, Royal. Cum ai putea să crezi că nu mi-aş respecta cuvântul?

— E-n regulă! cu atât mai bine. Dar atunci înseamnă că mă urmăreşte altcineva.

— Sunt dezolat. Dar pot să te asigur că nu este de la poliţie.

Un suspin de eliberare precedă răspunsul lui Royal.

— Sunt liniştit acum, Higgy, răspunsul dumitale mă uşurează, căci tocmai i-am tras acelui tip un pumn în falcă.

— Ce?

— Da, am oroare să fiu urmărit. Dacă cumva te interesează, poţi să-l găseşti pe tip într-un W.C. public, pe bulevard. La revedere.

Higgins auzi telefonul închizându-se; înjură cu năduf. După câteva momente, i s-a confirmat că mesajul provenea de la o cabină telefonică de pe bulevard şi zece minute mai târziu, încerca să-l reanimeze pe urmăritorul oficial al lui Royal. Nefericitul poliţist îşi recăpătă cu greu cunoştinţa; îşi amintea numai de o lovitură formidabilă în maxilar şi atât.

Bineînţeles, Henry Royal dispăruse.

Inspectorul lansă urgent un apel către toate comisariatele de poliţie din districtele învecinate, recomandându-le să fie cu ochii în patru. Nu se punea problema ca Royal să fie arestat, ci numai de a-l supraveghea şi a informa comisariatul din Seaport de toate gesturile sale.

Higgins se duse în cele din urmă la bancă. Spera să culeagă detalii interesante despre Michael Randall.

Directorul, care se numea Prentiss, era, la rândul lui, curios să cunoască mai multe lucruri despre

moartea clientului său şi mai mult ceru informaţii decât oferi.

— Ei, bine! ce era în seif? întrebă el după saluturile de rigoare.

— Nimic.

— Adevărat?

Vocea directorului purta marca unei incredulităţi politicoase.

— Da, spuse sec Higgins. Pentru aceasta de altfel am venit să vă văd. Domnul Randall avea un cont solid la banca dumneavoastră?

— Ei, bine! eu… eu…

— Este vorba de o crimă, aminti cu duritate Higgins.

Domnul Prentiss reflectă un moment:

— Ce doriţi să ştiţi? întrebă el.

— Dacă domnul Randall avea un cont mare la dumneavoastră, repetă Higgins.

— Aşa şi aşa.

— Adică?

— Câteva sute de lire sterline.

Răspunsul nu era cel pe care-l aştepta inspectorul.

— Dar avea la noi un cont mare sub sigla „Caritatea”, completă domnul Prentiss.

—„Caritatea”? Ce înseamnă aceasta?

— Da, Randall se interesa, după cum probabil ştiţi, de reforma închisorilor. Culegea fonduri în acest scop; avea nevoie de mulţi bani, căci de multe ori făcea plăţi importante.

— În bancnote?

— Cel mai des.

— Și în cecuri?

— Foarte rar.

— Pentru sume mari?

— Nu, puţin importante, câteva lire pe ici, pe colo.

Inspectorul îşi privi unghiile. Aceste câteva lire proveneau în mod sigur din subscripţii veritabile, dar marile sume în bancnote, e… e!

— Cine se ocupa de contul „Caritatea”?

— Domnul Randall.

— Era valabilă numai semnătura sa?

— Da.

— Nu exista un comitet?

Directorul sesiză prompt insinuarea inspectorului. Nu aprecia deloc această acuzaţie indirectă contra clientului său.

— Domnul Randall era cinstea întruchipată, spuse el cu demnitate.

— Cum de ştiţi?

— Dar… se poate dovedi, bineînţeles, dar îl şi cunosc..

— Intim?

— Oh! nu.

— Bine. A transferat vreodată capitaluri din contul „Caritatea” în contul său personal?

Directorul îşi reluă atitudinea distantă.

— Niciodată! declară el.

— Sau invers?

— Hm… nu.

— Atunci, când scotea bani din contul „Caritatea” ce făcea cu ei?

— Îi folosea, presupun, pentru scopul căruia erau destinaţi. Trebuie să ştiţi, domnule inspector, că beneficiarul unui ajutor datorat carităţii publice nu prea doreşte ca acest lucru să fie cunoscut. Domnul Randall, bun şi delicat de la natură, înţelegea acest sentiment şi îl înţelegea cu atât mai mult cu cât îi ajuta pe foştii deţinuţi sau rătăciţi pe care-i salva de la dezastru. El îl scuza pe păcătos şi-l ierta pe vinovat.

Higgins ascultă această apologie a defunctului fără să-şi piardă calmul. Când domnul Prentiss termină, îl întrebă.

— Cum distribuia domnul Randall fondurile din contul „Caritatea”? În bani lichizi?

— Nu întotdeauna.

— Erau şi excepţii?

— Oh! da. „Societatea de ajutorare a prizonierilor”, „Asociaţia prizonierilor eliberaţi” şi alte câteva organizaţii de acelaşi gen beneficiau de asemenea excepţii. Dar „Societatea pentru reformă şi reabilitare” era favorita domnului Randall. Ei îi erau destinate majoritatea subscripţiilor.

Higgins avu un surâs.

— Ce este aşa de comic? întrebă domnul Prentiss.

— Nimic, domnule. Mai curând logic.

— Nu înţeleg.

— Nu cred că veţi înţelege. Pot avea copii după aceste conturi?

— Ei, bine! eu… eu…

Domnul Prentiss era încurcat.

— Atunci, spuse cu răceală inspectorul, mă voi adresa direct Băncii centrale.

— Oh! nu vă deranjaţi. Voi avea grijă să le primiţi.

— Mulţumesc. Acum să trecem la altceva. Ce ştiţi despre domnul Baysworthy?

— Absolut nimic, în afară de faptul că era un prieten al domnului Randall.

— Un prieten?

— Da, sau cel puţin un fel de mandatar. Domnul Baysworthy vărsa câteodată sume importante în contul „Caritatea” al domnului Randall şi retrăgea deseori sume nu mai puţin importante. Cred că-l seconda în distribuirea ajutoarelor, căci, din timp în timp, sume încasate pentru contul „Caritatea” erau trecute în contul personal al domnului Baysworthy.

— Zău? şi era un cont important?

— Nu, în realitate singurele sume creditate în acest cont proveneau de la domnul Randall.

Inspectorul Higgins nu făcu niciun comentariu. Directorul, crezându-se viclean, îi dezvăluise lucruri importante:

— Domnul Randall folosea şi alţi distribuitori? întrebă el.

— Nu, numai pe domnul Baysworthy.

— Aha! Mulţumesc.

Inspectorul se ridică.

— Mulţumesc pentru ajutor, domnule Prentiss. Şi îi întinse mâna.

— Foarte fericit de a vă fi putut ajuta, domnule inspector. Ah! ah!

— Pardon, se scuză Higgins, în timp ce directorul îşi retrăgea iute mâna şi îşi freca degetele.

— Sunteţi ca domnul Baysworthy! exclamă domnul Prentiss, aveţi o mână de fier.

Figura lui Higgins arătă o mare mirare.

Două minute mai târziu, maşina sa mergea pe şoseaua spre Cliff Hights. Inspectorul îşi reproşa că nu-i acordase domnului Baysworthy toată atenţia pe care o merita. Căci era o oarecare diferenţă între o mână moale şi umedă, aşa cum păruse să o aibă acesta, şi o mână ca de fier.

Inspectorul coborî din maşină şi ordonă şoferului să-l aştepte la comisariatul din Cliff Hights; apoi se îndreptă cu un pas alert spre Grand Hôtel. Aruncă o privire întrebătoare unui bărbat aşezat pe un scaun în holul hotelului. Acesta, care citea un ziar, făcu un semn imperceptibil din cap.

Higgins îl văzu imediat pe omul pe care-l căuta. Acest Baysworthy era individul cel mai şters şi cel mai antipatic care putea fi imaginat. Era cufundat într-un fotoliu confortabil; o greutate prea mare părea că-l strivise; aproape de el, pe o măsuţă, era aşezat un pahar plin cu băutură.

Dar aceasta nu fu tot ce văzu inspectorul căci recepţionerul tocmai dădea, în acel moment, pardesiul unui client elegant care îl răsplăti cu un bacşiş.

Amabilul client era Henry Royal. Şi pardesiul era acela a cărui dispariţie nu putuse să şi-o explice inspectorul. Lui Higgins parcă nu-i venea să creadă că are asemenea şansă. Se ascunse după

o coloană. Domnul Baysworthy, dintr-o dată, trecu în planul doi al preocupărilor sale.

Cu pardesiul pe braţ, Royal se întoarse şi surâsul îi împietri pe faţă.

Higgins crezu la început că a fost descoperit, dar nu, se înşela.

Royal traversă sala şi se opri la trei paşi de Baysworthy, în momentul în care acesta îşi ducea paharul la buze.

Baysworthy ridică ochii. Faţa sa exprimă o spaimă de nedescris. Se auzi un zgomot de sticlă spartă şi Baysworthy îşi privi nedumerit mâna care sfărâmase paharul şi din care sângele începea să curgă.

Figura lui Royal deveni dură, ca aceea a unui neînduplecat justiţiar. Faţa lui Baysworthy era transpirată de frică.

O lungă tăcere.

Baysworthy se ridică; tremura din toate încheieturile; sângele picura din degetele sale rănite, pe covor, fără ca el să pară că-şi dă seama.

— Eu… eu nu ştiam, se bâlbâi el.

Surâsul lui Royal l-ar fi făcut să tremure pe omul cei mai curajos.

— Ne vom reîntâlni în curând, prietene.

— Dar… dar…

Henry Royal se întoarse şi plecă.

CAPITOLUL XIII

AŞTEPTAREA

Inspectorul Higgins rămase stupefiat; această scenă neaşteptată arunca o lumină nouă asupra situaţiei.

Royal se îndreptă spre ieşire, parcă în transă, indiferent la tot ce-l înconjura. Acest om, pe care de obicei nimic nu-l emoţiona, lăsase să-i cadă masca surâzătoare; faţa lui nu mai arăta decât o rigiditate sălbatică, iar în ochi i se citeau furia şi ura. Trecu foarte aproape de inspector, fără să-l vadă însă, fiind într-o stare de tensiune nervoasă greu de definit.

Un moment, Higgins rămase imobil, ezitând ce atitudine să adopte. Apoi, brusc, se decise să-l urmărească.

Royal mergea cu un pas grăbit, fără a întoarce capul, neremarcând că este filat. Evident, în mintea sa, mai era încă în holul de la Grand Hôtel.

Se îndreptă direct spre gara din Cliff Hights. Acolo ceru un bilet de clasa întâi pentru Londra, găsi un compartiment liber şi se instala în el.

Higgins se dădea de ceasul morţii să afle motivul acestei plecări grăbite. Era, de asemenea, mirat că Royal nu îşi lua nici cele mai elementare măsuri de precauţie. Actele sale erau atât de nevinovate încât nu-şi făcea griji să le ascundă? Se pocăise printr-o subită trezire a conştiinţei? Această idee îi păru inspectorului aşa de fantezistă, încât îl făcu să surâdă. Se întreba dacă era necesar să-l urmărească până la Londra… Dar îşi răspunse negativ. Era un tren direct. Royal nu avea posibilitatea să coboare pe parcurs, iar Scotland Yard-ul putea foarte bine să trimită la gară un poliţist versat, care să preia filajul.

Un minut după ce trenul plecă, Higgins chemă Scotland Yard-ul la telefon:

— Alo!… aici Higgins. Aş dori să trimiteţi pe cineva să supravegheze sosirea expresului de Seaport, care tocmai a plecat din Cliff Hights. Henry Royal este în compartimentul trei din vagonul al doilea. Trebuie urmărit. Nu are bagaje, deci, probabil, nu va fi deghizat la sosirea la Londra; dar nu putem fi siguri niciodată cu un asemenea tip. Oricum, persoana care va coborî din acest compartiment, fie că va părea un student sau un moşneag, va fi Royal. Comunicaţi-mi toate informaţiile la Seaport.

Inspectorul Higgins se simţi mai liniştit, făcuse tot ce putuse. Restul privea Scotland Yard-ul.

După amiază, el asistă la două interogatorii care însă nu dădură niciun rezultat. După ce audiaseră toţi martorii citaţi în legătură cu asasinarea lui Michael Randall şi cu moartea inexplicabilă a sergentului Petter, judecătorii au amânat verdictul.

Ieşind din tribunal, Higgins se întâlni cu căpitanul Sanderstead. Acesta îl invită la comisariat şi-l conduse în biroul său.

— Mi se pare că nu avansăm prea repede, observă căpitanul.

Inspectorul aprecie cum se cuvine acest plural.

— Aveţi dreptate, aprobă el, nu înaintăm deloc. Şi totuşi „suspecţii” nu ne lipsesc.

— Cine sunt aceştia, după părerea dumneavoastră?

— Servitorii de la Cliff House, toţi care sunt, şi Gubbins. Căutăm în acest caz un om cu o forţă herculeană. Mai întâi, să-l sugrumi pe Randall nu e o joacă de copii şi apoi, să-l ucizi pe sărmanul Petter, care nu era un slăbănog, nu era un lucru uşor. Îmi puteţi obiecta că nu s-a dovedit că Petter a fost asasinat, dar vă voi răspunde că aşa s-a întâmplat. Am constatat, dumneavoastră şi cu mine, după o minuţioasă cercetare a terenului, că el nu ar fi putut să cadă de pe creasta falezei şi

totuşi poziţia corpului, îngropat printre bolovani, presupune o cădere vertiginoasă.

Pentru a explica acest fapt, trebuie admis că a fost aruncat cu brutalitate în prăpastie.

— Pentru aceasta ar fi fost nevoie de un Goliat, observă Sanderstead.

— Este adevărat. Şi această observaţie îl scoate din cauză pe majordomul Winston. Pe de altă parte, Royal era arestat, chiar aici, în această clădire, deci nici el nu este amestecat în moartea lui Petter. Ceilalţi servitori, în acel moment, erau interogaţi de subordonaţii dumneavoastră, deci şi ei…

— Interesant, raţionamentul dumneavoastră îi scoate basma curată pe cei pe care-i suspectaţi, remarcă judicios şeful poliţiei.

— Da. Dar numai pentru cazul Petter.

— Vreţi să spuneţi că asasinul lui Petter nu este în mod necesar şi asasinul domnului Randall?

— Poate…

— Trebuie atunci să căutăm doi criminali.

— Dacă doriţi. Mai puţin în cazul în care moartea lui Petter a fost accidentală.

— Bine, dar, spuse căpitanul cu o voce descurajată, parcă spuneaţi acum câteva clipe că Petter a fost asasinat!

— Şi îmi menţin părerea. Credeţi-mă, domnule căpitan, nu vom face lumină în acest caz decât atunci când misterul acestei morţi va fi elucidat. Totul este să ştim dacă sfârşitul tragic al lui Petter este rezultatul unei crime sau al unui accident.

— Dar dacă admitem teoria asasinatului, care ar fi mobilul care l-a ghidat pe criminal?

— Să facă să dispară pe cel care ar fi putut, să-l prindă. Petter trebuie să fi descoperit o dovadă foarte importantă, ceva care practic îl identifica pe ucigaş.

— Nu mai ştiu ce să mai cred, domnule inspector. Vă contraziceţi de la un minut la altul.

Acum vreţi să sugeraţi că acelaşi om a fost autorul celor două crime.

— Ei bine, da! după toată logica. Să-l numim X pe asasinul lui Randall. Nu pot să concep că altcineva ar fi putut comite o a doua crimă pentru a acoperi crima deja comisă de X. Deci X trebuie să fi comis cele două asasinate. Sergentul Petter a făcut, cu certitudine, o descoperire senzaţională. Întrebarea capitală este de a şti cum asasinul lui Randall a aflat despre aceasta atât de repede şi cum a putut ca imediat să-l suprime pe Petter, devenit un martor redutabil. Răspunsul la această întrebare, iată-l: X era la Cliff House, la pândă.

— Este halucinant!

— Da, domnule căpitan. Există la Cliff House cineva pe care încă nu l-am descoperit.

— Dar… dar…

Căpitanul Sanderstead respiră profund, ca şi când s-ar fi sufocat.

— Această casă este o construcţie foarte veche, nu? se interesă Higgins.

— Este construită acum câteva secole.

— Coasta aceasta a ţărmului nu a fost înainte frecventată de contrabandişti?

Căpitanul Sanderstead înţelese imediat ce vroia să spună inspectorul:

— N-am auzit vorbindu-se niciodată despre un pasaj secret.

— Pasajul n-ar mai fi secret dacă aţi fi auzit dumneavoastră de el, ironiză inspectorul.

— Într-adevăr, încuviinţă căpitanul.

— În altă ordine de idei, după ce l-a ucis pe Randall, mă întreb de ce X nu a părăsit imediat Cliff House, cât timp se mai putea.

— Poate s-a gândit că nu va fi deranjat.

— Atunci, ce a putut descoperi Petter? continuă Higgins. Se ştie bine că aproape toţi asasinii sunt nebuni, dar nu în aşa hal încât să rămână la locul crimei, acolo unde oricând ar putea fi prinşi.

— Poate că nu mai avea timp?

— Atunci fuga i-ar fi fost singura salvare.

— Hm, discutăm cam fără rost, spuse Sanderstead pe un ton plictisit.

— Pentru că nu vorbim de seif.

Şeful poliţiei ridică ochii.

— Când ne-am găsit în prezenţa unui seif gol, spuse el, am făcut observaţia că această percheziţie era inutilă; nu aţi fost de acord cu mine. Aş fi vrut atunci, aşa cum vreau şi acum, să ştiu exact ce gândiţi.

— Vă voi spune mai târziu… Credeţi că altă persoană în afară de Randall ar fi putut cunoaşte cifrul seifului?

— Mă îndoiesc, având în vedere chiar scrisoarea pe care a lăsat-o la bancă.

— Seiful nefiind forţat, Randall deci l-a deschis el însuşi, dar nu l-a mai închis.

Căpitanul ridică din umeri.

— Poate că sunteţi convins, dar nu sunteţi convingător, observă el sec.

— Care ar fi fost ultimul lucru făcut de Randall înainte de a închide seiful?

— Vă ascult.

— Ar fi schimbat cifrul, dar n-a făcut aşa ceva. Randall a avut, cu certitudine, probleme, în acea încăpere în cursul zilei. A tras un foc de pistol, glonţul a atins uşa seifului… Circumstanţe bizare… Două ipoteze pot fi luate în calcul: Randall a golit el însuşi seiful, sau treaba aceasta a făcut-o asasinul. Această ultimă supoziţie este mai credibilă.

— Dar nu prea este fondată, de vreme ce chiar dumneavoastră susţineţi că asasinul lui Randall, după ce a comis crima, nu a părăsit Cliff House. Puteţi să-mi explicaţi de ce acesta nu a părăsit Cliff House? Puteţi să-mi explicaţi de ce nu a fugit cu prada sa?

— Este mai bine de o sută de ori să pierzi toate prăzile din lume decât să fii spânzurat pentru crimă. Aceasta depinde de felul prăzii.

— Nu prea înţeleg, spuse căpitanul.

— Nu sunt sigur că înţeleg eu însumi, dar sunt sigur de un lucru: misteriosul X a părăsit Cliff House după uciderea lui Petter, dar nu are, cred, intenţia să-şi abandoneze prada; cu siguranţă va veni s-o caute. Şi adaug că, având deja două crime pe conştiinţă, nu se va da îndărăt să mai aibă câteva.

— Dar cum va pătrunde în casă? întrebă căpitanul. Împrejurimile de la Cliff House sunt controlate de noi, iar casa e păzită ca un bastion.

Higgins avu un surâs enigmatic:

— Cu toate acestea sergentul Petter a ieşit fără să fie văzut, ripostă el. Am ajuns la concluzia că se poate intra în Cliff House printr-un pasaj secret. Şi vreau să mă asigur de acest lucru încă în seara aceasta.

— Vă voi seconda. Am stat ieri la Cliff House, voi mai sta şi astăzi.

— E-n regulă.

În acest moment un poliţist veni să-l anunţe pe inspector că este chemat la telefon.

Apelul venea de la Scotland Yard. Henry Royal fusese urmărit de la gară până la domiciliul său şi se părea că era dispus să-şi petreacă noaptea la el acasă. În drum, se oprise numai la un magazin pentru a cumpăra o cheie numărul trei. Dacă vor surveni noutăţi, inspectorul urma să fie informat în timp util.

Higgins deveni deodată interesat. O cheie numărul trei? Era exact acelaşi tip de cheie care rămăsese înţepenită în broască, în spatele rafturilor din bibliotecă. Henry Royal proiecta oare o altă vizită la Cliff House? Ah! va fi bine primit

— Mi-a venit o idee, spuse căpitanul Sanderstead, reluând discuţia întreruptă. Dacă admitem existenţa unui pasaj secret, misteriosul X, pentru a-l cunoaşte, trebuie să fie un om de-al casei, un prieten în care Randall avea toată încrederea.

— Această sugestie este foarte justă, dar putem găsi şi altele. Şi din această cauză mi-e teamă că noaptea petrecută la Cliff House să nu fie o veghe fără rezultat.

— La ce oră vă duceţi acolo?

— Pe seară. Obscuritatea este indispensabilă pentru X dacă vrea să scape fără să fie reperat.

— Bine, voi veni tot atunci şi eu.

Sosind la Cliff House, Higgins dădu imediat instrucţiuni scurte şi precise. Servitorii, care erau ţinuţi pe loc, trebuiau să rămână în camerele lor şi să lase uşile deschise. Din zece în zece minute, până în zori, un poliţist va verifica dacă ocupanţii camerelor sunt fiecare în paturile lor. Inspectorului nu-i păsa că această măsură nu era apreciată de personalul casei. John Smith, grădinarul, trebuia să fie şi el supravegheat; pentru aceasta, un poliţist urma să facă de gardă în parc, cu ochii pe cabana lui.

Aceste dispoziţii date, Higgins începu să-l aştepte pe Sanderstead.

Acesta sosi punctual la ora nouă, aducând cu el o sticlă de whisky şi un pachet cu cărţi de joc.

Higgins ridică din umeri.

— Să lăsăm jocul de cărţi, domnule căpitan, trebuie să fim atenţi la tot ce mişcă şi să stăm în întuneric. Vrem să-l atragem pe domnul X nu să-l speriem. O cameră luminată l-ar putea face să intre la bănuieli.

— Aveţi dreptate, scuze. Nu m-am gândit la aşa ceva. Whisky-ul, cu toate acestea, este bine venit, mai ales pentru a birui o noapte lungă de aşteptare.

*

*   *

Noaptea părea interminabilă. Inspectorul şi şeful poliţiei căzuseră de acord să facă rondul împreună. Era o ocupaţie stranie. Obscuritatea le dădea o nelinişte confuză.

Ora două şi jumătate! Cât mai era până la ziuă!

Erau amândoi pe culoar, cu ochii şi urechile la pândă, când deodată răsună lugubru soneria plasată în căminul din camera de zi.

Cei doi poliţişti, în tăcere, ajunseră imediat acolo. Higgins îşi îndreptă lanterna în direcţia barelor căminului. De unde venea acest semnal? Mister!… Era un semnal de alarmă, în mod sigur, dar de aici încolo, nici măcar presupuneri nu puteau face.

Oribilele capete de câini prin care se terminau barele nu-şi dezvăluiau secretul; atunci la ce bun să mai stea acolo să le privească? Dar aici sau în altă parte echivala cu acelaşi rezultat. Misterul continua să fie de nepătruns.

După câteva clipe, totul era din nou scufundat în tăcere; se auzeau numai paşii poliţistului care patrula în încăperea de deasupra.

Inspectorul Higgins îşi pipăi pistolul care-i îngreuna buzunarul. Era cu nervii încordaţi la maximum. Dacă această diabolică sonerie mai zdrăngănea din nou…

Tresări… Un strigăt teribil, straniu, care nu avea nimic omenesc, răsună deodată şi, în noaptea tăcută, se repercuta în toată clădirea…

O secundă de linişte…

Apoi un zgomot surd…

CAPITOLUL XIV

DOMNUL BAYSWORTHY

Inspectorul Higgins rămase câteva momente ca o stană de piatră. Simţi nişte degete strângându-l cu putere de braţ. Erau degetele căpitanului Sanderstead. Se degajă cu o mişcare bruscă.

— Să ieşim! strigă el, punând mâna pe pistol.

Părăsiră camera, ghidaţi de raza lanternei.

Higgins pipăi, căutând comutatorul; sfârşi prin a-l găsi şi un val de lumină inundă culoarul.

Poliţistul care era de gardă la primul etaj, alertat de strigăt, coborî în grabă.

— Aprinde lumina peste tot! ordonă Higgins.

Strigătul vibrase din toate părţile şi inspectorul se simţea înconjurat de acest plâns înfricoşător, fără a putea determina locul de unde venea.

Deschise uşile şi începu o cercetare rapidă a camerelor de la parter, dar fără rezultat. Poliţiştii însă nu erau la capătul surprizei lor.

Biblioteca era singura încăpere care nu fusese încă vizitată. Higgins intră şi împietri văzând spectacolul care îi apărea în faţa ochilor.

Întins pe duşumea, cu o rană deschisă în frunte, domnul Baysworthy zăcea fără suflare.

Inspectorul şi Sanderstead se apropiară împreună.

— Este mort? şopti căpitanul, încercând să-şi controleze emoţia.

— Nu cred, murmură Higgins, dar şi-a pierdut cunoştinţa. Trebuie chemat un medic. Este un telefon în dulap. Este preferabil să vină şi o ambulanţă, căci va fi nevoie să fie transportat la spital.

Higgins se aplecă din nou asupra rănitului, a cărui mână dreaptă era acoperită de un bandaj.

Inspectorul îşi aminti de incidentul cu paharul spart în cursul după-amiezei. Ridică pleoapele omului, dar ele căzură la loc.

Higgins se ridică şi începu să meargă în lung şi-n lat prin cameră, pradă unei violente nelinişti. Când va avea cheia dramelor misterioase care se întâmplau în această casă?

Cum a putut Baysworthy să pătrundă aici? Inspectorul merse să examineze fereastra. Era închisă, dar obloanele nu erau trase.

Acum, se pare că Winston nu se mai achita de îndatoririle sale.

În fond, se gândi inspectorul, în calitate de prieten al defunctului, Baysworthy cunoştea poate o modalitate legală de a intra în Cliff House şi, în acest caz, trebuie să fi trecut pe la intrarea principală a domeniului. Era uşor de verificat, întrebându-i pe poliţiştii care patrulau în zonă.

Higgins, nu fără remuşcări, îşi dădu seama că nu încercase încă să-i reanimeze pe rănit. Ceru whisky, dar în van încercă să strecoare câteva picături în gura contractată a domnului Baysworthy. Acesta nu dădu niciun semn de viaţă.

Cum era aplecat asupra rănitului, inspectorul zări sub masă o lanternă. O luă şi apăsă pe buton: lanterna nu funcţiona. Era un punct slab de sprijin această descoperire, dar oricum era ceva. Higgins reconstitui scena: Baysworthy înainta, luminându-şi drumul cu lanterna, şi chiar această lumină ghidase mâna agresorului care pândea în umbră.

— Domnule inspector! îl chemă căpitanul.

— Ce este? întrebă Higgins.

— Linia este întreruptă.

— Ce?

Higgins smulse telefonul din mâinile şefului poliţiei, dar după câteva secunde puse la loc receptorul în furcă.

— Aveţi dreptate. Apoi, întorcându-se către poliţist: Poţi să conduci o maşină?

— Da, domnule inspector.

— Bun! Ia maşina căpitanului Sanderstead, du-te caută-l pe chirurgul poliţiei şi adu-l aici. Până este gata de drum, telefonează după ambulanţă. Hai, du-te! Şi anunţă şi comisariatul.

Poliţistul îl privea pe Sanderstead, ca şi cum ar fi aşteptat de la şeful său direct confirmarea acestor ordine.

— Ce faci, n-ai plecat? răcni Higgins.

Omul dispăru imediat.

— Acum, domnule căpitan, este rândul nostru să trecem la treabă. Cineva în această casă l-a atacat pe Baysworthy. Ştiţi că nu sunt eu acela, după cum şi eu ştiu că nu sunteţi dumneavoastră, dar asta-i tot. Trebuie în continuare să cercetăm fiecare cameră; dumneavoastră la stânga, eu la dreapta. La cea mai mică alertă, tragem.

O jumătate de oră mai târziu se reîntâlniră abătuţi; nimic suspect nu le atrăsese atenţia.

Poliţistul reveni cu medicul; examenul rănitului fu rapid.

— Fractură de craniu, diagnostică doctorul.

— Va muri?

— Nu pot să mă pronunţ. Poate rămâne zile, chiar săptămâni fără să-şi recapete cunoştinţa.

— Chiar şi luni, murmură Higgins cu o voce sumbră.

— Se poate şi aceasta, dacă nu moare între timp, îl completă medicul cu o duritate involuntară.

Rănitul a fost transportat la ambulanţă şi lăsat în grija infirmierilor.

Higgins ceru din nou maşina căpitanului, dar de data aceasta pentru a fi propriul său şofer. Se opri la poarta de intrare şi, ca să fie cu conştiinţa împăcată, întrebă sentinela. Nimeni nu intrase şi nu ieşise din Cliff House, cu excepţia ocupanţilor maşinii de poliţie. Baysworthy nu intrase deci pe uşa oficială.

Inspectorul îşi continuă drumul către Cliff Hights. Recepţionerul de serviciu de la Grand

Hôtel îl primi fără prea mult chef, dar când află cine este, deveni pe dată umil şi îndatoritor.

Acest om era chiar acela care, după-amiaza, îi dăduse lui Royal pardesiul. Inspectorul îl recunoscu pe dată.

— Pardesiul pe care l-ai dat domnului Royal, îl lăsase el la garderobă? întrebă el.

— Nu. L-am găsit la toaletă. Era trecut la obiecte găsite.

— Şi l-ai dat aşa, fără nicio formalitate? Cel care l-a cerut poate nu era adevăratul proprietar.

— Ba da; mi-a spus cu exactitate ce era în buzunare.

— Ce era?

— Un briceag, şi o batistă colorată.

— Atât?

— Da.

— Şi domnul Baysworthy? continuă Higgins.

— Ah! asupra acestuia s-a făcut deja o anchetă. Locuieşte cu adevărat aici de douăzeci de zile

— În ce cameră?

— La primul etaj, numărul 83.

— A primit din întâmplare camera aceasta sau a cerut-o el?

— Nu, domnule, nu din întâmplare. Înscriindu-se în registrul hotelului, a specificat că numai pe aceasta o doreşte. Nu aveam niciun motiv să-l refuz…

— Unde este poliţistul însărcinat cu supravegherea sa?

— Veghează în apropierea uşii de la camera lui Baysworthy. Domnul doreşte să urce?

— Da. Mulţumesc.

Higgins urcă repede scările şi traversă un culoar liniştit.

În faţa uşii de la camera 83, un poliţist, aşezat pe un taburet, sforăia conştiincios.

Inspectorul îl privi un moment, apoi, cu o violentă lovitură de picior, răsturnă taburetul.

Omul se trezi, furios, dar nervii i se potoliră ca sub efectul unui sedativ.

— Unde este Baysworthy?

— În cameră, domnule inspector.

— Ei bine! să vedem!

Higgins deschise uşa şi răsuci comutatorul. Patul nu era desfăcut, dar fereastra era larg deschisă.

Poliţistul începu să bolborosească nişte scuze:

— Îmi pare rău, dar nu m-am mişcat de la intrare, nu putea să iasă pe uşă fără să-mi dau seama. Nu m-am gândit că…

— Nu eşti plătit să gândeşti, i-o reteză Higgins ironic, îndreptându-se spre fereastră.

Zorile începeau să apară. Sub fereastră, destul de aproape, era acoperişul garajului de la hotel. Nu era de mirare că Baysworthy îşi alesese această cameră. Dacă acum îşi păcălise paznicul, cu câtă uşurinţă plecase din cameră fără să fie văzut în nopţile precedente! Domnul Baysworthy, care părea lipsit de curaj, nu era în mod cert lipsit de forţă fizică.

Higgins încăleca pervazul ferestrei, traversă acoperişul garajului şi se lăsă să alunece în stradă.

Recepţionerul care îl văzuse urcând la primul etaj, se arătă foarte surprins când inspectorul apăru în holul hotelului, venind pe uşa de la intrare.

— Nu v-am văzut ieşind, spuse el scuzându-se.

— Ştiu.

Fără să-i mai dea vreo explicaţie, Higgins se grăbi să urce scările. Să se reîntoarcă pe fereastră ar fi fost posibil, dar nu încercă această experienţă, gândind că muşchii săi erau şi aşa prea încercaţi de evenimentele de până atunci.

Valiza lui Baysworthy fu obiectul unei inventarieri aprofundate, dar inspectorul nu găsi în ea decât lenjerie şi obiecte de uz personal. Toate ipotezele lui Higgins se prăbuşeau ca un castel din cărţi de joc.

Costumele tipului au fost şi ele supuse aceluiaşi control în buzunarul unui palton se afla o foaie de hârtie cu această menţiune:

„Hotelul Clavering, Westminster”[5].

Era adresa lui Royal. Această descoperire nu-i spunea inspectorului nimic mai mult decât ştia.

Se uită de jur-împrejur cu o privire iscoditoare şi remarcă o uşă ascunsă sub tapetul camerei. Era un dulap mascat cu ingeniozitate pentru a nu strica armonia încăperii.

Higgins intră imediat. Un surâs de triumf îi lumină trăsăturile feţei. În fundul dulapului, sub un morman de ziare, se găsea un pistolet încărcat, de un model asemănător cu acela care fusese găsit asupra cadavrului lui Michael Randall. Şi aceasta nu era singura asemănare; un singur cartuş lipsea din încărcătoarele acestor două arme gemene.

— Ah! ah! ce crezi despre asta? zise inspectorul cu satisfacţie, cântărind pistolul în palmă.

— Nimic, domnule, răspunse poliţistul care îşi urmase şeful, cu ochii umflaţi de somn.

Higgins trebui să se abţină ca să nu izbucnească în înjurături. Suspină şi îl privi pe poliţist cu un aer întristat.

— De fapt, nu mă aşteptam să ai vreo părere, observă el. Dacă am pune cap la cap ce ştim noi amândoi, n-am putea umple nici măcar suprafaţa unui timbru poştal.

— Da, domnule, răspunse poliţistul fără să înţeleagă, dar cu convingere.

În împrejurările de faţă, era cel mai rău răspuns pe care l-ar fi putut da sărmanul poliţist.

CAPITOLUL XV

UN SOMN NEPOTRIVIT

Inspectorul Higgins aşteptă ivirea zorilor cu nerăbdare, pentru a interoga personalul hotelului. Dorea să ştie cum îşi petrecuse timpul acest domn Baysworthy în cele trei săptămâni de când locuia la hotel. Nu întâmpină greutăţi în misiunea sa.

Pe scurt, Baysworthy ducea o existenţă corectă şi ştearsă; cu un caracter rezervat, el nu primea vizite şi nu ieşea decât pentru scurte plimbări. Îşi petrecea serile în salon, plictisit şi solitar; de cum pendula bătea ora zece seara, se retrăgea în camera sa.

Higgins îşi dădu seama repede că tipul nu era iubit în hotel; fără îndoială, zgârcit de la natură, nu se ruina dând bacşişuri, iar personalul nu aprecia deloc acest gen de client puţin generos.

Tot discutând cu unul şi cu altul, inspectorul încerca să trezească în memoria celor pe care-i interoga amintirea întâmplărilor care marcaseră seara de 20 mai.

Până la urmă, eforturile sale fură răsplătite. Un tânăr camerist ţinea minte un detaliu pe care-l spuse fără însă să-l considere prea important.

În seara respectivă, când îi servea pe clienţii strânşi în salon, Baysworthy, ca în fiecare seară, intrase în încăpere; dar abia pusese piciorul în cameră că ieşise în grabă. Valetul considera această bruscă întoarcere ca reacţia unul mizantrop convins în faţa unei societăţi prea numeroase.

— Era deci multă lume în salon?

— Erau patru funcţionari din comerţ care joacă bridge aici în fiecare marţi.

Higgins păru un moment decepţionat, răspunsul nefiind cel pe care îl prevăzuse.

— Totuşi, mai era cineva? insistă el.

Valetul ezită un moment:

— Ba da, îmi amintesc, spuse el în sfârşit. Mai era un domn pe care nu-l cunoşteam. Stătea într-un colţ şi se uita pe o hartă.

— Ah! vrei să-mi arăţi harta aceea?

Era o hartă a regiunii Seaport. Cliff House figura pe ea, iar ca un îndemn la prudenţă, o linie de creion roşu marca zona periculoasă a falezei. Pe amplasamentul de la Cliff House, Higgins reperă amprenta unui deget.

— Poţi să mi-l descrii pe acest domn? întrebă el.

— Da, era un om distins, înalt, subţire şi bine îmbrăcat.

— Mulţumesc.

Descrierea corespundea cu portretul lui Royal. Era o mărturisire a cărei bună credinţă nu putea fi pusă în discuţie. Inspectorul radia de bucurie, îşi dădea seama că era pe calea cea bună. În acea marţi 20 mai, Henry Royal coborâse deci din tren la Cliff Hights, cu toate că luase bilet pentru Seaport.

Mai era un indiciu, tot atât de interesant, pe care trebuia să-l lămurească, acela al amprentei de pe hartă. Era esenţial s-o cerceteze. Acest lucru, relativ uşor, putea fi făcut şi de către poliţistul care-l însoţea. De altfel, acest tip trebuia să se arate şi el un pic util, dacă tot moţăise jumătate din noapte.

La acest gând, Higgins căscă. Era ora şase şi jumătate dimineaţa… În colţul salonului, un fotoliu confortabil parcă îl îndemna la odihnă. Tentaţia fiind prea puternică, inspectorul nu-i rezistă.

Traversă încăperea şi se scufundă în moliciunea pernelor. De îndată toate frământările sale îşi pierdură intensitatea, gândurile i se amestecară, nu mai ştia nimic şi nu dorea să mai ştie nimic.

Câteva minute mai târziu, un sforăit puternic se auzea din acel colţ al salonului.

Se trezi la ora unsprezece şi jumătate, înţepenit şi cu gura uscată. Între degetele crispate i se legăna un crin orbitor de alb.

Cine îndrăznise această glumă proastă cu un reprezentat al Scotland Yard-ului? Inspectorul se abţinu de la orice anchetă asupra acestui subiect…

Se ridică, cu creierul încă toropit de somn. Avu o vagă dorinţă de a mai gusta încă puţin din deliciile somnului, dar îşi aminti repede că păstrase maşina comisariatului şi că probabil şeful poliţiei locale avea nevoie de ea.

Cinci minute mai târziu, autoturismul zbura ca o săgeată pe drumul spre Cliff House.

Primirea căpitanului Sanderstead nu a fost prea călduroasă, dar Higgins se făcu că nu observă nimic.

— Cum îi mai merge lui Baysworthy? se informă el.

— Nu şi-a revenit. Am dat ordin să fiu prevenit imediat dacă îşi va reveni.

— Se crede că va fi salvat?

— Medicii îi mai dau încă şanse.

— Aţi aflat cum a intrat în casă?

— Nu, şi de asta mă ocup încă de dimineaţă. Se pare că există o intrare secretă pe undeva, pe aici, şi până o vom găsi, cred că putem să anulăm măsurile de pază şi să lăsăm deschis grilajul de la intrarea în parc.

— De acord, aprobă Higgins.

— Cât timp aţi lipsit, aţi primit un mesaj de la Scotland Yard. Royal a dispărut şi poliţia i-a pierdut urma.

— Ar fi trebuit să mă informaţi imediat, domnule căpitan. Este o veste foarte importantă.

— Pentru a vă informa, ar fi trebuit mai întâi să ştiu unde sunteţi. Aţi plecat cu maşina mea fără să-mi daţi nicio explicaţie, ripostă acru căpitanul.

La acest reproş mascat, inspectorul nu avu ce să răspundă. Schimbă subiectul.

— Aveţi noutăţi despre personalul casei? întrebă el cu mult interes.

— Hm, toţi sunt neliniştiţi în privinţa salariului.

— Nu asta v-am întrebat. Evenimentele din noaptea trecută i-au făcut să aibă o reacţie? Şi-au părăsit camerele, cu toate că le era interzis s-o facă?

Căpitanul ridică din umeri.

— Au respectat toţi consemnul dat, cel puţin cât timp poliţistul a fost pe culoar. Dar apoi…

— Da, ştiu. Poliţistul nu a respectat ordinul. Dar nu putem să-l condamnăm, omul a coborât pentru a ne ajuta la nevoie.

— Este adevărat. Cu toate acestea, el are impresia că absenţa sa nu a fost remarcată; când s-a întors, nu numai că niciun servitor nu se mişcase din camera sa, dar mai mult, toţi păreau că dorm buştean.

— Oh! oh! iată ceva de mirare.

— De ce?

Naivitatea şefului poliţiei îl enervă pe Higgins. Să-ţi imaginezi că cineva a putut dormi în timpul acelei nopţi zbuciumate era ridicol. Să crezi că servitorii rămăseseră în camerele lor după acel ţipăt şi tot zgomotul care-i urmase era şi mai şi. În afară de alt mobil, cel puţin curiozitatea şi tot i-ar fi sculat pe toţi.

Cu toate acestea toţi erau în camerele lor când agitaţia se calmase. Chiar dacă nu îndrăzniseră să coboare, totuşi trebuie să se fi pus de acord, şi Higgins ar fi pariat că un „comitet” de apărare se formase în grabă între membrii personalului în timpul absenţei poliţistului.

— Ce s-a întâmplat cu John Smith?

— Se pare că nu s-a culcat. Poliţistul care făcea de gardă lângă căsuţa lui l-a auzit mergând toată noaptea. Cu siguranţă, ascunde ceva acest John Smith.

— Credeţi că va vorbi?

Şeful poliţiei dădu negativ din cap

— Nu, în mod sigur nu va spune nimic.

— Şi Gubbins? i s-a dat de urmă?

— Nimic, dispărut complet.

— Aceasta are o explicaţie. După comedia pe care a jucat-o pe plajă, s-a topit urgent cu ajutorul bărcii sale. Era modalitatea cea mai simplă pentru a încurca pistele poliţiei. Trebuie să fi acostat în cine ştie ce golfuleţ necunoscut, unde va fi extrem de greu de găsit. Acest domn Gubbins este un tip interesant. Dacă a participat la uciderea lui Petter, de ce a mai prevenit poliţia? Era în interesul lui să dispară. Dar nu; în loc de aceasta, a telefonat la comisariatul din Seaport, s-a întors la locul dramei şi a aşteptat venirea poliţiştilor.

— Este adevărat, spuse căpitanul, pare inexplicabil. Dar poate că a sperat că, acţionând astfel, se va pune la adăpost de orice bănuială, calculând precis momentul propice pentru a dispărea.

— Nu prea îmi vine să cred, căci acest Gubbins nu părea prea inteligent.

— Poate că nu era inteligent, dar era şiret.

Toate aceste ipoteze nu-l mulţumeau pe inspector. În orice parte se întorcea, nu vedea nicio pistă de urmat. Trebuia să rezolve repede acest caz, dacă nu dorea să ajungă ţinta ironiilor colegilor săi de la Scotland Yard.

Nemulţumit, îşi scoase pipa din buzunar. Vai! nu mai avea tutun. Chiar şi consolarea unei pipe bune îi era refuzată!

— Trebuie să merg la Seaport! spuse el privindu-l pe căpitan, care nu avu nicio reacţie. Atunci repetă a doua oară: Da, trebuie să mă duc imediat.

— Doriţi maşina, după cum văd, spuse Sanderstead pe un ton ironic. Puteţi să o luaţi, adăugă el fără amabilitate

— Mulţumesc.

Higgins porni imediat în căutarea unei tutungerii. O găsi în apropiere de Seaport.

Aşteptând restul, începu să-şi umple, cu satisfacţie, pipa. Reacţia violentă a vânzătorului îl întrerupse.

— Ce s-a întâmplat? ţipă vânzătorul, voi chema poliţia imediat!

Şi îi băgă sub nas inspectorului bancnota pe care acesta i-o dăduse.

Bancnota era falsă.

Higgins îşi aminti că făcuse imprudenţa să păstreze la un loc cu proprii săi bani bancnotele găsite în portofelul lui Randall.

Luă îndărăt bancnota falsă şi nu se arătă deloc mirat când vânzătorul începu să examineze atent, cu lupa, noua bancnotă dată de acest dubios client.

CAPITOLUL XVI

ÎNTOARCEREA LA LONDRA

Inspectorul Higgins îşi continuă drumul până la postul de poliţie din Seaport. Avu norocul să ajungă la comisariat chiar în momentul în care se primea pentru el un mesaj de la Scotland Yard.

Urma lui Royal fusese regăsită. Inspectorul luă receptorul din mâinile telefonistului;

— Alo! aici Higgins. Ce se aude cu Royal?

— L-am găsit, domnule.

— Unde?

— La „Societatea de reformă şi reabilitare”. Agenţii noştri erau în general cu ochii pe această casă. De dimineaţă, Royal a venit la biroul Societăţii. A stat foarte puţin şi, ieşind, era foarte necăjit.

Era ceva tăios în tonul celui care vorbea. Higgins sesiză imediat.

— Ceva nou, nu? făcu el laconic.

— Am primit informaţii care pot lămuri într-un fel cazul misterios de care vă ocupaţi.

— Bine. Vin la Londra. Dublaţi vigilenţa până la sosirea mea.

Inspectorul luă expresul de după-amiază. Plin de nerăbdare, i se părea că trenul nu merge prea repede, acest moment de inactivitate devenindu-i insuportabil. Reţinerile detectivului de la Scotland Yard în legătură cu Royal îi produceau o nemulţumire pe care nu putea să şi-o explice. Ce era de fapt această „Societate de reformă şi reabilitare”? Higgins îşi spuse că trebuie să viziteze imediat această pseudo-caritabilă Societate sub acoperirea căreia Michael Randall

juca rolul omului integru, filantrop generos şi stâlp al societăţii!

La acest gând, inspectorul surâse. Cu toate acestea, notorietatea de care se bucura Randall, notorietate întreţinută şi exploatată cu şiretenie, era un fapt real… Câte lucruri murdare se ascund uneori sub o mască înşelătoare!

Un alt fapt, la fel de sigur, era că Royal se găsea mai mult sau mai puţin amestecat în drama de la Cliff House. Inspectorul nu se mai îndoia şi această certitudine îl umplea de o vagă melancolie.

Apoi, era Baysworthy, acest tip dubios care, nu o singură dată, fusese la un pas de închisoare! În acea noapte de 20 mai, Baysworthy intrase în Cliff House la fel de uşor probabil cum o făcuse în fiecare seară până atunci. Randall fusese cu siguranţă vizitat de acest om, pe care-l aştepta de altfel, pentru că nu se dezbrăcase încă. Pe dracu! acest Baysworthy era acolitul, complicele său… Cu toate acestea Randall se temea de el, dovadă scrisoarea depusă la bancă.

Higgins presupunea deci că, în acea noapte, Randall deschisese el însuşi seiful în prezenţa lui Baysworthy şi…

Trenul intră în gară. Un detectiv de la Scotland Yard îl aştepta pe peron.

— Ah! aţi sosit, domnule. Am onoarea să vă salut. Royal a revenit de trei ori astăzi la birourile Societăţii.

— Era îngrijorat?

— Foarte îngrijorat. După a treia vizită, s-a dus la barul „La Ned”, iar apoi la cabaretul „Pink Rat”.

— L-aţi interogat pe Ned?

— Bineînţeles. Imediat după plecarea lui Royal. Dar Ned a jurat că nu-l cunoaşte.

— De ce s-a dus atunci Royal în barul său?

— Presupun, domnule, că Royal vrea să-şi creeze un alibi. Era transpirat şi la capătul puterilor. Îl vom încolţi urât de tot pe tipul ăsta.

— Mă îndoiesc… Henry Royal nu este atât de slab. Şi „Pink Rat” ce este de fapt?

— Este un cabaret de mâna a cincea. Nu prea văd un gentleman ca Royal intrând într-o asemenea bombă. Este locul unde se strânge scursoarea societăţii. Putem să mergem acolo imediat, dacă doriţi, este posibil ca Royal să se întoarcă.

— Bună idee. Să mergem.

„Pink Rat” nu avea un aspect prea tentant. Se intra pe un culoar lung, la capătul căruia nişte trepte coborau până într-un fel de antreu, unde făcea de gardă un negru de statură impresionantă.

— Ce doriţi? mormăi cerberul.

Inspectorul îi făcu un somn discret detectivului care-l însoţea.

— Am venit să ne întâlnim cu doi prieteni.

— Ce doriţi?! repetă negrul pe un ton ameninţător.

În mod sigur, să intri în această tavernă, fără să spui cine eşti, era mult mai complicat decât crezuseră poliţiştii.

Higgins îşi păstră calmul, trebuia să evite un scandal care ar fi făcut să-i eşueze planul. Băgă mâna în buzunar şi scoase o bancnotă.

Corupţia nu era deloc autorizată legal… dar se putea considera cu adevărat ca o tentativă de corupţie faptul de a da unui tip o bancnotă care nu valora nimic? Higgins surâse în sinea lui. N-avea timp să aducă acest caz în faţa unui eminent jurist… Evident, să pui în circulaţie bani falşi…

Higgins luă biletul şi-l frecă între degete.

Efectul a fost instantaneu. Pe faţa de abanos, albul ochilor luci cu cinism, buzele groase schiţară un surâs înfiorător.

— Îmi pare rău, domnilor, se bâlbâi negrul, scuzaţi-mă… eu… nu ştiam…

Apoi se dădu la o parte pentru a permite celor doi bărbaţi să intre, dar fără să întindă mâna cu

aviditate. De altfel, Higgins pusese bancnota în buzunar şi, întorcându-se către detectiv, îi spuse:

— E-n regulă, dragă prietene. Mulţumesc, acum poţi să pleci.

— Dar…

— Ba da, ba da.

Vocea autoritară a inspectorului opri protestele subordonatului său.

Higgins mai adăugă:

— Poţi să vii mai târziu împreună cu câţiva prieteni, dar acum aş prefera să fiu singur.

— Bine!…

Detectivul se înclină. Inspectorul îi strânse mâna cu o insistenţă semnificativă.

Higgins intră în sala principală de la „Pink Rat”. Îl simţea pe negru mergând în spatele lui. Această neîncredere îi displăcu, dar ştia cât riscă dacă întoarce cumva capul. Se simţi mai liniştit când se aşeză la o masă, cu spatele la perete. Cel puţin nu putea fi atacat din spate. Comandă o halbă cu bere.

Sala era întunecoasă, plină de fum. La început Higgins nu reuşi să vadă nimic. Nu prea departe de el, nişte voci bărbăteşti discutau aprins; încercă să prindă ceva din conversaţie, dar cei care vorbeau tăcură. Puţin câte puţin, ochii săi obişnuindu-se cu penumbra, aruncă o privire circulară prin încăpere. Şi deodată îl zări pe Henry Royal, aşezat la celălalt capăt al sălii.

Royal era singur. Oare ce căuta în acest loc sinistru dacă nu să se întâlnească cu cineva?

Dar unde era agentul de la Scotland Yard care trebuia să-l urmărească?

Higgins reuşi să-l descopere şi pe poliţist, care nu avea un aer prea liniştit şi în mod sigur ar fi dorit să plece cât mai repede din acel loc.

Royal nu făcea nicio mişcare. Cu siguranţă se simţea urmărit şi fără îndoială avea o plăcere diabolică să prelungească chinul urmăritorului său. Higgins se întrebă cât va mai dura această farsă, începând să-şi piardă răbdarea.

În sfârşit, Royal se ridică şi traversă încet sala. Un surâs sardonic îi înflorea pe buze şi ochii săi luceau de o maliţie binecunoscută inspectorului.

În pragul uşii se opri şi un individ, care nu apăruse până atunci, se apropie de el.

Inspectorul aproape că scoase un strigăt de surpriză.

Recunoscuse, în persoana care-şi făcuse o apariţie atât fie bruscă, pe Winston. Majordomul de la Cliff House.

CAPITOLUL XVII

NOI AVENTURI

O conversaţie animată începu între Royal şi Winston. Inspectorul, care urmărea jocul fizionomiilor, îl văzu pe Winston schimbându-se la faţă ca şi cum ar fi încercat o emoţie puternică. Ar fi dat mult să ştie care era subiectul de discuţie al celor doi.

Ce căuta Winston la Londra? Ce aventură îl adusese aici? Această tavernă părea acum şi mai ciudată. Exista cu siguranţă o strânsă legătură între clientela sa şi falsele bancnote de zece şilingi[6]. Atitudinea negrului de la intrare se modificase atât de substanţial la vederea ei! Trebuia să fie un semn de recunoaştere, un fel de parolă, un sesam deschizând uşa de la „Pink Rat”.

Royal se întoarse în sală. Chemă un chelner şi-i ceru să-i facă nota de plată.

Inspectorul Higgins profită de această ocazie şi se strecură către ieşire. Zorile începeau să se arate; o linie albicioasă se vedea la orizont, unde se destrămau încet norii cenuşii.

Royal şi Winston plecară din cabaret. Inspectorul îi urmărea de pe cealaltă parte a străzii. Tocmai se pregătea să se ia după ei, când observă că nu era singurul care se interesa de drumurile celor doi. O siluetă vânjoasă ieşi din umbra unei porţi învecinate şi se strecură cu prudenţă pe urmele lor.

Higgins, la început, crezu că este vorba de discreta intervenţie a unui coleg de la Scotland Yard. Dar foarte repede îşi dădu seama că nu era un poliţist!

Henry Royal şi Winston se opriră. Mai schimbară câteva cuvinte, apoi se despărţiră.

Pentru Higgins acest moment fu aproape tragic. Pe care dintre cei doi să-i urmărească? Pe Royal sau pe majordom? Trebuia să se decidă imediat… Dar, chiar înainte ca el să se hotărască, Royal dispăruse din vedere.

Winston coti la dreapta şi silueta întunecată făcu la fel Inspectorul merse şi el în aceeaşi direcţie, dar, după ce dădu colţul străzii, nu mai văzu pe nimeni. Unde dispăruseră cei doi bărbaţi? Erau oare doi complici care se pregăteau să dea împreună o lovitură undeva?

Higgins îşi urmă drumul, scormonind obscuritatea cu o privire ascuţită.

Deodată, un strigăt de spaimă traversă noaptea. Poliţistul se grăbi către locul de unde se auzise această chemare îndurerată.

Cam la douăzeci de metri în faţă, el îi zări pe cei doi bărbaţi pe care îi pierduse din vedere. Winston, căzut pe spate, se zbătea cu disperare, în timp ce individul celălalt, cu un genunchi pe pieptul lui, îi strângea gâtul între mâinile crispate.

Higgins scoase un strigăt puternic.

Se produse o mişcare precipitată în umbră; învingătorul se ridică şi o rupse la fugă.

Inspectorul ajunse la locul luptei. Winston, nemişcat, părea lipsit de viaţă.

Higgins îşi îndreptă lanterna către faţa nefericitului întins la pământ.

— Ah! dar nu se poate! exclamă el.

Acest om nu era Winston, ci un individ care îi semăna extrem de mult. Lumina slabă de la „Pink Rat” îi jucase o festă inspectorului.

Fără a pierde o secundă, Higgins se lansă în urmărirea agresorului. Îşi scoase fluierul, îl duse la gură… Dar fluierul îi scăpă printre degete. Genunchii i se înmuiară şi se prăbuşi ca secerat.

. . . .

— Hei! Ce faci aici? Scoală-te!

Higgins auzi de undeva, parcă din depărtare, acest ordin întredeschise ochii, dar îi închise imediat, orbit de o lumină intensă. Capul îl durea îngrozitor, se simţea bolnav.

— Eşti beat, nu-i aşa?

Inspectorul încercă încă o dată să privească în jurul lui. Distinse cu greu o uniformă şi un braţ la capătul căruia se balansa un felinar.

— Beat, nu?

Vocea repetă cuvintele cu dispreţ. Şi deodată urmă o exclamaţie de uimire.

— Dar sunteţi inspectorul Higgins! Ce s-a întâmplat, domnule? Tocmai vă căutam.

Higgins încercă să se aşeze în capul oaselor. Reuşi nu fără greutate şi îşi apucă fruntea cu amândouă mâinile. Gândurile îi erau confuze. Revedea ca prin ceaţă lupta în care căzuse Winston. Dar era Winston sau dublura sa? Higgins îşi reaminti că băuse bere. Cu siguranţă i se pusese în ea un narcotic. Oare era vorba de Royal care, recunoscându-l, făcuse să i se pună un drog în halba de bere, un drog puternic, dar cu efect mai lent?

Inspectorul gemu; cu un efort dureros reuşi să se ridice în picioare, dar se clătină şi căzu în braţele poliţistului.

— Ai găsit un cadavru foarte aproape de aici?

Întrebarea îl uimi pe poliţist, care crezu că şeful său o luase razna.

— Nu, domnule inspector.

— Unde suntem?

— În stradă, la oarecare distanţă de „Pink Rat".

Ah! da, asta era! În tot acest timp, cât fusese leşinat, dublura majordomului dispăruse de mult. Cineva îi venise în ajutor şi îl luase, mort sau viu. Leşinul inspectorului venise la momentul oportun.

Dar cât era ceasul?

Higgins îşi căută ceasul, dar nu-l mai găsi. Toate buzunarele îi erau goale… Un tâlhar îl buzunărise

metodic cât timp fusese fără cunoştinţă. Nu putea fi vorba de Royal…

Inspectorul îşi reveni ca electrizat.

— Hai, spuse el, repede la „Pink Rat”!

Taverna era înconjurată de poliţie. Higgins şi însoţitorul său pătrunseră în sala principală. La vederea lui Higgins, inspectorul Dryan scoase un strigăt de bucurie.

— Ah! bătrâne, ne-ai cam speriat! În sfârşit, te regăsesc, dar după câte peripeţii! Patrulând în această zonă rău famată, ca să-ţi pot fi oricând de ajutor, am agăţat câţiva ticăloşi în această cârciumă infectă.

— Vreau să-i văd pe tipii ăia! spuse Higgins.

— Stai liniştit pentru moment, îl sfătui Dryan, eşti încă bolnav.

Dar, în faţa insistenţei colegului său, Dryan nu mai făcu obiecţiuni. Intrară într-un birou unde un sergent de poliţie îi interoga pe cei prinşi.

Patronul de la „Pink Rat” tuna şi fulgera împotriva unei măsuri atât de arbitrare. Era un procedeu înspăimântător să violezi astfel, fără motiv, casa unui comerciant onest care îşi câştigă pâinea fără să deranjeze pe nimeni.

— Ţine-ţi gura, ordonă sergentul. Arată-mi actele de identitate şi portofelul.

Portofelul patronului fu golit imediat. O mână de monede căzu cu zgomot pe masă, dar, lucru şi mai important, într-un buzunar special, se găsiră mai multe bancnote falsificate.

Omul se făcu verde la faţă.

Higgins dădu câteva instrucţiuni poliţistului care păzea ieşirea şi acesta închise imediat uşa.

Apoi, inspectorul ce apropie de tipul prăbuşit pe un scaun.

— Eşti arestat, îl anunţă el pe un ton calm.

Pungaşul avu o tresărire de orgoliu. Frica îi fu înlocuită de o furie sumbră.

— Nu aveţi dreptul să mă arestaţi. Eu nu ştiu nimic despre aceşti bani falşi, eu…

— Cine ţi-a vorbit de bani falşi? Deci, ştii ceva mai mult, nu?

Şi inspectorul Higgins, până atunci abătut, schiţă un surâs de satisfacţie.

Trei alţi indivizi, care aveau asupra lor bani asemănători, au fost arestaţi, în ciuda protestelor.

— Vezi, Higgins, percheziţia n-a fost o operaţiune inutilă. Asta te mai răzbună un pic pentru aventura ta neplăcută, spune Dryan.

Se făcu tăcere.

— Acum, cred că trebuie să plec, spuse inspectorul.

Dryan dădu din cap.

— Fii atent, Higgins, ai grijă de tine, bătrâne!

CAPITOLUL XVIII

PRIMUL SUCCES

Inspectorul Higgins dădu târcoale timp de două ore hotelului Clavering, cu speranţa că Royal se va întoarce acasă.

Aşteptarea sa se dovedi inutilă şi, nemulţumit, se hotărî să se reîntoarcă la Cliff House.

Fuseseră regăsite, într-o pubelă, nu departe de „Pink Rat”, actele şi cheile sale. Bineînţeles, hoţul îşi păstrase pentru el ceasul şi portofelul.

Imediat după ce ajunse la Cliff House, Higgins îl chemă la el pe majordomul Winston.

— Ce ştii dumneata despre Henry Royal? întrebă el fără nicio introducere.

Winston păru surprins şi se gândi un moment, ca şi cum şi-ar fi ordonat amintirile.

— Henry Royal!… Acest nume nu-mi este necunoscut. Trebuie că l-am auzit pronunţat undeva.

— Îl cunoşti, afirmă inspectorul.

— Ba nu, vă asigur.

— Am motive solide să cred contrariul.

— Vă înşelaţi, domnule, spuse Winston, care părea din ce în ce mai surprins.

— L-ai văzut cel puţin o dată, insistă brusc Higgins.

— Vă rog, spuneţi-mi când?

— Când a intrat la ora două noaptea în biroul în care Randall a fost asasinat.

— Mă mir că spuneţi asta, ripostă Winston. Credeam că poliţia nu ştie numele agresorului domnului Randall. Indiferent cine ar fi, eu nu i-am văzut decât picioarele şi…

— Deci, persişti să declari că nu-l cunoşti pe Henry Royal?

— Regret, dar nu pot să vă contrazic, domnule.

O scurtă licărire se întrezări în ochii lui Winston şi un surâs abia schiţat îi juca pe faţa de vulpoi.

Higgins îşi încruntă sprâncenele. Acest ton ironic era insultător. Întrebă brusc:

— Ai cumva un frate?

— Nu, domnule.

Dar Winston nu putu să-şi stăpânească o scurtă tresărire, pe care inspectorul o înregistră ca pe o mărturisire.

— Un frate care să fie prietenul lui Royal, repetă Higgins, ca şi cum nu ar fi auzit răspunsul.

— Pentru că nu am niciun frate, întrebarea nu are sens, domnule.

— Atunci, cu atât mai bine. Omul care a fost sugrumat azi-dimineaţă înseamnă că nu-ţi este rudă.

— Su… sugrumat?

Winston îşi pierdu sângele rece. Părea că este gata să leşine de emoţie şi de stupoare, în acelaşi timp.

— Da… şi probabil mort în prezent, completă Higgins cu brutalitate.

— Eh bine!… am un prieten care, într-adevăr, îmi seamănă destul de mult şi…

Inspectorul încercă să încurajeze acest timid început de mărturisire.

— Poate un văr, sugeră el.

— Da. Da…

— Şi acest văr îl cunoştea pe Royal?

Urmă o lungă tăcere.

— Henry Royal n-ar fi comis un asemenea gest, spuse Winston cu convingere.

Apoi, bănuind o capcană în anunţarea acestei pretinse morţi, îşi regăsi calmul. Când îl privi pe inspector, faţa sa era fără expresie.

Higgins se făcu că nu remarcă această schimbare.

— De ce? întrebă el.

— Henry Royal este un gentleman.

Nu era nicio ironie în această afirmaţie. Exista, cu siguranţă, ceva la Royal care-l ridica deasupra nivelului răufăcătorilor obişnuiţi. Caracterul lui cavaleresc îi crea un prestigiu suveran în lumea interlopă cu care avea contact ca urmare a vieţii sale aventuroase.

— Mulţi bandiţi apar sub asemenea faţadă, observă Higgins, până în momentul în care masca le este dată jos şi apar aşa cum sunt în realitate.

Winston surâse, dar nu răspunse nimic. Era un surâs plin de autoîncredere, denotând o credinţă invincibilă în superioritatea celui admirat.

— Bine, spuse Higgins. Poţi să pleci. Şi mustrările de conştiinţă îl făcură să adauge: Omul nu este mort. De fapt nu ştiu nici numele lui, nici pe cel al agresorului.

Winston, cu faţa pe dată împietrită, îl privi lung pe inspector, apoi spuse calm:

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc.

Astfel, deveni clar că omul pe care Royal îl întâlnise la cabaret era fratele lui Winston.

Higgins nu avea o dovadă de netăgăduit, dar i se părea că o asemenea apreciere era plauzibilă.

Din păcate, reală sau imaginară, această rudenie nu clarifica cu nimic moartea lui Randall şi încă mai puţin sfârşitul tragic al sărmanului Petter.

Moartea sergentului era înconjurată de un mister de nepătruns.

Plecat în căutarea lui John Smith, pe care trebuia să-l găsească în grădină, Petter, după toate aparenţele, rămăsese în limitele proprietăţii Randall. Poate s-a dus până la căsuţa paznicului. Dar această căsuţă era situată la marginea parcului, iar marea era destul de departe. Ce-l făcuse totuşi să se îndrepte spre faleză? De altfel, pentru a merge acolo, fără să treacă prin poarta de la intrare, ar fi trebuit să escaladeze zidul care împrejmuia proprietatea. Straniu capriciu! Cel puţin dacă nu se lansase într-o urmărire disperată, după fugar… poate asasinul lui Randall. Dar toate

acestea nu erau decât „dacă” şi „poate”. Era inutil să aduni, despre această moarte, supoziţii care nu serveau la nimic.

O voce groasă întrerupse meditaţiile inspectorului.

— Ah! sunteţi aici, domnule inspector, vă aduc ceva.

Era căpitanul Sanderstead.

Higgins se ridică, îi spuse bună ziua şi îi luă din mâini un sul voluminos de hârtie.

— Este planul acestei case infernale, continuă şeful poliţiei locale. L-am conceput cu ajutorul subordonaţilor mei. Aveţi noroc dacă recunoaşteţi ceva. Eu am putut numai să observ că fiecare zid de bază are cel puţin trei sau patru picioare grosime. Avem, de asemenea, planul grădinii. Am muncit pentru a realiza aşa ceva ore în şir. Trebuie să vă spun însă că n-avem nicio urmă de pasaj secret.

— Mi s-a spus că Randall locuia în această casă de…?

— Cam de zece ani.

— Prin urmare, nu a trebuit să facă mari schimbări.

— Nu numai că nu a modificat nimic, dar nici măcar nu a restaurat nimic, îl asigură Sanderstead.

— Notarul care a vândut această proprietate lui Randall ar trebui să aibă un plan al casei, nu?

— M-am gândit la aşa ceva. Am telefonat la firma Knape et Cie care s-a ocupat de vânzare. Mi s-a răspuns că nu au nimic de acest gen.

— Avem informaţii despre cel care a avut Cliff House înainte de Randall?

— Mda, se pare că omul a înnebunit şi apoi a decedat într-un ospiciu. Casa a rămas fără proprietar ani întregi. A fost vândută printr-o sentinţă a tribunalului şi aşa a cumpărat-o Randall.

— Bine.

Conversaţia se opri aici. Higgins, gânditor, fuma.

Deci, precedentul proprietar de la Cliff House fusese un nebun… Aceasta putea explica multe lucruri…

Inspectorul petrecu o după-amiază zbuciumată, în căutarea unor indicii mai precise despre acest nebun. Făcu o oprire la birourile firmei Knape et Cie, telefonă la Londra, discută cu bătrânii din Seaport şi Cliff Hights şi vizită chiar două spitale şi un azil de boli nervoase.

Când se făcu seară, trebui să recunoască inutilitatea timpului consumat cu această anchetă.

Nu aflase nimic în plus faţă de ce ştia de la Sanderstead, decât că pe fostul proprietar îl chema Nathanael Zebstone. Acest nefericit dement, după o existenţă înfiorătoare, murise fără moştenitori, iar averea sa revenise Coroanei britanice.

În acest timp, Scotland Yard-ul se străduise mult să regăsească urmele falsului Winston.

Fuseseră interogaţi pe rând medicii şi farmaciştii din cartierul în care se găsea cabaretul „Pink Rat", dar nici unii, nici ceilalţi nu se ocupaseră de vreun rănit.

Pe de altă parte, norocul îl pusese pe inspectorul Dryan pe urmele unei bande de răufăcători, obişnuiţi ai localului „Pink Rat". Aceşti bandiţi deţineau toţi bancnote falsificate, dar, din dorinţa de a nu-şi compromite complicii, se încinseseră într-un mutism încăpăţânat.

Higgins putea astfel să tragă concluzia că Cliff House era centrul foarte activ în care se fabricau banii falşi. Dar această certitudine nu-l ducea prea departe.

Inspectorul, destul de descurajat, se plimba în lung şi-n lat prin bibliotecă; deodată îşi aminti un detaliu: cheia rămasă în uşa dulăpiorului, în spatele falselor cărţi de pe rafturile galeriei.

Higgins se urcă din nou în balcon. Găsi fără greutate dulăpiorul şi cheia falsă. Exista, fără îndoială, la Cliff House o broască la care se potrivea această cheie, dar la care?

Dumnezeule! Dar printre cele trei chei găsite asupra lui Michael Randall, era una de aceeaşi formă cu aceasta şi era exact cheia care deschidea sertarul secret al seifului!

N-ar fi fost de mirare dacă ea era utilizată cu un dublu scop.

„Să procedăm metodic, îşi spuse Higgins. Alaltăieri, în cursul nopţii, Baysworthy, ca şi agresorul său, au intrat în Cliff House fără să fie văzuţi. Aveau fiecare o cheie care deschidea o uşă exterioară, o intrare pe care Sanderstead nu o remarcase şi care nu figura pe planul său… Se pune problema să descopăr această uşă. Este dificil, dar, cu puţin noroc…”

Higgins deschise fereastra. Venise noaptea, o noapte sumbră, fără stele. Obscuritatea nu va facilita căutările.

Inspectorul coborî în grădină şi făcu un tur al clădirii. Faţada de nord dădea spre un teren necultivat. Zidurile, pe această parte, dispăreau sub o perdea deasă de iederă.

Această particularitate atrase atenţia inspectorului. După ce verifică dacă nu-l spionează nimeni, începu să caute cu răbdare. În sfârşit, la douăzeci şi cinci de picioare de la primul contrafort, avu surpriza să descopere o mică uşă pe care iedera o acoperea atât de bine, încât era foarte greu să-i bănuieşti existenţa.

Dificultatea era însă acum să descopere broasca. Higgins reuşi totuşi, introduse cheia în broască, o răsuci şi uşa se deschise.

Victorie! Cliff House îşi dezvăluise unul din secretele sale atât de bine păzite!

Inspectorul, bucuros de succesul său, împinse uşa, dar, în acel moment, un obiect dur, aruncat parcă de un resort invizibil, îl lovi în plină figură.

În spatele lui, uşa se închise cu un pocnet sec, tăindu-i orice cale de retragere.

CAPITOLUL XIX

PESCARUL ESTE REGĂSIT

Inspectorul Higgins îşi reveni treptat din şocul care-l ameţise. Nu ştia cine sau ce îl lovise. Nu-şi mai găsea lanterna, probabil că-i căzuse în momentul în care fusese lovit. Împrejurul lui, întunericul era dens, înspăimântător… Avea senzaţia că este zidit de viu într-o temniţă.

Din fericire, avea la el chibriturile. Scăpară pe rând două sau trei beţe şi la lumina lor pâlpâitoare, putu să observe câteva trepte ale unei scări.

Pipăind cu mâna, ca un orb care-şi caută drumul tatonând cu bastonul, Higgins urcă treptele, apoi se opri. Maxilarul lovit îl durea foarte tare, dar îşi recăpătase stăpânirea de sine.

Aprinse din nou un chibrit şi, având lumină preţ de câteva secunde, mai mult ghici decât zări un spaţiu mai puţin întunecat care se decupa în bezna din faţa sa. Era, fără îndoială, un culoar care ducea în interiorul casei.

Higgins o porni. Înainta cu grijă, pipăind atent terenul şi zidurile. Ajunse în sfârşit la extremitatea culoarului şi se găsi în faţa unei uşi închise. Inspectorul nu mai avea cheia, dar încercă să spargă obstacolul cu lovituri de picior. Se auzi o trosnitură de bun augur şi apoi piciorul drept îi trecu prin panoul de lemn. Imediat se simţi prins de picior ca în nişte cleşti de oţel.

— Dă-mi drumul! strigă Higgins.

— E inutil să rezişti! tună o voce pe care inspectorul o recunoscu imediat.

Scoase un suspin de uşurare.

— Încet, măi omule. Sunt eu, inspectorul Higgins.

— Ah! dumneavoastră sunteţi, domnule!… Dar de fapt unde sunteţi? Cum aţi reuşit să faceţi o gaură în acest zid?

— E vorba de o uşă, încearcă s-o deschizi.

— Mă scuzaţi, dar nu văd nimic, în afară de un tablou pe care l-aţi găurit cu piciorul.

— Caută mai bine şi împinge cu umărul.

— Da, da, domnule! am găsit-o.

Cu eforturi conjugate, uşa-tablou a fost dărâmată şi, deodată, plin de praf şi pânze de păianjen, apăru Higgins. Poliţistul nu-şi putut reţine un hohot de râs. Inspectorul nu zise nimic, dându-şi seama de comicul irezistibil al apariţiei sale.

Secretul tunelului şi al uşii-tablou odată dezvăluit, existau premise certe pentru elucidarea unui mister până atunci de nepătruns. Acum, ancheta începea să meargă ca pe roate.

Regăsindu-şi calmul, Higgins se uită unde ajunsese. Recunoscu galeria de tablouri, prin care trecuse de mai multe ori, acompaniat de căpitanul Sanderstead, în noaptea în care Baysworthy fusese atacat.

— Spune-mi, îl întrebă el pe poliţist, ce faci aici? Ai auzit soneria din cămin?

— Nu domnule, îmi făceam rondul şi am auzit un zgomot în spatele acestei picturi. Dar ce s-a întâmplat?

Fără să-i răspundă, Higgins se îndreptă iute spre bibliotecă, de unde se auzea soneria telefonului.

— Tu eşti, Higgy? Ai multă treabă? întrebă inspectorul şef Dryan.

— Nu, răspunse Higgins, ştiind bine că acesta era răspunsul dorit.

— Ah! cu atât mai bine! Şase noi bancnote false au fost găsite la Danecoast, un orăşel în apropiere de Seaport. Pentru că tot eşti în zonă, ai putea să faci un drum până acolo.

— Sigur. Şi la cine s-au găsit?

— La un constructor de şalupe, numit Pontings. Porneşte la drum şi nu te gândi la cheltuieli, bătrâne.

— Excelent. Deci nu vezi ce aş mai putea face pe aici, nu?

— Nu, la revedere, şi ţine-mă la curent cu ce afli.

Dryan închise. Chiar dacă îşi dăduse seama de tonul sarcastic al colegului său, avusese bunul simţ să se abţină de la orice comentariu.

Cincisprezece minute mai târziu, maşina comisariatului îl aducea pe Higgins în faţa atelierului constructorului de şalupe. Domnul Pontings nu se culcase încă.

Cum mai povestise de două ori întâmplarea sa poliţiei locale, se arătă destul de plictisit s-o reia încă o dată. Era o chestie foarte simplă, de altfel: domnul Pontings acceptase şase bilete de zece şilingi ca plată pentru o factură de trei lire sterline.

După aceea, când să-şi plătească o datorie mai veche, hangiul refuzase aceste bancnote, pe care le declarase suspecte. Domnul Pontings se dusese la poliţie şi dăduse o declaraţie. Nu ştia nimic în plus. Banii proveneau de la un puşti, fără îndoială un comisionar, care venise în magazinul său şi cumpărase un cablu şi nişte cârlige.

Domnul Pontings, ajuns la acest punct al povestirii sale, se opri, dar Higgins nu pierdu prea mult timp ca să afle că acel puşti era fiul unui anume domn Sweeting.

Domnul Sweeting, la care inspectorul se duse imediat, se jură că nu ştie nimic. Higgins ceru să fie chemat băiatul. Acesta fu sculat din pat şi aşa, adormit cum era, adus în faţa inspectorului.

Aflând despre ce era vorba, fiul domnului Sweeting arătă cu mândrie o bancnotă de zece şilingi şi preciză că primise banii de la un marinar în schimbul drumului până la magazinul lui Pontings. Era singura informaţie pe care o putea da.

Era miezul nopţii. Higgins se gândi să facă o plimbare pe malul mări pentru a încerca să-şi ordoneze gândurile. Danecoast era un mic port înghesuit într-un golfuleţ; mai multe şalupe erau trase pe mal; la ora aceea pescarii erau de mult în paturile lor şi locul era pustiu.

Inspectorul se pregătea să se întoarcă, dar briza îi aduse în nări miros de tutun. Cineva fuma prin preajmă. Inspectorul fu astfel ghidat de miros până în spatele unor clădiri aparţinând unei companii de transporturi navale. Într-adevăr, un bărbat era acolo. Higgins se îndreptă spre el şi-l interpelă; omul încercă să fugă. Dar a fost repede ajuns din urmă.

— Ei, nu! dar nu este chiar domnul Gubbins?

Omul nu răspunse şi încerca să scape. Prinzându-l cu putere de braţ, inspectorul îl duse la biroul de poliţie. Captura era importantă.

Tânărul Sweeting, care cu siguranţă avea o noapte agitată, chemat la confruntare, îl identifică fără ezitare ca pe generosul donator al bancnotei de zece şilingi.

Gubbins părea speriat ca un copil prins cu o greşeală. Din seara dispariţiei sale, lăsase să-i crească barbă, fără îndoială crezând că va deveni de nerecunoscut.

— Ei, ce ai de spus, Gubbins? întrebă inspectorul.

Omul păstra o tăcere încăpăţânată. Părea extrem de înspăimântat. Higgins îl aduse la comisariatul din Seaport, unde se găsea şi căpitanul Sanderstead.

Cu un aer viclean, pescarul se execută. Şi astfel, pe biroul şefului poliţiei, începură să se adune, într-un talmeş-balmeş, monede, un cuţit, o pipă veche, un pachet de tutun, o cutie de chibrituri zdrenţuită, un ghem de câlţi şi bucăţele de plumb.

— Asta-i tot? întrebă aspru Higgins.

— Da, spuse Gubbins fără să ridice privirea.

— Foarte bine. Acum, nu te mişca.

Higgins îl pipăi cu atenţie şi-i ordonă:
— Scoate-ţi puloverul.
— De ce?
— N-ai auzit?
Gubbins îşi scoase puloverul, pe care inspectorul îl examina cu atenţie.
— Şi acum, scoate-ţi şi tricoul.
Omul se supuse înjurând printre dinţi. Un teanc de bancnote căzu pe podea.
— Foarte bine, spuse Higgins numărând douăzeci de bancnote false. Acum, Gubbins, se cuvine să dai o mică explicaţie.
Pescarul îşi ţinea bereta între degetele tremurânde şi privea fix podeaua. Nu spuse nimic. Higgins aruncă o privire la pendulă. Era ora unu şi jumătate! Poate că era bine să-l lase pe acest tip să-şi vină în fire, băgându-l la arest, şi să aştepte până dimineaţă…
Dar, deodată, Gubbins ridică privirea.
— Cum m-aţi prins? întrebă el.
— Ne-am luat după aceste bancnote.
Pescarul rânji şi îşi scutură claia de păr în semn de incredulitate.
— Sunt milioane de bancnote în circulaţie. Nu puteaţi să ştiţi că le aveam asupra mea pe acestea. Și apoi, dacă am sau nu am bani, asta nu priveşte poliţia.
— Ba o priveşte, şi încă atât de mult, încât te declar arestat pentru falsificare de bani.
— Ce?
— Aceste bancnote sunt false.
Gubbins deschise gura şi o închise la loc de mai multe ori; ca şi cum nu ar fi avut aer. Apoi slobozi o înjurătură murdară care-i arăta din plin uimirea şi mânia.
Higgins aşteptă câteva momente, apoi îi strecură:
— Acum, Gubbins, poate eşti în măsură să ne explici câte ceva?

CAPITOLUL XX

O CAMERĂ CU SURPRIZE

Inspectorul Higgins încercă să descifreze gândurile pescarului.

Surpriza acestuia nu fusese prefăcută, era cu adevărat foarte agitat. Va vorbi oare?

La o nouă solicitare, acesta se decise. Povestea sa, spusă printre dinţi, întretăiată de pauze, confirma parţial precedentele sale declaraţii.

Gubbins nu minţise când afirmase că a fost martor la căderea vertiginoasă a sergentului Petter. Îl văzuse rostogolindu-se pe coasta falezei şi alergase către locul accidentului. Dându-şi seama că victima nu mai putea fi ajutată, telefonase la poliţie, apoi se întorsese la locul accidentului.

Abia atunci se trezise în el instinctul jefuitorului de epave. Omul era mort. Să iei banii unui mort era altceva decât să furi de la cineva în viaţă. Nimeni n-ar fi ştiut niciodată…

Şi Gubbins începuse să buzunărească mortul. Sosirea poliţiei întrerupsese macabra sa ocupaţie în momentul în care găsise un teanc de bancnote…

Higgins ascultă cu atenţie această mărturisire. Când omul termină, îi spuse simplu:

— E-n regulă. Poţi să pleci.

— Cu adevărat?

— Da, dar nu te duce prea departe. S-ar putea să mai avem nevoie de tine.

Gubbins, fără a mai aştepta alt îndemn, o şterse de urgenţă.

— Este oare bine cum procedaţi? zise căpitanul Sanderstead, după ce pescarul părăsise biroul.

— Sigur că da. Sărmanul! povestea lui m-a înduioşat.

— Este totuşi un hoţ, un jefuitor de cadavre!

— Vina lui este gravă, fără îndoială, dar Gubbins nu are mentalitatea mea sau a dumneavoastră. Este un sălbatic şi gândeşte ca un sălbatic. Iată de ce gestul lui îmi pare scuzabil. Dar altceva m-a frapat în declaraţia lui.

— Ce anume?

— Bancnotele false găsite la Petter.

— Mie, reluă Sanderstead, tot ce spune Gubbins mi se pare o minciună. Nu a găsit aceşti bani la Petter.

— De ce nu?

Discuţia luă sfârşit cu această enigmatică reflecţie. Era două dimineaţa. Higgins se gândi că era cazul să se odihnească puţin. I se oferi o cameră chiar la comisariatul din Seaport şi fu fericit să găsească un pat cât de cât confortabil.

Inspectorul se trezi în zori, cu dureri de şale, obosit, dar mai ales sătul de a fi clădit atâtea ipoteze care se dovediseră rând pe rând eşecuri. Era timpul să termine odată!

Noaptea trecută, cineva pătrunsese în Cliff House prin intrarea secretă. Cu ce scop? Omul plecase o dată cu intervenţia inspectorului sau, urmându-şi planul, rămăsese în casă? În acest caz, mai era încă ascuns acolo. Se impunea o percheziţie.

În niciun moment soneria de alarmă nu-i semnalase prezenţa. Omul era deci un obişnuit al casei. Cu toate acestea, dispoziţiile date pentru paza domeniului fuseseră menţinute în toată rigoarea lor. Se putea trece dincolo de cordonul sentinelelor? Higgins se gândi să încerce această experienţă.

Tăind-o prin pădure, se îndreptă către nord. Pe această parte, proprietatea nu era apărată de un zid, ci de un gard viu care la prima vedere nu putea fi trecut. Inspectorul o luă în lungul acestor tufişuri şi sfârşi prin a descoperi o trecere aproape invizibilă. Deci pe aici se strecurau misterioşii vizitatori nocturni în Cliff House!

Aplecându-se, cu toată statura sa atletică, Higgins reuşi să se strecoare prin spărtură.

La extremitatea unui grup de arbuşti era plasat faimosul semnal de alarmă. Inspectorul făcu o ocolire pentru a-l evita şi zări o sentinelă care tocmai dădea colţul casei. Să-i înşele vigilenţa nu fu decât un joc. Higgins intră pe aleea principală şi atunci se arătă.

— Bună ziua!

— Bună ziua, domnule, răspunse poliţistul cu un aer aiurit, întrebându-se dacă inspectorul nu picase din cer.

— A intrat cineva? Ai observat ceva?

— Nimic, domnule.

— Când se termină garda dumitale?

— La ora şapte.

Higgins intră în hol şi-l întâlni pe poliţistul care-l ajutase în cursul nopţii să iasă din pasajul secret.

— Sper că nu au fost alte alarme? spuse el.

— Nu, domnule inspector. Vreau totuşi să vă informez că, după plecarea dumneavoastră cu maşina, Winston a coborât să vadă ce s-a întâmplat. S-a arătat foarte mirat de distrugerea tabloului.

— E un truc. Winston ăsta este un şmecher şi jumătate. Trebuie să-l interoghez. La ce oră îşi începe serviciul?

— Nu va întârzia să apară, este ora la care coboară în fiecare dimineaţă.

— Bun, aşteptându-l, voi lua micul dejun.

Era ora şase şi jumătate când Winston apăru. La vederea inspectorului se trase instinctiv îndărăt.

— Ei, Winston, ce mai faci? se interesă inspectorul.

— Ei… bine, domnule.

Faţa majordomului era palidă. Aruncă o uitătură piezişă prin cameră, evitând să întâlnească privirea inspectorului.

— Ai avea nevoie de puţină odihnă, îmi pari obosit, spuse Higgins cu bunăvoinţă.

— Nu, domnule, dar aş dori să merg la Londra. O afacere presantă mă cheamă acolo.

— Adevărat?

— Da, şi cred că mă veţi autoriza să fac această călătorie.

— Dar cine vrea să te împiedice? spuse inspectorul. Aş dori numai să ştiu de ce trebuie să mergi la Londra?

Majordomul era din ce în ce mai nervos; spusele lui Higgins îl făcură să se schimbe la faţă.

— Trebuie să mă duc la un doctor, explică el.

— Zău, eşti suferind?

Winston înaintă şi-l apucă pe inspector de mânecă hainei; o asemenea disperare se putea citi în ochii lui, încât Higgins fu un moment cuprins de milă.

— Jur, pe ce am mai scump, că mă voi întoarce.

Inspectorul era impresionat de accentul de sinceritate al lui Winston, dar de atâtea ori constatase falsitatea acestor jurăminte, încât neîncrederea îi birui mila.

— Poate facem călătoria împreună? sugeră el.

— Nu, trebuie să fiu singur… Lăsaţi-mă să plec, domnule, este urgent, foarte urgent. Ce trebuie să zic sau să fac pentru a vă convinge de sinceritatea mea?

— Dar nimic nu ne grăbeşte, spuse inspectorul. Trenul pleacă abia peste două ore. Până atunci, mă voi mai gândi. Pentru moment, mă duc să cercetez cămările, apoi voi face un tur dincolo de uşa secretă pe care am descoperit-o azi-noapte.

Inspectorul părăsi sufrageria, dar nu pentru a controla cămările. Ţâşni pe scări şi urcă până în cameră lui Winston.

Din ce cauză era atât de agitat majordomul? Nu primise nicio scrisoare, niciun telefon.

Cu toate acestea, într-o casă atât de bizară, Higgins nu ar fi fost surprins de existenţa unui telefon în cine ştie ce loc, poate chiar de nişte

semnale luminoase. Această ultimă ipoteză i se părea chiar mai plauzibilă..

La etajul al doilea, în fundul culoarului, era o fereastră pe care lumina dimineţii intra în valuri. Linoleumul, luminat puternic, era atât de strălucitor încât te puteai oglindi în el. Dar pe această suprafaţă lucitoare se detaşau net urmele lăsate de nişte tălpi ude.

Higgins deschise fereastra. Nu plouase noaptea trecută.

Dar rouă fusese abundentă, căci pe peluze mai străluceau încă mii de picături. Inspectorul se aplecă şi remarcă imediat, plasate la intervale regulate, crampoane metalice înfipte în zid, care plecau de sub pervazul ferestrei şi se pierdeau în iederă, la oarecare înălţime de la pământ. Evident, crampoanele nu erau vizibile de jos, datorită iederei care acoperea zidul. Erau astfel dispuse încât puteau servi ca scară pentru o fugă precipitată, dacă era nevoie. Randall se gândise să-şi ia toate precauţiunile necesare.

Higgins examină din nou podeaua. Urmele păreau asemănătoare cu cele găsite pe straturile de flori din grădină. Un lucru era cert: cineva intrase în casă pe această fereastră.

Cu paşi de pisică, Higgins o luă pe coridor, dar cu toate simţurile la pândă, căci nu mai avea poftă de o altă lovitură în maxilar.

În faţa camerei lui Winston, inspectorul se opri şi trase cu urechea. Niciun zgomot. Încercă cu prudenţă clanţa… uşa nu era încuiată. Intră. Camera era goală. Inspectorul trase încet aerul pe nări. Ce tutun fuma Winston? Mirosul era atât de ciudat.

În cămin era aruncată o ţigară, abia începută, pe cale să se consume singură. Higgins văzu aceasta dintr-o privire. În cameră nu era nimic în care să te poţi ascunde, în afară de un dulap care probabil ţinea loc de şifonier. Acolo era primejdia. Higgins evaluă exact riscul pe care şi-l lua şi îl acceptă cu

bărbăţie. Se apropie de dulapul suspect şi îşi lipi urechea de uşa lui.

Tăcere completă.

Trecură câteva momente. Inspectorul asculta în continuare… I se păru deodată că aude o răsuflare imperceptibilă şi chiar în acel moment uşa se întredeschise prudent. Mai repede ca trăsnetul, Higgins se aruncă asupra unui munte de om şi-l lovi năprasnic la plex, aruncându-l într-un colţ al camerei.

Era negrul uriaş de la „Pink Rat”.

Negrul, înspăimântat, nu opuse nicio rezistenţă.

CAPITOLUL XXI

O ÎNTÂMPLARE SUPĂRĂTOARE

Spaima negrului se risipea puţin câte puţin. Îl privi pe inspector şi pe faţa sa, în acelaşi timp cu viclenia, se întipări o supunere plină de respect. Numai observându-i expresia, Higgins îşi dădu seama că negrul îl recunoscuse. Imediat îl întreabă:

— Ne-am mai întâlnit, nu-i aşa?

— Nu.

— Ba da. Dar unde?

— Nicăieri.

— Cine te-a trimis aici?

— Nimeni.

— Bine, atunci explică-mi ce faci în această încăpere.

— Păi eu… eu…

Negrul luă un aer năuc, ca şi cum întrebarea i-ar fi depăşit puterea de înţelegere.

Cu braţele lui lungi, cu torsul atletic şi faţa turtită, semăna mai mult cu un urangutan.

— Aha, spuse Higgins, cu o strâmbătură de dispreţ ai venit aici ca să furi…

— Nu, nu… strigă negrul, ridicând braţele în sus în semn de protest.

— Ar trebui să ştii că eşti pasibil de trei ani de închisoare.

— Dar nu am furat nimic! izbucni negrul, pradă unei spaime de nedescris.

— Hai, scoate tot ce ai în buzunare! Repede, am spus!

În acel moment un zgomot de paşi se auzi pe culoar.

Higgins se întoarse cu repeziciune… Era un poliţist care îşi făcea rondul.

— Ai venit la momentul oportun. Percheziţionează-l pe acest individ!

— De unde a mai apărut şi tuciuriul ăsta? întrebă poliţistul mirat.

— L-am găsit ascuns în dulap.

— Are destul tupeu! dar, pentru Dumnezeu, a venit până aici în zbor?

Negrul se uită la ei cu o privire urâtă şi pe faţă i se întipări o expresie mânioasă. Higgins se alarmă imediat.

— Mâinile sus! ordonă el. Dumneata, îi spuse el poliţistului, scoate-ţi revolverul şi arată-l puţin tipului ăstuia ca să înveţe să stea cuminte.

Negrul se supuse şi ridică mâinile.

Percheziţionat, se dovedi că nu avea pistol, dar i se găsi într-un buzunar un brici, armă silenţioasă şi redutabilă pentru cine ştie s-o folosească. O căutare mai atentă scoase la lumină un ceas şi o lanternă.

Inspectorul îşi recunoscu imediat ceasul şi lanterna care îi fuseseră furate în acea seară memorabilă, la ieşirea din cabaretul „Pink Rat".

— Hm! de unde ai obiectele acestea? întrebă el cu severitate.

— Le-am găsit.

— Iar eu le-am regăsit. Bine, dar spune-mi unde le-ai găsit?

Urmă o lungă tăcere. Metoda aceasta nedând niciun rezultat, inspectorul încercă altceva.

— Ştii la ce te expui pătrunzând în această casă cu buzunarele pline de obiecte furate şi care pe deasupra sunt furate de la mine?

— Nu puteam să ghicesc că aceste lucruri vă aparţin, spuse negrul.

— Bine, la rigoare pot să te cred, urmă inspectorul, dar cel care te-a trimis ştia foarte bine cine era proprietarul şi la ce risc te expune.

Îndoiala începea să se citească în ochii negrului. Higgins, simţind aceasta, insistă.

— Poate dorea să fii prins cu aceste probe care te pot condamna fără drept de apel…

Faţa negrului se schimonosi. Îşi mişcă mâinile ca şi cum ar fi dorit să îndepărteze ceva.

— Oh! nu pot să cred aşa ceva… bâigui el.

— Parcă poţi să ştii la ce să te aştepţi din partea lui Henry Royal!

Lovitura fusese trasă la întâmplare, dar ea îl atinse pe adversar într-un punct vulnerabil.

— Dumneavoastră… ştiţi?… mormăi negrul.

— Noi ştim tot! declară Higgins, observându-l cu atenţie pe omul din faţa sa. Ştim, de exemplu, că Henry Royal este cel care te-a trimis… (nicio reacţie pe faţa negrului). Eşti purtătorul unui mesaj pentru majordomul Winston… (neliniştea începea să apară pe faţa tuciurie). Royal ţi-a spus să te urci pe zid folosind crampoanele şi să intri pe fereastră. Uşa lui Winston este a treia pe stânga… (un surâs schiţat îi arătă lui Higgins că făcuse o greşeală). Nu ştiai acest detaliu şi a trebuit să cauţi… În sfârşit, l-ai găsit pe Winston şi ţi-ai îndeplinit misiunea. Trebuie să meargă la Londra ca să vadă pe cineva… Vărul lui Winston… fratele lui este bolnav…

Higgins se opri pentru a studia efectul vorbelor sale.

— Foarte bolnav, urmă el… pe moarte... sugrumat…

Spaima care-l făcu să tremure pe negru arătă că nimerise în plin..

— Trebuia să-l conduci pe Winston lângă fratele său… (Aici putea fi o pistă falsă… Higgins o luă altfel). Numai că nu cunoşteai ascunzătoarea fratelui… şi Royal dorea să-l vadă el însuşi pe majordom..

Negrul coborî ochii, inspectorul îi urmări privirea şi fu surprins de forma pantofilor săi.

— Porţi chiar pantofii lui Royal! spuse el cu o voce cavernoasă.

Această ultimă picătură făcu să se reverse paharul. Un mormăit aspru, nearticulat, se auzi din gura negrului.

— În ce loc, trebuie să-l întâlnească Royal pe Winston? continuă să întrebe implacabil detectivul.

— La… Den… mouth…

Omul închise ochii pentru a scăpa de fascinaţia privirii reci care parcă-l străpungea.

— Ştii ce vrea să spună? îl întrebă Higgins pe poliţist.

— Cred că este vorba de Denmouth, un sat nu departe de Cliff Hights.

— Da, este Denmouth! izbucni negrul, care îşi recăpătase în sfârşit memoria.

— Bun, spuse cu gravitate inspectorul. De tine ne vom ocupa mai târziu. Pentru un moment, păzeşte-l cu atenţie, cu mâna pe armă, căci are agilitatea unei maimuţe, îi recomandă Higgins poliţistului.

Inspectorul coborî scările, cu gândul la informaţiile pe care tocmai le obţinuse.

Negrul, executant al ordinelor lui Royal, intrase în casă căţărându-se pe zid, dar omul care se găsea ieri în spatele zidului despărţitor fusese Henry Royal. Fratele lui Winston era foarte bolnav. Trebuia anunţat majordomul fără ca poliţia să bage de seamă. Royal dorise să îndeplinească această misiune folosind un drum care, fără îndoială, îi era familiar.

Combinaţia eşuase, dar graţie întunericului propice din pasajul secret, el reuşise să fugă fără a fi descoperit. Să se întoarcă la Londra, să-l instruiască pe negru şi să-l aducă la Cliff House nu fusese decât o chestiune de ore. Colosul negru, fericit să servească un asemenea stăpân, îndeplinise ordinele ca un sclav.

În acest moment, la Denmouth, Royal fierbea de nerăbdare aşteptându-l pe Winston.

— Ah! o să ne distrăm bine.

Higgins dădu o raită prin sufragerie. Winston, a cărui paloare se accentuase, se apropie de el cu sufletul la gură:

— Îmi permiteţi să plec, domnule?

— Da, Winston.

— Oh! mulţumesc. Vă sunt cu adevărat foarte recunoscător.

— Merg până la Seaport, spuse inspectorul. Nu vrei să te duc cu maşina?

— Nu, vă foarte mulţumesc, dar mă tem să nu vă deranjez. Gara nu e prea departe şi m-am obişnuit să fac drumul pe jos.

Higgins surâse în gând. Majordomul avea răspuns la toate.

— Bine, pleacă dacă eşti gata, dar nu uita că trebuie să te întorci. Aş avea mari necazuri dacă nu te întorci astăzi, căci răspund de dumneata.

— Voi reveni, aveţi cuvântul meu de onoare, îl asigură majordomul cu demnitate.

— Bine, la revedere, Winston.

Higgins traversă coridorul şi ieşi pe uşa principală. Ştia că priviri atente îl spionau cu nelinişte. Se urcă în maşină, urmă aleea principală, trecu de poarta domeniului după ce ordonase sentinelei să-l lase să treacă pe majordom şi luă ostentativ drumul spre Seaport. La comisariat, telefonă postului de poliţie din Cliff Hights. Când Winston îl va întâlni pe Royal, vor fi urmăriţi cu discreţie.

Acest punct fiind lămurit, Higgins se grăbi spre un garaj, închirie o maşina de curse, îşi mai cumpără o pereche de ochelari negri şi o pălărie gri.

Astfel devenit de nerecunoscut – cel puţin aşa credea – Higgins se îndreptă spre Cliff Hights. De departe îl zări pe Winston cotind la stânga, în direcţia Denmouth.

Îi lăsă puţin avans şi apoi se luă după el. Imediat însă îl pierdu din ochi, dar nu se nelinişti. Ştia că un singur drum carosabil deservea Denmouth,

mergând de la această localitate la gara din Cliff Hights. Oricare i-ar fi destinaţia, Royal trebuia să folosească această cale, în afara căreia nu exista decât un fel de drum de ţară, aproape impracticabil, trecând peste câmpuri pe partea dinspre Seaport.

Acest drumeag îl alese inspectorul ca punct de observaţie. Cu chiu cu vai, îşi conduse maşina la umbra unor copaci seculari, pe o ridicătură, de unde avea o perfectă vizibilitate asupra terenului aflat mai jos.

Inspectorul se felicită de justeţea deducţiilor sale. Chiar dacă operaţiunea Cliff House cam trenase, acum urma să fie relansată, căci Royal şi Winston, fiind complici, cunoşteau amândoi dedesubturile acestei crime unde se întretăiau atâtea piste.

Să-l descopere pe asasinul lui Michael Randall era, pentru inspectorul Higgins, o veritabilă obsesie. Ştia că joacă o carte foarte importantă, succesul semnificând o ascensiune rapidă în posturi înalte, dar eşecul!…

Higgins respinse această idee. Succesul se anunţa cu certitudine şi el savura dinainte bucuria victoriei.

Gândurile inspectorului ar fi fost mai pesimiste dacă ar fi putut să prevadă ce urma să se întâmple…

Curând auzi un huruit sonor şi ştiu că se apropia momentul acţiunii. Cu piciorul pe acceleraţie, aşteptă…

Maşina pe care-o pândea, în loc să-şi continue drumul pe şosea, viră brusc pe drumeagul de ţară. Higgins, cu uimire, o văzu venind spre el. Toate planurile sale erau date peste cap.

Aşezat la volanul pe care-l mânuia cu o virtuozitate fără egal, Royal gonea ca un nebun. Maşina sa ţâşni ca o săgeată pe acea cărare abia vizibilă. Când depăşi maşina inspectorului, acesta îl văzu pe Winston aşezat lângă Royal.

Inspectorul Higgins, literalmente pietrificat, nu avu nici măcar puterea să mai tragă o înjurătură.

CAPITOLUL XXII

UN ACT DE UMANITATE

Inspectorul Higgins reuşi, în sfârşit, să-şi stăpânească enervarea şi manevră în aşa fel încât să întoarcă maşina în direcţia oraşului Seaport. Ieşi de pe drumul de ţară cu chiu cu vai, dar timpul trecuse, maşina lui Royal era departe acum. Ce importanţă avea, urmărirea devenea mai pasionantă..

Detectivul se lansă ca un nebun pe urmele fugarului, riscând să se ciocnească dintr-un moment în altul cu un obstacol neprevăzut. Trecând prin faţa porţilor de la Cliff House, se opri puţin.

— Ai văzut trecând o maşină de curse? Un Jaguar? îl întrebă pe poliţistul de pază.

— O maşină a trecut pe aici acum vreo trei minute.

— I-ai notat numărul?

— Nu, domnule. Gonea ca o vijelie, nu i-am putut zări nici măcar pe ocupanţii maşinii.

— Nu-i prea grozav. Telefonează repede la postul de poliţie cel mai apropiat şi încearcă să afli dacă Jaguarul a fost zărit pe acolo.

După câteva momente poliţistul reveni cu un răspuns afirmativ şi inspectorul îşi reluă drumul cu viteză maximă.

Higgins era furios pe el însuşi. Cum şi-a putut imagina că Royal va cădea prosteşte într-o cursă aşa de grosolană! Ca şi cum nu ar fi cunoscut inteligenţa şi perspicacitatea acestui individ.

Inspectorul rememoră deodată mimica expresivă a negrului, care-l lăsase să creadă că fratele lui Winston era la Londra. Cu toate acestea Royal

gonea în direcţia contrară. De ce? Era încă o viclenie?

Bolnavul, dacă nu mai era la Londra, nu fusese transportat prea departe; rana nu-i permitea să se deplaseze prea mult

Acest raţionament lămuri deodată situaţia. Londra! acesta era obiectivul lui Royal. Se îndrepta spre capitală după multe ocolişuri pentru a deruta pe eventualii urmăritori. Bine!

Higgins trecu de periferiile din Seaport şi se opri la comisariat. Aici, agitaţia era mare. După ce primiseră mesajul inspectorului, telefonaseră la toate posturile de poliţie pentru a da semnalmentele Jaguarului.

Inspectorul îşi reluă drumul. Maşina rămânea invizibilă. Royal mergea probabil cu o viteză nebunească.

Higgins simţi cum îi scade încrederea în reuşita sa. Dacă Royal ajungea la Londra înainte de a fi prins din urmă, putea să se lase păgubaş.

Deodată, din spatele maşinii, inspectorul auzi un claxon nervos. La acest semnal, Higgins, recunoscând poliţia, opri. Cealaltă maşină trase lângă el.

— Inspectorul Higgins? întrebă un poliţist.

Higgins scoase capul pe geamul portierei.

— Da, răspunse el.

— Am găsit Jaguarul.

— Cum?

— Şi l-am arestat pe şofer, adăugă cu mândrie agentul.

Inspectorul ridică braţele la cer ca pentru a-l lua ca martor la enormitatea acestei gafe, dar poliţistul înţelese imediat gestul.

— Am avut un motiv foarte grav, domnule.

— Hm! să sperăm.

Inspectorul întoarse şi îşi urmă ghidul. După un drum de vreo doi kilometri, maşina poliţiei se opri lângă o grămadă de oameni.

Un Jaguar, într-adevăr, era oprit pe marginea drumului, iar poliţiştii încercau să stăpânească un tip înalt şi osos, cu un aer furios, care debita un torent de înjurături.

Dând din coate, Higgins traversă mulţimea de gură-cască şi se apropie, foarte curios.

La vederea inspectorului, individul se linişti ca prin farmec.

— Cine-i ăsta? întrebă Higgins.

— Un specialist în furturi de automobile. Primim demult plângeri de la diverşi cetăţeni. Acum l-am prins, în sfârşit.

Higgins îl întrebă pe delincvent:

— De unde ai furat maşina?

Omul ridică din umeri cu resemnare.

— Maşina aceasta era abandonată, cu toate portierele deschise. Eu n-am făcut decât să mă urc la volan…

— Dar unde?

— Cred că era cam pe la… am uitat. Era un nume care începea cu Fen…

Higgins înţelese că nu va putea scoate mai mult de la acest tip. Se întoarse către un sergent de poliţie şi-l întrebă:

— Ştii care ar putea fi locul acela?

— Fără să fiu absolut sigur, cred că e vorba de Fenworth Grove. Pot să vă conduc până acolo, dacă doriţi.

— Nu, nu-i nevoie. Arată-mi numai drumul şi întoarce-te la post. Poate va fi nevoie de dumneata.

Urmând indicaţiile sergentului, Higgins se orientă uşor spre Fenworth Grove. Trecea printr-o zonă foarte aridă. Oricât ar fi privit în jur, nu se vedea nicio locuinţă, în afară de un conac înconjurat de o mică gradină.

Casa, cu uşile şi ferestrele închise, părea nelocuită. Grădina, lăsată în paragină, aleile invadate de buruieni, cinci sau şase pomi pricăjiţi, totul dădea impresia unui loc părăsit.

Gardul solid, întărit cu sârmă ghimpată, nu avea ca deschidere decât un loc strâmt, închis de o barieră de lemn. Din doi paşi, Higgins trecu dincolo.

Vorbind în termeni legali, era o violare de domiciliu, dar gravitatea cazului îi părea un motiv suficient pentru a justifica delictul său.

Dacă această casă era refugiul unde se ascundea rănitul, Royal şi Winston se găseau şi ei aici.

Inspectorul urmă aleea principală, se opri puţin, apoi intră în casă.

Nu era nimeni la parter.

Începu să urce primele trepte ale unei scări acoperite de o mochetă, apoi se opri şi ascultă din nou. Sprijinit cu o mână pe balustradă, ciuli urechile..

O uşă se deschise la etajul superior.

— Dumneata eşti, Royal? întrebă vocea lui Winston.

— Nu, sunt Higgins.

Era atât de neprevăzută situaţia, încât Winston rămase un moment fără cuvinte. Dar, în zăpăceala lui, un lucru se detaşa cu claritate: inspectorul, printr-un mijloc necunoscut, aflase adevăratul ţel al călătoriei sale şi venise să-l surprindă pentru a-i smulge nişte mărturisiri! Disperarea îi dădu curaj.

Închise încet uşa şi apăru pe palier. Faţa îi era descompusă de furie.

— Aşa deci, domnule, m-aţi urmărit… Aş putea să vă ucid…

Winston vorbea pe un ton calm, dar se simţea în vocea sa o nervozitate crescândă, reţinută totuşi, care era şi mai periculoasă.

Inspectorul avu un moment de nehotărâre. Descifra gândurile acestui om, îi ghici durerea, şi mila îl îndemnă să se arate uman.

— Ai putea să mă ucizi, Winston, într-adevăr, dar ce ar rezolva asta?… Unde este Royal?

— A plecat! răspunse majordomul cu o voce şoptită.

— Îmi pare rău! trebuie să urc.
— Nu veţi urca! spuse precipitat Winston.
— Ba nu, voi urca! răspunse ferm inspectorul.

Higgins urcă cele câteva trepte încet şi ajunse pe palier. Winston se dădu înapoi şi se plasă în faţa uşii pe care o închisese cu atâta grijă.

— Nu veţi trece, mormăi el, dar în vocea sa era atâta disperare, încât inspectorul se simţi emoţionat.

— Fratele dumitale este şi mai bolnav, nu-i aşa? spuse el cu bunătate.

Winston păli. Inspectorul îi puse o mână pe umăr.

— Ai făcut tot ce ai putut… Dar unde este Royal?

— A plecat să caute un doctor, nu… vreau să spun… nu ştiu…

— Fratele dumitale este în această cameră?

— Nu, eu…

— În asemenea momente, Winston, nu trebuie să mai minţi. Hai, du-te la el. Voi aştepta afară.

Majordomul încruntă sprâncenele cu neîncredere. Higgins repetă încet:

— Hai, du-te.

Apoi coborî scara.

În mod sigur fratele lui Winston era pe moarte dacă se dusese Royal să cheme un doctor. Acesta ar fi pus întrebări indiscrete: numele bolnavului, cauzele rănirii: ar fi vrut să ştie totul şi nu ar fi acceptat minciuni.

Cu ce scop Royal se amesteca în această nouă afacere? Ce rol juca el pe lângă rănit? Părea extrem de interesat de acest om. Îl transportase în această casă care, fără îndoială, era una din numeroasele sale ascunzători.

Royal era un fel de cavaler rătăcitor. Dacă conştiinţa sa avea fisuri, cel puţin era loial în felul lui. Fratele lui Winston îi făcuse, se pare, servicii importante; astăzi el accepta toate riscurile pentru

a se achita de o datorie de onoare, căci Royal îşi plătea toate datoriile!

Higgins se credea pe drumul unei explicaţii logice. Putea, de acum înainte, să pună cap la cap mulţimea de informaţii răzleţe şi să degajeze esenţialul pentru a face un bilanţ provizoriu…

Se tot gândea astfel când o maşină se opri lângă casă.

Un bărbat coborî. Detectivul se îndreptă spre el. Era doctorul. Royal nu era cu el. Încă o dată, dispărea la timpul potrivit.

— Unde este bolnavul? întrebă doctorul.

— Vă rog să mă urmaţi, domnule doctor, vă voi conduce la el.

Pe palierul de la primul etaj, Winston îi aştepta. O asemenea disperare i se citea pe faţă, încât Higgins ghici imediat adevărul.

Bolnavul murise.

Strânse mâna nefericitului. Winston şi îi spuse cu voce joasă:

— Pentru el, cine ştie, poate că e mai bine aşa…

Majordomul nu răspunse, suspine sacadate îi zguduiau pieptul, în timp ce ochii îi erau uscaţi.

Higgins şi doctorul intrară încet în camera mortuară.

CAPITOLUL XXIII

MECIUL DE BOX

Casa din Fenworth Grove se umplu de activitate. Medicul examinase cadavrul, concluziile sale erau certe: omul avea vena jugulară sfărâmată, murise ca urmare a unui atentat criminal. Higgins ştia asta prea bine, fiind unul din martorii atentatului. Dar această moarte nu arunca nicio lumină asupra asasinării lui Michael Randall. Cazul de la Cliff House rămânea în continuare la fel de enigmatic. Inspectorul începea să se întrebe dacă nu cumva toate eforturile sale se vor sfârşi cu un eşec răsunător.

Higgins părăsi Fenworth Grove după ce corpul defunctului fusese transportat la morgă. Acum, urma să intre pe fir Scotland Yard-ul. Dar, înainte de a pleca, ordonase să fie cercetate toate colţurile şi ascunzişurile casei. Poate s-ar găsi cine ştie ce document interesant.

Cu toată viteza, maşina îl ducea spre Cliff House.

În momentul în care trecu de porţile domeniului, poliţistul alergă către el:

— Domnule inspector, îi spuse el fără introducere, am mai descoperit un corp…

Higgins se opri, înspăimântat. Cu siguranţă, exista un nebun în această casă, o fiinţă care putea să plece şi să vină fără să fie văzută, invizibilă… demonică.

— E vorba de corpul unui câine, continuă poliţistul.

Higgins vru să izbucnească în râs, dar se controlă şi spuse:

— Ce zici?

— Da, un câine ascuns într-un tufiş. A fost omorât cu un glonţ de pistol.

— Omorât? Bine, du-te, caută glonţul şi adu-mi-l.

— Dar, domnule inspector…

— N-ai auzit?

— Ba da, dar animalul a fost omorât de mai mult timp. Ne-am apropiat cu greu de locul respectiv, câinele este complet putrezit.

— Nu-i prea grozav, aşa este, dar totuşi încearcă. Ah! poţi, de altfel, să te lauzi că mi-ai tras o spaimă bună cu acest anunţ.

Higgins nu ajunsese încă la intrarea în casă, când fu din nou oprit. De data aceasta era grădinarul.

Inspectorul nu mai avea chef să suporte şi alte farse. Totuşi, aruncând o privire pe faţa neliniştită a grădinarului, îşi dădu seama că nu mai era vorba de o glumă.

— Am auzit că aţi arestat pe cineva, domnule.

— Noutăţile zboară repede, domnule Smith.

— Aceasta nu a trebuit să facă un drum prea lung; omul fiind arestat în această casă, l-am văzut chiar eu când îl duceau. Este vinovat?

— Fiecare om este nevinovat atât timp cât dovada vinovăţiei sale nu a putut fi stabilită, spuse Higgins pe un ton sentenţios.

Un surâs bizar apăru pe faţa slabă a grădinarului.

— Ştiu, dar dumneavoastră credeţi că el este cel vinovat? insistă el.

— Este probabil vinovat de ceva, dacă a fost arestat.

— Atunci, este chiar asasinul lui Michael Randall? Vă rog să-mi spuneţi. Trebuie s-o ştiu.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că trebuie. Este necesar să ştiu asta.

Higgins îşi privi interlocutorul. O nelinişte sinceră putea fi descifrată în insistenţa acestui om.

— Cu ce poate să te ajute? Dacă mi-ai ascuns ceva referitor la moartea lui Randall, ai face mai bine să-ţi descarci conştiinţa. Cine este asasinul? spuse Higgins pe un ton dur.

Grădinarul se făcu că nu aude întrebarea; trăsăturile sale, un moment contractate, îşi reluară calmul obişnuit.

— Negrul a fost arestat ca asasin prezumtiv al domnului Randall? întrebă el, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu.

John Smith suspină cu putere.

— Vă mulţumesc, domnule.

Îl salută şi dădu să plece, dar Higgins îl reţinu.

— Un moment, Smith. Îl cunoşti pe acest individ, l-ai mai văzut undeva?

— Nu ştiu nimic, domnule. Pentru mine, toţi negrii seamănă între ei.

— Şi nu ai nimic să-mi spui deci?

Niciun muşchi nu se clinti pe faţa grădinarului, care se mulţumi să clatine negativ din cap.

Inspectorul încercă să-l intimideze, dar grădinarul păstra o tăcere încăpăţânată. Părea că nu mai aude nimic.

— Bine jucat, Smith, dar joci un joc periculos, spuse cu amărăciune inspectorul. Îl detestai pe Randall, nu-i aşa?

Grădinarul întoarse capul.

— Bine, bine, poţi să pleci, puse Higgins la capătul răbdării.

John Smith se îndepărtă.

Inspectorul îl urmări cu privirea. Tipul acesta deţinea o taină pe care nu o va destăinui poliţiei… Chiar dacă nu ştia precis numele asasinului lui Randall, bănuia pe cineva. De ce refuza să vorbească? Higgins întrevedea aici o complexitate de motive stranii în care nu se putea încă descurca şi îşi promise să găsească cheia acestei tăceri tenace.

Ziua părea că debutează printr-o aglomerare de întâmplări. Abia intră inspectorul în hol că un mesaj telefonic îi veni de la Seaport. Royal fusese văzut în zonă. Nu era posibilă nicio eroare.

Începea din nou o urmărire extenuantă.

La biroul poliţiei, căpitanul Sanderstead îi preciză că Henry Royal fusese zărit nu departe de grădina publică, dar, din păcate, poliţistul care-l recunoscuse îi pierduse urma.

— Iar, suspină Higgins.

— Dar de ce nu-l arestăm ca să terminăm odată? întreabă căpitanul.

— Am mai făcut asta, mi-ar plăcea să nu mai repet experienţa.

— S-ar spune că-l admiraţi pe acest individ!

— Căpitane Sanderstead, răspunse Higgins cu un surâs, pot să vă mărturisesc, Henry Royal este un tip extraordinar. Vom mai vorbi despre aceasta într-o zi… Acum mă duc să fac un tur.

Inspectorul Higgins, plimbându-se, ajunse la râu. Seara era minunată. După activitatea febrilă de peste zi, urma o pauză forţată. Totul ieşise prost şi Higgins era plictisit, incapabil de cel mai mic efort. Semăna cu un om care tocmai pierduse trenul şi care rămăsese pe peron, nemulţumit şi neştiind ce să facă. Gândurile îi rătăceau prin minte fără un ţel precis…

Dar de ce oare această descurajare pe care începea să şi-o reproşeze? Dragostea de meserie îl remontă. Da, meseria lui putea să-l dezguste, dar să-l plictisească, niciodată!

Minutele treceau. Higgins concepu un plan pe care urma să-l aplice fără întârziere. „Ah! jupâne Royal, va râde mai bine cel care va râde la urmă!”

Auzi paşi care se apropiau.

— Bună seara, Higgy.

Inspectorul tresări. Era vrăjitorie curată, nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Royal, ce cauţi aici?

— Bine, dragă Higgy, dar nu pari prea încântat că mă întâlneşti.

— Hm!

— Ei bine, eu sunt fericit să te văd.

— Deci cel puţin unul dintre noi e satisfăcut…

— Nu eşti prea curios în seara aceasta. Îţi voi spune totuşi că tocmai am înfruntat într-o luptă dură un boxer profesionist şi l-am doborât. Îl vei găsi nu departe de parcul de distracţii, dar du-te repede dacă nu vrei să-ţi scape.

— Dar pentru ce v-aţi luptat?

— Bruta asta a bătut un om fără apărare şi mult mai slab decât el, numai pentru că acel om era unul din prietenii mei.

— Omul pe care l-a bătut nu era oare fratele lui Winston?

Urmă o tăcere.

— Fratele lui Winston a murit, accentuă Higgins.

Aceeaşi tăcere.

— Bine. Alerg să-l arestez pe răufăcător. Vino, Royal, voi avea nevoie, în mod sigur, de mărturia dumitale.

CAPITOLUL XXIV

CONFESIUNEA LUI WINSTON

Inspectorul Higgins şi Henry Royal revenirã împreunã la Cliff House.

Detectivul era hotãrât ca de acum înainte sã împiedice orice activitate a lui Royal, dar pentru aceasta trebuia sã se asigure de persoana lui fãrã sã recurgã la forţã. Crezu cã a gãsit o metodã abilã oferindu-i gãzduire la Cliff House. Royal acceptã oferta.

Pentru moment, un fel de armistiţiu punea capãt înfruntãrii lor. Amândoi doreau puţinã odihnã.

Inspectorul ceru o camerã cu douã paturi.

— Sper cã nu te deranjeazã cã vom împãrţi aceeaşi camerã, spuse cu amabilitate inspectorul, întorcându-se cãtre Royal.

— Deloc, Higgy. Du-mã unde vrei, dacã pot sã dorm câteva ore.

Se pregãteau sã urce la primul etaj, când apãru un poliţist şi-i dãdu inspectorului un mic obiect strãlucitor.

— Iatã glonţul, domnule.

Royal privi şi pãru foarte interesat.

— Mulţumesc, spuse Higgins poliţistului.

Dupã ce examinã glonţul, îl înapoie poliţistului dându-i cu voce scãzutã noi instrucţiuni.

Inspectorul şi Royal ajunserã în apartamentul care le fusese pregãtit. Henry Royal adormi profund imediat, dar somnul lui Higgins a fost uşor şi întretãiat cu treziri bruşte. Fusese încheiat un armistiţiu, bineînţeles, iar prezenţa lui Royal echivala cu un gaj, dar nu trebuia forţat prea mult norocul.

În sfârşit, razele dimineţii apãrurã la fereastrã. Imediat Higgins fu în picioare. Dupã aceea, îl

scutură pe Royal.

— Ia zi, Royal…

Royal deschise un ochi.

— Ce vrei? întrebă el somnoros.

— Ai un negru printre oamenii tăi?

— Sam Jackson?

— Da. Pe el îl însărcinezi cu treburile murdare, nu? A luat parte la atentatul împotriva fratelui lui Winston.

— Niciodată! Dimpotrivă, Sam a alergat la mine ca să mă prevină de ce se întâmplase.

— Dar, înainte de asta, i-ai dat ordin să mă drogheze.

O mirare comică apăru pe faţa lui Royal.

— Cum, erai la „Pink Rat” în seara aceea? Este un lucru nou pentru mine. Ce făceai acolo?

— Credeam că voi întâlni pe cineva… Dar, în fine…

— În fine, ce?

Royal se uită la inspector cu privirea aceea ironică ce-l enerva pe acesta la culme.

— Păi… eu…

— Ei lasă, nu te mai chinui, spuse Royal sarcastic, răsucindu-se pe pernă. Trezeşte-mă, te rog, după amiază şi adu-mi ceva să mă doftoricesc, căci, după acel meci de box, sunt plin de vânătăi. Acum, lasă-mă să dorm.

Higgins nu insistă, dar postă un poliţist la uşă, cu ordinul de a-l preveni imediat dacă Royal face vreo mişcare.

Un comunicat de la Scotland Yard îl consolă puţin de recentele lui necazuri.

Fratele lui Winston, american de origine, se numea Trolloppe, avea cincizeci de ani, era suspectat de o crimă, dar era urmărit mai ales ca falsificator de bani.

…Falsificator! Amândoi fraţii încălcau legea în acelaşi fel…

Higgins îl chemă pe majordom.

Două minute mai târziu, Winston apăru. Orice resort interior părea sfărâmat în el.

— Aşază-te, Winston, spuse inspectorul cu bunăvoinţă.

Majordomul se aşeză, ascultător.

— Nu ar fi mai bine să-ţi spun Trolloppe? întrebă Higgins.

Omul făcu ochii mari.

— Dumneavoastră, dumneavoastră… ştiţi?

Higgins aprobă din cap.

Winston scoase un fel de suspin.

— Sărmanul Ted! gemu el, viaţa i-a fost plină de necazuri şi moartea l-a lovit cu şi mai multă cruzime. Nu-l aveam decât pe el. A avut grijă de mine ca o mamă şi m-a condus pe un drum drept, cu toate că el trăia la marginea legii. Mi-a găsit un loc într-un birou, la Cleveland, datorită relaţiilor pe care le avea… Acolo s-a descoperit un fals… Eu ştiam cine era vinovatul… şi, ca un prost, am fugit… Această fugă m-a învinovăţit. Am fost prins şi judecat… V-am vorbit despre asta, domnule inspector. Am acceptat condamnarea, căci doream să mă achit faţă de fratele meu pentru tot ce făcuse pentru mine. Sărmanul meu Ted n-a putut suporta asemenea devotament. A scris autorităţilor, denunţându-se… apoi a fugit în Anglia. Am fost eliberat şi… pus sub urmărire. Judecătorii sperau că-i voi duce într-o zi la fratele meu. Calcul greşit!… După câtva timp s-au plictisit; supravegherea a devenit mai puţin riguroasă şi astfel am putut să vin şi eu în Anglia. Nu pot să vă spun în ce fel mi-am regăsit fratele, dar, regăsindu-l, am aflat că era sub influenţa unei brute… o brută infamă care cunoştea tot trecutul lui Ted şi care deţinea singura scrisoare pe care fratele meu mi-o scrisese din Anglia, scrisoare care nu mi-a venit niciodată. Un şantaj ordinar…

La acest moment al povestirii, Winston se opri, sufocat de emoţie. După un moment, încurajat de interlocutorul său, îşi reluă dureroasa confesiune:

— Chiar Ted mi-a spus cine era cel care poseda scrisoarea; ea era o copie identică a mărturisirii pe care o scrisese autorităţilor şi mai conţinea şi alte referiri la unele întâmplări nefericite din viaţa lui… îmi cerea, mă conjura să nu mă îndepărtez de la calea cea dreaptă. Se dădea pe sine însuşi ca un dureros exemplu… şi îşi manifesta disperarea de a trăi ca un fugar, cu teama de a fi oricând prins şi aruncat în închisoare împinsă până la obsesie. Cum fusese furată această scrisoare? Nici Ted şi nici eu nu am aflat niciodată. Dar bestia aceea îmi şantaja fratele cu această ameninţare şi, o dată cu fiecare zi, riscurile sporeau pentru el… şi pentru încă o persoană… Iată, asta-i tot.

— Deci, „bestia” nu te-a lăsat?

— Nu. Eu… credeam că într-o zi voi putea să-l eliberez pe Ted din ghearele ei.

— Datorită asemănării cu Ted, Randall ştia cine eşti, nu?

— Nu cred că Randall l-a întâlnit vreodată pe fratele meu. Opera printr-un intermediar. Dar sunt aproape sigur că Randall ghicise adevărata mea identitate. Mă ţinea lângă el pentru alt şantaj. Ştia că interesul meu era să veghez asupra vieţii lui şi nu să-l suprim… odată mort, scrisoarea ar fi căzut în alte mâini şi probabil ar fi fost divulgată… Şi iată că a fost asasinat… M-am gândit… nici nu mai ştiu la ce m-am gândit. Să deschid seiful îmi depăşea posibilităţile, mai încercasem… Atunci, neputând să fac nimic, am alertat poliţia.

— Da, dar după o oră şi jumătate de la descoperirea cadavrului… Ştiu asta de ieri dimineaţă.

— Dar cum, domnule? întrebă Winston, fără să-şi dea seama că întrebarea echivala cu o mărturisire.

— Prin deducţie şi de asemenea pentru că ştiam puterea obişnuinţei. Cu toată libertatea mai mare pe care ţi-o lasă acum moartea stăpânului dumitale, te scoli în fiecare dimineaţă la ora şase şi

jumătate. Aceasta am aflat-o ieri. Deci, în dimineaţa crimei, ai coborât în sufragerie, apoi te-ai dus în biroul lui Randall pentru a-ţi îndeplini obligaţiile cotidiene… Ai văzut cadavrul… Ţi-ai dat seama imediat că era vorba de o crimă, era evident… Cu toate acestea, n-ai anunţat poliţia decât la ora opt şi cinci minute. Ce-ai făcut timp de o oră şi jumătate?

Inspectorul vorbea cu o bunăvoinţă amestecată cu severitate. Dorea ca Winston să se decidă să mărturisească tot, fără ocolişuri.

— Am cercetat locurile, domnule inspector, m-am dus în camera lui Randall, în căutarea unor indicii… Dar căutările mele n-au dat niciun rezultat. Aţi putut constata cât de mult mă zguduise moartea acestui om. Un moment mă gândisem să fug… dar prin aceasta mă acuzam, din nou, de un delict de care nu eram vinovat… De altfel, exemplul fratelui meu mă făcea sceptic faţă de orice fel de fugă… Atunci mi-am amintit cât mă rugase Ted: „Nu te îndepărta niciodată de drumul drept… ”. Şi imediat am chemat poliţia.

— Foarte bine! Dar cine l-a ucis pe Randall?

— Nu ştiu, domnule, cu adevărat nu ştiu. Acum, că Ted a murit… această crimă a devenit pentru mine fără importanţă…

Winston era sincer. Inspectorul nu se îndoia de asta.

— E-n regulă, poţi să pleci, spuse el.

Omul se îndepărtă, cu umerii încovoiaţi, distrus.

Ce să facă acum? Confesiunea lui Winston putea să lămurească misterul morţii lui Michael Randall? Majordomul spusese tot ce ştia?… Ce imensă abnegaţie şi ce putere de sacrificiu se ascundeau sub umila condiţie a acestui om… Cine însă deţinea în prezent scrisoarea acuzatoare? Şi Royal ce amestec avea? Pentru ce motiv îl luase pe fratele lui Winston sub aripa sa?

După toate aparenţele, vizitatorul cu picioare lungi venit la Cliff House în noaptea crimei, cu o

misiune greu de definit, fusese Henry Royal.

O ciocănitură discretă în uşă se auzi şi un om intră. Higgins îl recunoscu pe poliţistul pe care-l lăsase în casa din Fenworth Grove, cu ordinul de a cerceta cu atenţie totul.

— Am o fotografie pentru dumneavoastră, domnule, spuse noul venit pe un ton nerăbdător.

Higgins ridică din umeri. O fotografie! ce să facă cu ea?

— Arată-mi-o, spuse el, întinzând neglijent mâna.

Aruncă o privire pe fotografie şi tresări.

Această fotografie reprezenta un bărbat în picioare, în faţa unui seif, cu o mână înmănuşată pusă pe cadran; cealaltă mână, întinsă în lungul corpului, ţinea o lanternă. Bărbatul privea drept în faţa lui şi pe faţă i se citea nu surpriza, ci ura. Această fotografie, foarte clară, nu era un instantaneu, omul părea pregătit pentru o poză studiată.

Bărbatul era Henry Royal, îmbrăcat în costumul pe care-l purtase în prima zi a întâlnirii sale cu Higgins.

Seiful era acela de la Cliff House, dar vopseaua de pe uşă era intactă, zgârietura produsă de glonţ nu apăruse încă.

Imediat, Higgins rememoră faimosul scris pe care avusese naivitatea să-l considere falsificat.

„Eu, Henry Royal, recunosc că, în noaptea de 20 mai… am încercat fără succes să forţez seiful din Cliff House…”

Seiful din Cliff House!

— Fără succes…

Henry Royal fusese fotografiat în acel moment? Dar cum de fotografia se afla la el? Randall, la rigoare, i-ar fi putut trimite o copie, ca mijloc de intimidare… dar Randall murise la câteva minute după vizita lui Royal. Cine deci luase această fotografie imediat după crimă?

— Unde ai găsit-o? întrebă inspectorul.

— În sertarul unui birou, domnule, răspunse poliţistul. Iată şi clişeul.

— Dar aparatul l-ai găsit?

— Nu, eu…

— Atunci, întoarce-te imediat la Fenworth Greve. Caută peste tot, aparatul trebuie să fie pe undeva, pe acolo… După seria de înregistrare, vom putea să-l găsim pe vânzător şi apoi pe cel care l-a cumpărat. Este foarte important, aleargă!

Poliţistul plecă grăbit. Higgins privi timp îndelungat fotografia, simţind cum îl cuprinde furia. Meşterul Royal, de data aceasta, nu se va mai putea eschiva de la o mărturisire completă.

CAPITOLUL XXV

APARATUL ACUZATOR

Henry Royal se ridicase într-un cot, pe marginea patului; faţa sa mai păstra urmele luptei cu boxerul profesionist. Ţinea însă fotografia cu o mână care nu tremura deloc.

— Ei bine, Royal, ce zici de asta?

— Unde ai găsit-o? replică Royal.

— La tine, la Fenworth Grove, într-un sertar de la biroul tău!

— Cine ţi-a dat dreptul să cotrobăieşti prin acea casă?

Întrebarea fusese aruncată atât de dispreţuitor, încât inspectorul, perplex, rămase mut.

După câteva secunde, Royal rupse tăcerea.

— Nu, cred că nu dumneata ai făcut aşa ceva, căci ar fi echivalat cu un furt. Dar fii amabil şi explică-mi cum ai ajuns în posesia ei?

Royal era perfect calm, vocea sa avea inflexiuni ironice; inspectorul se simţi stânjenit.

— Aş putea să-ţi spun, zise el că această fotografie am primit-o de la un anonim.

— Evident, dar n-o vei spune. Te cunosc, domnule inspector, mai mult decât dumneata însuţi. Păstrează asta, adăugă Royal întinzând fotografia, şi foloseşte-o cum crezi că-i mai bine. Ştiu că ai o imaginaţie bogată. Mă simt încă obosit. Te rog să nu mă mai deranjezi.

Şi, fără alte cuvinte, Royal îi întoarse spatele, în timp ce Higgins… Higgins, gânditor, îşi punea fotografia în buzunar acceptând rugămintea… Sărmanul Royal! cu atât mai rău pentru el… inspectorul era decis să nu dea înapoi în faţa datoriei penibile care-i stătea în faţă.

În hol, un poliţist îl aştepta. Era acela care scosese glonţul din cadavrul câinelui.

— Aţi avut dreptate, domnule, spuse el.

— Ei vezi…

Glonţul era cel care lipsea din pistolul găsit la Grand Hôtel din Cliff Hights. Astfel, se dovedea că Baysworthy omorâse câinele.

Michael Randall era prudent. Soneria de alarmă, avertizându-l de pericol, nu era suficientă pentru a-l linişti, îi trebuia în plus şi un câine. Animalul, după toate probabilităţile, fusese lichidat cu puţine minute înaintea asasinării stăpânului său.

Higgins se gândea. Baysworthy omorâse câinele! Şi Randall fusese sugrumat! Baysworthy, după cum susţinea directorul băncii, avea nişte mâini foarte puternice!

Inspectorul simţea că se apropie ora adevărului…

Baysworthy, dacă se gândea bine, avea destule poliţe de plătit lui Randall, iar jupân Royal la fel…

Royal! Mereu Royal! Dovada complicităţii sale nu era încă făcută; cu toate acestea, părea amestecat în fiecare din incidentele acestui caz complicat. Moartea sergentului Petter era singurul eveniment de care rămăsese străin.

Sărmanul Petter! fusese o victimă a datoriei! Şi, ca o ironie a sorţii, după moarte fusese buzunărit!

Buzunărit! Era adevărat!… Şi i se furaseră falsele bancnote pe care cu siguranţă că le smulsese asasinului lui Randall într-o luptă corp la corp fără milă. Dar de ce vinovatul, înainte de a-şi arunca victima de la înălţimea falezei, nu se gândise să-şi reia banii?

Această neglijenţă inexplicabilă trezi imediat curiozitatea inspectorului. Întoarse problema pe toate feţele…

— Atunci, cum? Adică…

Fraza rămase neterminată şi inspectorul îşi luă în fugă pălăria.

Puţin mai târziu, rătăcea pe plaja de la Danecoast, în căutarea domnului Gubbins.

Şalupele de pescuit treceau departe, în larg, cu pânzele umflate de briză. De-a lungul malului, totul strălucea sub razele unui soare jucăuş.

Deodată, Higgins zări o şalupă care se apropia de un golfuleţ din apropiere. Îl recunoscu pe omul ce ţinea cârma: era Gubbins, care se întorcea de la pescuit.

Înainte chiar de a acosta, Gubbins îl văzuse deja pe inspector. Debarcă şi din proprie iniţiativă înaintă spre inspector.

— Bună ziua, domnule, spuse el. Aveţi nevoie de mine?

— Da, aş dori să fac o plimbare cu barca dumitale.

— Bine, cu plăcere, veniţi.

Prea timid pentru a-şi exprima prin cuvinte recunoştinţa pentru că fusese lăsat liber, Gubbins prinse din zbor ocazia care i se oferea să fie agreabil inspectorului.

— În ce parte doriţi să vă plimbaţi? întrebă pescarul când şalupa părăsi ţărmul.

— Către Cliff Hights, acolo unde s-a surpat malul.

— Bine, bine, domnule.

Gubbins se îndreptă spre locul desemnat. Ambarcaţiunea plutea rapid pe creasta valurilor şi în curând priveliştea se lărgi asupra întregii faleze, de la Seaport la Cliff Hights; se distingea cu claritate spărtura unde malul se prăbuşise, creând o falie mare.

Dincolo de această prăpastie, în depărtare, se vedea Cliff House, locul atâtor tragice secrete.

— Trage mai lângă mal, Gubbins.

— Prea bine, domnule.

Când fură la o aruncătură de săgeată de mal, Higgins îl rugă pe pescar să încetinească, luă binoclul şi începu să cerceteze cu grijă faleza abruptă. Lucrul acesta nu era prea comod, căci

ambarcaţiunea se mişca lovită de valuri şi inspectorul nu era obişnuit cu marea. Cu toate acestea, cu perseverenţă, sfârşi prin a situa exact locul unde fusese găsit Petter.

— Ce căutaţi, domnule? întrebă Gubbins curios.

— Caut intrarea unei grote. Trebuie să fie una în acest loc al falezei. Poate vezi mai bine decât mine.

Îi trecu binoclul lui Gubbins, care scormoni cu privirea sa exersată peretele stâncos; după puţin timp, strigă:

— Văd ceva, domnule. Cam la cinci metri de vârful falezei.

— Bine! să ne mai apropiem. Vreau să vizitez grota aceea.

— Dar, domnule, nu vă daţi seama? Nu pot să mă apropii mai mult fără să risc să-mi sparg şalupa de stâncile pe care le puteţi vedea ieşind din apă.

— Nu-i nimic. Voi recurge la alt mijloc.

— La ce mijloc, domnule?

— Voi merge pe poteca de pe creasta falezei.

— Nu, domnule, nu faceţi asta! strigă pescarul. Faleza este sfărâmicioasă în multe locuri. Dacă o bucată de calcar vă fuge de sub picioare, cădeţi imediat în fundul prăpastiei!

Higgins, impresionat, simţi cum îl părăseşte încrederea.

„Cu toate acestea, se gândi el, trebuie să acţionez fără să pierd un minut!”. Şi deodată gustul riscului se redeşteptă în el.

— Bine, Gubbins, dar vameşii folosesc în mod obişnuit acest drum.

— Cunosc locurile şi apoi e meseria lor, sunt plătiţi pentru ce fac.

— Poate sunt şi eu în aceeaşi situaţie. În sfârşit, să ne întoarcem.

Debarcară la Seaport şi imediat inspectorul telefonă la postul de vamă. Îşi expuse planul… şi acesta fu declarat irealizabil. Era curată nebunie să vrei să te expui astfel morţii.

Cu toate acestea Higgins se arătă atât de convingător, încât vameşii renunţară să-l mai facă să dea înapoi. Patru dintre ei propuseră chiar să meargă împreună cu el.

Şi aventura începu, plină de temeritate.

Ajuns pe creastă, deasupra intrării în grotă, Higgins, cu pieptul prins într-un corset de piele, se lăsă coborât în ritmul corzii de care era atârnat. Această coardă, manevrată de vameşi, se derula încet. Din când în când, câte o bruscă oprire, apoi coborârea reîncepea.

Higgins se propti în peretele stâncos; de două ori până atunci, malul se surpase sub picioarele sale, învăluindu-l într-un nor de praf alb… Deodată, ochii îi fură atraşi de un obiect plasat la câţiva metri sub el…

Era un carnet de notiţe, carnetul oficial al unui poliţist. Fără îndoială, acela al lui Petter! Trebuia să-l ia neapărat!

Higgins coborî în continuare, dar îşi dădu seama, prea târziu, de existenţa unei cornişe strâmte care atârna peste prăpastie. Nu putu să pună piciorul pe ea şi brusc se găsi suspendat deasupra prăpastiei! Coarda, parcă în mod special, începu să se învârte exact în acel moment; detectivul, prins în această mişcare, crezu, cu spaimă, că se va sfărâma de stânci şi abia îşi reţinu un strigăt.

Din fericire coarda era solidă; când mişcarea ei încetă, inspectorul reuşi să se agaţe de o stâncă proeminentă şi continuă să coboare. Privi în jurul lui, cu extremă atenţie, căutând în zadar grota pe care o văzuse Gubbins, când, deodată, se găsi în faţa intrării ei. Arcada de la intrare, lucrată de mână omenească, nu prezenta nicio fisură, dar solul, în multe locuri, era brăzdat de şanţuri adânci, gata să se prăbuşească.

Dincolo de intrare, un tunel întunecat şi puţin înalt se afunda în profunzimile falezei,

continuându-se, probabil, până sub temeliile de la Cliff House.

Vameşii mai dădură drumul la frânghie. Detectivul încercă să apuce carnetul de notiţe.

Aproape că-l atinsese, când un bloc de calcar se crapă şi târî în cădere carnetul…

Când, în sfârşit, detectivul istovit, la capătul puterilor, se regăsi în vârful falezei, scoase un lung suspin de satisfacţie şi trase cu putere aerul în piept. Aventura nu fusese fără pericole, dar dăduse rezultate importante.

De acum înainte, fusese făcută dovada că moartea lui Petter se datora unui accident.

Tunelul descoperit se pare că se termina undeva, în casă. Petter descoperise intrarea şi urmase traseul galeriei în momentul în care solul îi fugise de sub picioare…

Mai rămânea un punct de lămurit: sergentul descoperise banii falşi în culoarul subteran sau îi găsise înainte de a pătrunde în tunel? Se va clarifica şi acest punct, încă puţină răbdare!

Reîntors la Cliff House, Higgins se informă despre Henry Royal. I se raportă că acesta nu se sculase încă. Inspectorul urcă repede scara, dorind să se asigure de aceasta cu ochii săi.

Royal dormea liniştit; faţa sa părea surprinzător de tânără.

Dumnezeule! ce calm putea fi acest om!

Higgins se gândi un moment să-l trezească, dar renunţă. Erau, poate, ultimele ore de odihnă ale acestui om…

Se îndepărtă în vârful picioarelor. Abia ieşi din cameră, că un poliţist îl anunţă că este chemat la telefon.

Ce mai era, oare? Să sperăm că inspectorul şef Dryan nu avea fantezia să-i dea alte ordine!

Se linişti pe dată. Comunicarea venea de la poliţistul care percheziţionase casa lui Royal de la Fenworth Grove.

— Am găsit un aparat de fotografiat, domnule inspector, o marcă foarte scumpă. Am telefonat la producător. După multe căutări, m-a informat că aparatul fusese vândut de reprezentanţa firmei din Seaport.

— Seaport?

— Da, domnule. La Mountjoy, pe bulevard. Am crezut că fac bine comunicându-vă imediat aceste informaţii.

— Mulţumesc, ai lucrat bine, îi spuse Higgins poliţistului.

Aparatul fusese găsit la Fenworth Grove, iar al doilea domiciliu al lui Royal era la Londra! Şi una şi cealaltă reşedinţă erau destul de depărtate de Seaport. Bun, bun… Şiretlicul era cusut cu aţă albă.

Ah! sărmanul Royal! O surpriză neplăcută îl aştepta când se va trezi.

Inspectorul dădu ordine precise de a se întări paza în jurul somnorosului Royal.

CAPITOLUL XXVI

SITUAŢIA SE CLARIFICĂ

Cum ajunsese acest aparat fotografic din magazinul Mountjoy în casa lui Royal? Era aici un element nou al anchetei şi Higgins se decise să se ocupe el însuşi de aceasta; călătoria aparatului putea să-i dea cheia enigmei.

Domnul Mountjoy, proprietarul magazinului, îl primi pe inspector cu bunăvoinţă. Firma sa nu avea decât un singur vânzător. Acesta declară că el nu întreba niciodată cum îi cheamă, pe clienţi, dar îşi amintea perfect că vânduse acest aparat acum aproximativ o lună.

— Îl cunoşti pe cumpărător?

— Nu.

— Dar l-ai recunoaşte?

— Cu siguranţă.

— El este? întrebă inspectorul arătându-i vânzătorului o fotografie a lui Michael Randall.

— Domnul Randall? Oh, nu! Pe dânsul îl cunosc. V-am spus că pe acest cumpărător nu-l cunoşteam.

— Aha! şi domnul acesta? (era o fotografie a lui Royal).

Vânzătorul scutură negativ din cap. Higgins îi arătă o a treia fotografie:

— Dar aceasta?

— Da, da! El este, domnule!

— Eşti sigur?

— Absolut sigur!

Situaţia începea să se lămurească; fotografia era aceea a domnului Baysworthy, care trăgea să moară în spitalul din Seaport.

Higgins, pentru început, nu vedea exact unde îl putea duce această descoperire, dar îşi dădea

seamă că noua informaţie, proiectată asupra cazului, putea să grăbească găsirea soluţiei. Baysworthy ar fi putut să-i dea aparatul lui Royal, dar inspectorul îşi amintea scena de la Grand Hôtel, din Cliff Hights, şi ştia că cei doi bărbaţi erau duşmani.

Royal, probabil, va refuza orice explicaţie, dar Higgins îşi promitea să elucideze problema fără sprijinul nimănui.

Se reîntoarse la Cliff House şi, de la început, fu mirat de agitaţia extraordinară a poliţistului care îl primi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— A plecat!

— Cine?

— Royal.

— A plecat? tună Higgins. L-aţi lăsat să plece?

— A dispărut acum vreo două minute, bolborosi poliţistul.

— Bine, dar cum a putut să dispară de sub nasul poliţiei? Unde erai dumneata? Hai, spune!

— M-a rugat să-i comand micul dejun. Era în pat. Credeam că este dezbrăcat. M-am dus la capătul culoarului şi, de la înălţimea scării, am cerut unui servitor să aducă o tavă cu ceva de mâncare. Când am revenit în cameră, nu mai era nimeni.

— Nu poate fi prea departe. Alertează toate echipele. Împărţiţi-vă în grupe de câte doi poliţişti şi cercetaţi faleza, mai ales locul în care aceasta s-a prăbuşit. Să se facă o percheziţie amănunţită în aceasta casă blestemată şi să fie descoperit fugarul. Există undeva, pe aici, un pasaj secret care comunică cu faleza. Trebuie să-l găsim, sper aceasta pentru voi, căci altfel…

Higgins se duse val-vârtej în camera în care dormise împreună cu Royal, sondă pereţii, smulse tablourile, săltă covoarele, cotrobăi în dulapuri. Coborî din nou, cercetă încă o dată toate colţurile sufrageriei, biroului, bibliotecii, holului, dar nu

descoperi nimic care să indice existenţa unei trape sau a unui pasaj subteran.

Dar Royal poate că fugise pur şi simplu pe uşa principală, îndrăzneala nu-i lipsea. Să înşele vigilenţa sentinelei era lucru uşor, inspectorul însuşi făcuse experienţa. De altfel, acolo unde oricare altul ar fi eşuat, Royal ar fi reuşit cu siguranţă!

Higgins se îndreptă spre sentinelă:

— Royal a trecut pe aici?

— Royal? În mod sigur nu, domnule!

— În mod sigur? Ce ştii dumneata? V-ar păcăli şi un copil. Sunteţi toţi nişte incapabili! Îţi spun eu, se poate intra şi ieşi de aici după bunul plac, orice tip mai isteţ îşi poate bate joc de voi!…

Inspectorul se întrerupse. Avu deodată ideea că fugarul putea să fie ascuns în grădină… Dar, pentru că veni vorba, unde-i grădinarul? John Smith, Winston, Henry Royal, Baysworthy, Randall!… O echipă frumoasă, cu adevărat!… Porni grăbit spre sera din parc.

Un ţiuit uşor îi ajunse la urechi.

Dintr-un reflex, se aruncă la pământ. Cineva trăsese asupra lui. Lăsă să treacă vreo câteva minute, apoi, târându-se cu grijă de la un tufiş la altul, reuşi să se ascundă într-un desiş, în spatele unui copac secular. De la distanţă, observă sera. Era un refugiu excelent, dar trebuia să mai aştepte!

După un timp, decis să rişte totul pe o carte, Higgins se ridică în picioare şi ieşi de după trunchi, aşteptându-se să primească oricând un glonte. Inspecta împrejurimile. Nu văzu pe nimeni. Atunci alergă spre seră şi se strecură în ea.

Cu toate simţurile la pândă, se aşeză puţin pentru a-şi trage suflarea. Aici era la adăpost de un atac prin surprindere… Dar ce însemna asta?… Un puternic miros de praf de puşcă se simţea în seră.

Higgins se ridică dintr-o săritură şi cercetă cu o privire atentă locul. Într-un colţ zări o ladă pe care era scris cu litere mari:

Se apropie şi săltă capacul. Excelent!

Această ladă, fără fund, ascundea intrarea într-un tunel. O scară, sprijinită pe nişte scoabe de metal, se afunda într-un fel de puţ.

Prudenţa îi ordona să nu întreprindă nimic fără a chema întăriri, dar timpul presa, fiecare secundă era preţioasă. Peste puţin timp, Royal va fi departe. Dar unde totuşi ducea această ascunzătoare?

Inspectorul Higgins smulse un arac dintre tulpinile unor plante agăţătoare, îl înfipse în pământ lângă ladă şi îşi puse pe acest semn pălăria.

Apoi, cu prudenţă, coborî în tunel.

CAPITOLUL XXVII

PRADA

Inspectorul Higgins numără cincisprezece trepte după care găsi un fel de scară tăiată chiar în stâncă. Încă cincisprezece trepte şi atinse solul.

Întunericul era complet. Higgins, cu atenţia încordată, rămase imobil, neştiind în ce direcţie să-şi îndrepte paşii.

Avea o lanternă; cu toate acestea, ezita s-o folosească, fiindcă lumina putea să-i fie periculoasă. Trebuia totuşi să-şi dea seama unde se află: după ce aprinse lanterna preţ de câteva secunde, stingând-o apoi grăbit, reuşi să zărească un fel de răscruce de drumuri unde se întâlneau mai multe tuneluri.

Pe care dintre ele era mai bine să meargă? Îşi aminti deodată de sărmanul Petter, pe care îl văzu rătăcind în aceste galerii misterioase.

Aprinse din nou pentru scurt timp lanterna şi pătrunse într-un culoar care părea fără sfârşit, tapetat cu muşchi şi licheni. Încercă cu piciorul terenul pe care urma să calce, înaintând prudent, dar cu hotărâre…

După douăzeci şi cinci de paşi, solul se surpase, aşa că trebui să se întoarcă pentru a încerca o altă direcţie. Tenebrele erau prea pline de capcane mortale; inspectorul, cu tot riscul, îşi aprinse lanterna. Îi prinse bine. La picioarele sale se deschidea o trapă. Coborî şi brusc se găsi în faţa unui hău de netrecut. De undeva, se auzea zgomotul surd al valurilor spărgându-se de stâncile falezei. Privind mai cu atenţie, descoperi un alt tunel, foarte jos, şi se strecură în el.

Unde era oare? Habar nu avea. Îşi încorda auzul; acest răpăit surd şi depărtat era tot tumultul

valurilor?… Nu, căci zgomotul se apropia…

Higgins stinse lanterna şi totul se învălui în întuneric.

Ţinând pistolul în mâna dreaptă, cu cealaltă pipăind peretele, el înaintă încet, cu urechile la pândă.

Subteranele datau probabil dintr-o epocă foarte îndepărtată, când contrabandiştii erau stăpânii mării. Era o veritabilă fortăreaţă unde nimeni nu-i putea prinde. Fusese construită ca loc de apărare şi ca ascunzătoare. Anumite locuri erau lărgite, betonate, cu întărituri construite în stâncă. Câte victime căzuseră în aceste capcane întunecoase, în aceste caverne misterioase?

Deodată inspectorul se opri, readus brusc în timpul prezent: degetele sale întâlniseră un obiect foarte modern, un comutator electric.

Dar unde o fi becul? Higgins încercă să-l zărească. Acum, începuse să se audă cu claritate un zgomot de paşi. Se apropiau…

Inspectorul întoarse comutatorul; lumina se răspândi în valuri.

Foarte departe, la capătul tunelului, apăru un om: era Henry Royal.

Dar, brusc, totul recăzu în întuneric şi mâini puternice ca o menghină îl apucară pe inspector, de gât. Higgins căzu în genunchi, pierzându-şi pistolul. Cu energia disperării se zbătu, încercând, în van, să se smulgă din încleştarea invizibilului agresor care îl târa pe pământ.

Higgins se sufoca, o luminiţă îi dansa înaintea ochilor înceţoşaţi… Dar, deodată, degetele crispate pe gâtul său se desfăcură fără să ştie de ce. Eliberat, se ridică în picioare cu un salt de care nu se mai credea în stare…

Într-o fracţiune de secundă, îi apărură în faţa ochilor toate detaliile locului unde-l dusese adversarul său: era o grotă cu pereţii înnegriţi de fumul unei lămpi cu petrol care ardea suspendată

de o arcadă; o masă, trei scaune dezarticulate, un cufăr şi, în picioare, într-un colţ… John Smith.

John Smith! da, dar aproape de nerecunoscut: avea o privire rătăcită, din gura schimonosită i se prelingea un firicel de salivă; în mâna dreaptă ţinea ameninţător un revolver.

Higgins făcu un salt într-o parte. Glonţul îi şuieră pe la ureche şi se înfipse în perete. John Smith începu să râdă, un râs feroce, dezordonat: râsul unui dement. Apoi ridică din nou braţul. Inspectorul se aruncă şi îl prinse de mână pentru a-l dezarma. John Smith, cu mâna liberă, îl apucă din nou de beregată.

Higgins, nerestabilit după prima luptă, se încovoie. Foarte aproape de obrazul său, era, hidoasă şi teribilă, figura nebunului, ale cărui degete de oţel i se strângeau în jurul gâtului, puţin câte puţin. Inspectorul se convulsiona în ghearele morţii… era gata să piară… când, din nou, strânsoarea mortală se desfăcu.

— Higgy, vino-ţi în fire, ajută-mă!

Inspectorul, din nou, avu o tresărire de energie. Respiră profund şi se ridică. În faţa lui, Henry Royal îl ţinea cu braţele răsucite la spate pe John Smith, redus la neputinţă. Cu toate puterile, Higgins trase o teribilă lovitură de pumn în bărbia grădinarului… Era pentru prima dată când lovea un om care nu putea să se apere şi amintirea acestui gest îl va urmări mult timp.

— Inutil, Higgy, este scos din luptă, declară Royal, întinzându-l pe pământ pe John Smith

Apoi îl privi pe inspector, care îşi masa gâtul învineţit.

— Ia zi, adăugă el cu un surâs ironic, chiar ai crezut că poţi să-l învingi singur pe turbatul ăsta?

— Ah! mizerabilul, spuse Higgins, care îşi revenea încet, încet. Să-i legăm mâinile.

— Ar fi o măsură indicată, poţi să foloseşti cureaua mea.

În acel moment, inspectorul observă sânge pe mâna lui Royal.

— Eşti rănit? întrebă el.

Royal îşi privi mâna.

— Ia te uită! nici n-am observat. M-am rănit probabil când am spart becul de pe culoar. Cineva a aprins lumina. Nu doream să fiu văzut. Dumneata nu puteai şti că sunt aici în timp ce eu te văzusem.

Higgins nu spuse nimic. Una peste alta, Royal îi salvase viaţa; fără el, inspectorul ar fi avut, probabil, soarta lui Randall şi se simţea jenat în faţa acestui om, care era salvatorul său, dar pe care poate trebuia să-l aresteze.

Dar ce era aşa de important în această cavernă? Cufărul, fără îndoială. Ridicând capacul, inspectorul văzu un maldăr de hârtii. Fără îndoială, era vorba de conţinutul seifului lui Randall; aici se găsea secretul atât de mult timp ascuns!

— Dumnezeule! exclamă deodată inspectorul.

Se gândi. Că-şi lăsase pălăria în seră ca un semnal. O jumătate de duzină de poliţişti vor coborî în această subterană şi, cu isteţimea caracteristică poliţiei din Seaport, putea să parieze că o vor apuca pe tunelul fatal şi că vor avea cu toţii soarta sărmanului Petter. Ce era de făcut?

Higgins strânse repede toate hârtiile.

— Cui aparţin aceste documente? întrebă Royal.

— Mie.

Inspectorul pronunţă aceste cuvinte cu o energie sălbatică. Cei doi bărbaţi se priviră tăcuţi, un moment, sub pâlpâielile lămpii care fumega.

— Ce figură eşti, Higgy! spuse Royal încet.

Imediat după spusele lui, se auzi un zgomot confuz, strigăte, chemări în galeria de deasupra. Poliţiştii veneau în ajutor. Higgins începu să strige şi oamenii se apropiară.

— N-aţi păţit nimic, domnule inspector?! Slavă Domnului!

— Câţi sunteţi? se informă Higgins

— Suntem patru aici, alţi trei păzesc culoarul de deasupra.

Inspectorul se întoarse spre Royal:

— E suficient?

— E-n regulă, Higgy. Victoria îţi aparţine, răspunse calm Royal.

Apoi se aplecă asupra lui John Smith

— Tipului ăstuia îi trebuie un doctor.

— Şi paznici solizi, răspunse inspectorul. Dar nu prea văd cum vom putea să-l scoatem din această subterană, nu va fi prea uşor să-l urcăm prin lada cu faimosul „pietriş ornamental".

— Ah! făcu Royal, nu vă faceţi probleme. Urmaţi-mă şi vă voi conduce în casă.

John Smith, tot leşinat, fu ridicat de poliţişti. Royal era în capul coloanei. La capătul tunelului, cortegiul se opri în faţa unui zid. Royal apăsă pe un resort şi un bloc de piatră se răsuci pe nişte balamale invizibile, deschizând drumul spre o zonă aflată în penumbră. Royal făcu un pas înainte:

— Atenţie! îi strigă inspectorul, care pătrunsese şi el în încăpere, apucându-l de braţ. Dacă nu-ţi spuneam, riscai să-ţi rupi gâtul.

Se găseau în galeria bibliotecii, în faţa sfărâmăturilor balustradei care fusese ruptă de Higgins.

Într-o străfulgerare, recapitulând datele cunoscute inspectorul găsi explicaţia morţii lui Baysworthy. Acesta nu fusese atacat. Ieşind din subterană, nu fusese atent şi în cădere îşi fracturase capul. Era sigur de această explicaţie.

În acelaşi timp, Henry Royal era absolvit de bănuielile care apăsau asupra lui. Higgins se simţi eliberat de o mare povară.

CAPITOLUL XXVIII

DEZVĂLUIRI

Cazul era pe cale să fie rezolvat, spre marea bucurie a inspectorului Higgins.

Întins pe patul de spital, John Smith fu cuprins de delir, dar de un fel de delir lucid, în care era evocat tot trecutul său lamentabil. Higgins, fir cu fir, strânse cu grijă aceste frânturi de cuvinte şi le puse cap la cap, reconstituind relativ uşor o mare parte a adevărului.

Grădinarul era fiul natural al lui Nathanael Zebstone, precedentul proprietar de la Cliff House. Îşi petrecuse copilăria şi tinereţea pe această proprietate, ale cărei ascunzişuri subterane îi erau cunoscute. Era o poveste tristă; după ce-l împinsese pe Zebstone la nebunie, Randall îl deposedase pe John Smith de moştenirea paternă.

Cu toate acestea, delirul nu dezlegase complet buzele grădinarului; despre moartea lui Randall nu vorbise deloc, dar ura pe care o nutrea împotriva călăului tatălui său răbufnea la suprafaţă, proiectând o lumină insolită asupra crimei şi criminalului.

*

*   *

Inspectorul Higgins, aşezat comod lângă un foc bun în biroul de la Cliff House, privea pe fereastră, întrebându-se dacă uraganul care făcea prăpăd afară se va linişti în curând. Marea învolburată lovea faleza cu un bubuit continuu ca de tunet.

Higgins rămânea insensibil la dezlănţuirea elementelor naturii, se gândea şi meditaţiile sale îi

ofereau încet, încet recompensa căutărilor lui răbdătoare.

John Smith – era mai bine să-l numească tot aşa şi în continuare – deposedat de bunurile sale, muritor de foame şi în plină mizerie, fusese preluat de Randall, probabil pentru a-l putea supraveghea… sau pentru a-l şantaja… mereu şantajul! Era o armă pe care Randall o mânuia cu o abilitate de neegalat…

Randall cumpărase Cliff House. Dar, cu toate că era stăpânul masivei şi tăcutei case, nu poseda şi secretele acesteia. Aceste secrete rămăseseră proprietatea lui John Smith. Şi astfel, de doi ani, grădinarul îl avea la mână pe omul care crezuse că l-a îngenuncheat, acest om pe care-l detesta cu toată forţa fiinţei sale!

Toate acestea erau foarte semnificative. Randall răspândise în jurul său numai ură, iar faptul că trăia era, pentru multe din victimele sale, de nesuportat…

Dar câte lucruri nu fuseseră încă clarificate! Va vorbi Henry Royal, va fi posibil să-i smulgă anumite detalii?

Inspectorul pronunţase aceste ultime cuvinte cu voce tare…

— Ei bine, Higgy! vrei poate o mărturisire semnată şi parafată? spuse deodată Royal, ivit ca prin farmec.

— Hm, nu chiar, dar aş vrea să cunosc unele lucruri care îmi sunt încă nelămurite.

— Care anume? întrebă Royal cu un aer inocent.

— De ce ai venit aici în dimineaţa asasinării lui Randall?

Royal începu să râdă..

— Ieri încă n-aş fi scos un cuvânt, dar acum… Winston poate ar dori să audă ce voi spune…

— Ai dreptate.

Higgins străbătu încăperea şi sună. Winston apăru. Era mai puţin năuc şi mai calm. Inspectorul

îi arătă un scaun.

— Acum, Royal, te ascult.

— Acum câţiva ani, începu Royal, Edward Trolloppe, fratele lui Winston, mi-a făcut un serviciu pe care un om de onoare este obligat să nu-l uite. De ce natură era acel serviciu, nu cred că te interesează şi de altfel, nu are nimic comun cu afacerea de care te ocupi. Trebuie să ştii, Higgy, că nu rămân niciodată dator, aceasta este ceva sacru pentru mine. Trolloppe plecase şi nu ştiam unde se află, până într-o zi în care l-am întâlnit la Londra. Îmi mărturisi chinurile sale şi îmi dezvălui că un personaj sus-pus exercita asupra lui un înfiorător şantaj. I-am oferit sprijinul meu, el îmi răspunse destul de enigmatic că, pentru a-i reda libertatea, trebuia să deschid un seif dintr-o anumită casă, pe care nu mi-o numi de la început, şi să iau de acolo o scrisoare

— De la Michael Randall! spuse Higgins. Winston mi-a vorbit de acea scrisoare.

— Aşa este, dar eu nu am aflat-o decât mai târziu. Trolloppe se gândise să ia el însuşi acest document, fratele lui, sărmanul Winston, aici de faţă, îi dăduse amprenta în ceară a cheii de la seif. Dar Trolloppe era indecis, ca urmare a fricii obsesive de închisoare. M-am decis să mă aventurez în afacerea aceasta şi Ted mi-a propus ajutorul lui Baysworthy, pe care-l credea prieten. Cu toate că de obicei îmi rezolv singur micile afaceri, o forţă independentă de voinţa mea mă făcu să accept ajutorul acestui om. Nu era deloc uşor să intri în Cliff House din cauza unui semnal de alarmă, al cărui amplasament mi-a fost vag indicat, şi a unui câine feroce, special dresat. Baysworthy spuse că se va ocupa de câine. Îşi duse la bun sfârşit această promisiune, dar nu merse mai departe.

— Din laşitate?

— Nu, pentru că era un trădător, un fals prieten. Să-l lăsăm însă, şi-a plătit scump trădarea. Am

intrat în Cliff House şi am descoperit seiful. Era un seif cu cifru şi…

— Nu pot să-mi iert faptul că nu m-am gândit să te previn, interveni Winston.

— Nu mai are importanţă, bătrâne; nu te poţi gândi chiar la toate. În timp ce încercam să deschid închizătoarea, am fost surprins de un tip solid care m-a fotografiat în acea poziţie… Da, este fotografia pe care o ai Higgy. L-am recunoscut atunci, în acel tip solid, pe Randall; nu l-am putut identifica imediat, căci nu-l zărisem decât o singură dată, dar auzisem de el. Mi-a dictat mărturisirea, pe care am scris-o sub ameninţarea pistolului său.

— Chiar ai scris mărturisirea? întrebă Higgins bănuitor.

— Bineînţeles. Am fost obligat.

— Dar scrisul?

— Ei bine! l-am contrafăcut. Randall nu putea s-o ştie şi în mod deliberat am făcut unele greşeli de ortografie. Totul a mers bine până în momentul în care a vrut să-mi ia amprenta de la degetul mare. Natural, m-am eschivat de la treaba asta şi nu ştiam cum să ies mai repede din acest viespar, când cineva bătu la uşă. Era Winston. Îi recomandasem acestui bun prieten să stea la pândă pentru a fi pregătit să-mi dea o mână de ajutor şi intervenţia sa se dovedi providenţială. Randall întoarse capul pentru o fracţiune de secundă, suficient pentru a-mi permite să-i ard un croşeu sănătos în falcă, să apuc aparatul de fotografiat, şi să fug.

— De ce, cât mai erai acolo, n-ai luat şi mărturisirea?

— La ce bun? Randall nu putea s-o folosească contra mea, nu era scrisul meu adevărat. Dumneata însuţi, Higgy, având-o în mână, te-ai lăsat înşelat, crezând că e un fals; în final, aceasta m-a justificat în ochii dumitale.

Royal începu să râdă, dar Higgins, cu sprâncenele încruntate, nu avea aerul că gustă gluma.

— Dădusem greş, urmă Royal, şi fusese destul de lucru în noaptea aceea. Aveam intenţia să revin a doua zi şi să-mi închei socotelile cu Randall. Cunoşteam câteva lucruri despre trecutul lui şi mă gândeam să mă folosesc de ele pentru a obţine scrisoarea lui Trolloppe, ameninţându-l cu un scandal. Când am ajuns, dumneata. Higgy, erai aici. Iar Randall era mort. Asta-i tot.

— Dar, în timp ce erai cu Randall. Nu mai era nimeni altcineva în cameră?

— Ba da, John Smith. Dar n-am bănuit acest lucru decât mai târziu.

— Da, John Smith! repetă Higgins. Şi iată ce trebuie că s-a întâmplat. După fuga ta, Randall, revenindu-şi după lovitură şi îndepărtându-l pe Winston, a deschis seiful pentru a pune în el mărturisirea pe care ţi-o smulsese. Era ocazia pe care o aştepta de doi ani John Smith! Căci trebuie să-ţi spun un lucru pe care nu-l cunoşti: Randall l-a împins, puţin câte puţin, la nebunie pe tatăl lui John Smith, Nathanael Zebstone, căruia îi aparţinuse înainte casa. Omul era bolnav mintal – ca de altfel şi fiul său – iar Randall l-a făcut să înnebunească complet. După ce picul de raţiune care-i mai rămăsese s-a risipit în urma maşinaţiunilor lui Randall, acesta a cumpărat Cliff House pe o nimica toată. John Smith a dezvăluit toate acestea la spital, în timpul delirului său. Randall a furat titlurile de proprietate ale fiului şi le ţinea ascunse în seif; scrisori de la mama lui John Smith, testamentul lui Zebstone, toate dovezile atestând drepturile fiului natural la moştenirea tatălui său. Randall păstra cu grijă aceste documente. Deci, în acea noapte, după plecarea ta, Randall a deschis seiful, iar John Smith a sărit asupra lui.

Inspectorul Higgins se opri un moment; ştia ce forţă avea grădinarul în degete şi îşi imagina teribila scenă…

— După ce l-a ucis pe Randall, urmă Higgins, John Smith goli casa de bani şi îşi ascunse prada în grotă… Mă întreb, acum, dacă a păstrat amintirea crimei? Cred că era într-un fel de stare hipnotică. Cu toate acestea m-a derutat un lucru: în dimineaţa următoare, când i-am anunţat moartea lui Randall, a leşinat…

— Nu eşti singurul care are nelămuriri, Higgy, şi eu am, îl întrerupse Royal. Nu pot să-mi explic cum de a ştiut Smith că voi veni la Cliff House în seara aceea.

— Fără îndoială îi auzise pe Randall şi pe Baysworthy sfătuindu-se. Căci, deseori, dacă nu în fiecare seară, Smith intra probabil în casă prin subterana din seră. Randall nici măcar nu bănuia existenţa acestui pasaj.

— Este adevărat, confirmă Winston, Randall nu ştia nimic, el considera balconul bibliotecii ca un simplu element ornamental şi nu urcase niciodată acolo.

— Baysworthy, totuşi, ştia secretul.

— Da, spuse Higgins, dar Baysworthy nu pomenise de el, era un atu în plus în jocul lui de trădător. Prima dată când a trecut prin tunel, a fost când şi-a sfărâmat capul.

— Accidentul a survenit în timp ce eram la Londra să caut o altă cheie. Între timp, trecusem pe la „Pink Rat” pentru a-l preveni pe Trolloppe de eşecul meu. Urmarea o cunoşti.

— Dar de ce a fost Trolloppe atacat?

— Ei bine, agresorul era un om de încredere al lui Randall, o brută bună la toate. Randall decisese moartea lui Ted după ce primise informaţiile de la Baysworthy. Nu cred că te miri dacă afli că, sub faţada de filantrop şi om cu reputaţie nepătată, Randall exercita o putere ocultă asupra unei haite

de răufăcători gata să-i îndeplinească cele mai criminale ordine.

— Ştiu acum, răspunse inspectorul. Acest mizerabil folosea toate mijloacele pentru a-şi atinge scopurile lui murdare.

— O ultimă mărturisire, Higgy, spuse Royal. Eu sunt cel care, la Grand Hôtel din Cliff Hights, ţi-am pus între degete, în timp ce dormeai, acel splendid crin alb, simbol al naivităţii dumitale.

Higgins nu răspunse nimic, puţin nemulţumit de această indiscretă confesiune.

Urmă o lungă pauză. Cei trei interlocutori rămăseseră tăcuţi, absorbiţi de gândurile lor.

Deodată, Higgins se ridică. Luă documentele regăsite şi cântări în mână voluminosul pachet:

— Mă gândesc la toţi nenorociţii ale căror istorii tragice sunt cuprinse în aceste dosare. Unii dintre ei sunt morţi, dar destui mai trăiesc încă… şi poate… (aici se opri) poate este aici, pentru mine, un brevet de inspector principal… Inspectorul principal Higgins!…

Cu un gest brusc, aruncă în foc maldărul de hârtii…

Apoi se duse repede la fereastră.

O mână i se aşeză pe umăr:

— Eşti un tip grozav, cu o inimă de aur, domnule inspector, declară Royal cu gravitate.

— Un gentleman, adăugă Winston cu căldură.

— Greşiţi amândoi, spuse inspectorul fără să-şi ascundă emoţia. Dacă vreţi să ştiţi ce sunt, ei bine! sunt un mare fraier.

Se făcu din nou linişte. Higgins părea căzut într-o dureroasă reverie. Deodată, izbucni în râs. Royal îl urmă.

Râsul inspectorului Higgins era nuanţat de amărăciune, dar acela al lui Henry Royal răsuna ca o fanfară plină de viaţă.

CAPITOLUL XXIX

SFÂRŞITUL UNUI COŞMAR

Inspectorul Higgins spuse:

— Nu pot să mă împiedic să mă gândesc că, dacă John Smith nu ar fi tras asupra mea în momentul în care mă apropiam de seră, probabil nu aş fi aflat niciodată adevărul asupra morţii lui Randall.

— Nicio grijă, l-aş fi descoperit eu în locul dumitale, zise Royal.

— N-ar fi fost acelaşi lucru.

— Nu, dar, oricum, s-ar fi aflat despre această crimă şi implicaţiile ei. Când l-am trimis pe poliţist să-mi comande micul dejun, mă gândisem să dau o raită prin bibliotecă. Atunci când am constatat stricăciunile pe care le-ai produs, dragă Higgins, am presupus că ai văzut tot ce era de văzut în acea galerie… Dar dumneata erai orb… Din instinct, am ghicit că o parte din zid era mobilă… şi pe acest drum am ajuns în caverna lui John Smith.

— Totuşi, nu-mi explic de ce, atunci când eram în grădină, John Smith a tras în mine; putea foarte bine să n-o facă şi să rămână nedescoperit! spuse inspectorul.

— Tipul ăla este pe jumătate nebun. Nu-i un motiv suficient?

— Nu găsesc… Dar, fiindcă ploaia s-a oprit, ce-ar fi să ieşim puţin? Am o idee…

Higgins îşi amintea perfect locul în care se găsea atunci când glonţul lui Smith îi trecuse pe la ureche. Tocmai traversa o brazdă cu flori splendide. Fără îndoială, grădinarul trăsese pentru că inspectorul călca peste aceste flori. Dar florile, ei bine, florile, din întâmplare, nu cumva camuflau o altă ascunzătoare?

— Ne sunt necesare nişte sape, spuse Higgins.

— Le putem găsi în seră, răspunse Winston.

— Ce vrei să sapi? întrebă ironic Royal. Te anunţ că nu prea sunt priceput la treaba asta.

— Veniţi, vă voi explica…

Zece minute mai târziu, după ce săpaseră fără răgaz, cei trei bărbaţi se aplecară pentru a privi mai bine, în fundul gropii, o cutie din metal inoxidabil.

Higgins o scoase cu grijă şi-i forţă capacul cu muchia sapei. O comoară demnă de un rege se găsea îngrămădită în acel spaţiu restrâns. Detectivul recunoscu scânteierile multor feluri de pietre, preţioase în monturi somptuoase din aur şi platină, coliere de perle… prăzile unor furturi şi crime ai căror autori nu fuseseră niciodată descoperiţi.

Inspectorul era în al nouălea cer, acest caz, pentru el, se termina cu o victorie… Văzu trecând, prin faţa ochilor săi ameţiţi de bucurie, numirea sa… inspectorul principal Higgins!… Poate, după atâtea străduinţe, visul va deveni realitate!…

— Ei bine, Royal! cât dai pe astea?

— Ca să fiu cinstit, nu prea ştiu. Nu sunt un specialist în pietre preţioase, dar pot spune că sunt foarte frumoase.

— Sunt cu adevărat magnifice, îl asigură Higgins cu admiraţia cunoscătorului. Avem aici cealaltă parte a conţinutului seifului, ultimul secret pe care-l mai aveam de descoperit. Când te gândeşti că un om a putut strânge o asemenea bogăţie fără să mişte un deget! Randall stăpânea prin crimă şi şantaj!

— Da, spuse Royal. Un singur om l-ar fi putut învinge…

— Cine?

— Eu.

În acel moment, un bubuit înspăimântător se auzi dinspre ţărmul mării. Explozii surde zguduiră pământul, urmate de trosnituri sinistre.

— Să fugim!

Henry Royal ţâşni înainte, urmat de Winston. Higgins fugea mai încet incomodat de cutia în care se afla comoara.

Alergară drept înainte, pentru a se îndepărta de acele locuri sinistre. Detunăturile se succedară cu repeziciune, apropiate, din ce în mai aproape, pământul se crăpa, se surpa cu rapiditate… Niciodată până atunci, memoria oamenilor nu înregistrase un asemenea cutremur în regiunea Seaport.

Fugarii ajunseră, în sfârşit, la şosea. Acolo se opriră şi se întoarseră: un spectacol îngrozitor li se înfăţişa în faţa ochilor. Sub un cer roşu, ameninţător, Cliff House apărea ca o navă zguduită de furtună, oscilând cuprinsă parcă de un tremur de nestăvilit… Deodată pământul se întredeschise şi clădirea seculară, cu temeliile şubrezite de atâtea caverne, alunecă lent, ca într-un coşmar, în valurile dezlănţuite.

După un timp, Higgins se întoarse către Royal.

— Cataclismul acesta ne-a întrerupt. Ce voiai să-mi spui? întrebă el flegmatic.

Faţa lui Royal se destinse:

— Îţi voi spune cu altă ocazie.

*

*   *

Dar Henry Royal nu mai spuse nimic. Neglijă să-i povestească inspectorului o ispravă făcută în maniera lui. În dimineaţa asasinării lui Randall, când poliţistul pus să-l păzească adormise în bibliotecă, Royal avusese grijă să ascundă şi narcoticul şi o trusă cu scule compromiţătoare pe care le avusese la el. Higgins nu bănuise nimic. Falsele rafturi de cărţi din galerie nu-şi divulgaseră toate secretele. Royal mai „uitase” să-i spună inspectorului că, până să ajungă la Londra, îl „ajutase” puţin pe Baysworthy să cadă… Dar nu

trebuie uitat că Henry Royal îşi plătea întotdeauna TOATE datoriile…

*

*   *

Se scursese o săptămână de la acea seară memorabilă.

Inspectorul Higgins – proaspăt inspector principal – se reîntoarse pe locurile unde fusese înainte Cliff House. Nu găsi decât un haos de dărâmături, presărate cu gropi fără fund. Nu mai rămăsese nimic întreg din clădirea care sfidase atâtea secole.

Higgins scormoni acele ruine: descoperi un revolver dotat cu amortizor de zgomot şi două matriţe de tipărit bancnote.

Deci, nu se înşelase. Se tipăreau bani falşi la Cliff House. Avea acum dovada. Dar falsificatorii?…

Cliff House îşi păstra cu gelozie şi pentru eternitate ultimul din criminalele sale secrete.

Observații

[←1]

Revistă ilustrată de tradiţie, având conţinut comic, care apare la Londra (n. tr.)

[←2]

Port englez pe coasta sudică, la Canalul Mânecii (n. tr.)

[←3]

Picior = unitate de măsură anglo-saxonă egală cu 0,31 metri (n. tr.)

[←4]

Scutier, termen onorific în Marea Britanie (n. tr.)

[←5]

Cartier rezidenţial londonez (n.tr.).

[←6]

Monedă divizionară englezească, valorând a douăzecea parte dintr-o liră sterlină (n. tr.)

Table of Contents

Table of Contents